ENIGMA

Peter Cheyney

ULTIMUL PAHAR

PETER CHEYNEY

ULTIMUL PAHAR

PETER CHEYNEY
ANOTHER LITTLE DRINK
Pan Books — London

PETER CHEYNEY

ultimul pahar

În românește de
GEORGE AMILCAR TĂSLĂUANU

București, 1993

Consilier literar H. GRĂMESCU

Coperta de GH. BALTOC

Capitolul 1

LUNI

Ce bun e-un păhărel de whisky !

Bellamy coborî cu deosebită grijă de pe taburetul înalt al barului şi, ducîndu-se cu paşi nesiguri la fereastră, privi, legănîndu-se pe călcîie, zăpada ce se aşternea pe Conduit Street. Barmanul îşi pregăti ceva de băut şi apoi se apucă să frece, maşinal, tejgheaua cromată a barului. Bellamy se întoarse şi — rezemat de fereastră — îl privi lung pe barman.

Era înalt, suplu, brunet şi îmbrăcat impecabil, deşi costumul său gri închis era destul de vechi. Sub ochi avea cearcăne adînci şi părea foarte obosit, ceea ce-i dădea un aer de vagă depravare. Ochii săi mari, căprui aveau o privire tristă.

Îndreptîndu-se către bar, exclamă cu o voce cam răguşită dar totuşi atrăgătoare

— De ce nu mai calcă nimeni pe-aici ? L-ai mai văzut pe domnul March, Sydney ?

— Nu, răspunse Sydney, nu l-am văzut de mult. Puteţi să credeţi ce vreţi, dar presupun că n-are bani, ca toată lumea de altfel, din cauza războiului ăsta afurisit. Cînd avea, era un client bun.

Bellamy se căţără pe taburetul înalt de la bar, îşi bău restul de whisky cu sifon şi privi semnificativ la Sydney. Acesta îi prepară un altul în timp ce Bellamy începu să cînte fals :

„În cinstea bătrînului whisky,
Dă-l pe gît, dă-l pe gît..."

Barmanul îl întrerupse :

— Nu, domnule Bellamy, hai să-l zicem pe ălălalt.

Şi Bellamy îşi întinse gîtul peste tejghea, iar Sydney îşi lipi capul de-al său şi, împreună, începură să cînte :

„Dacă sergentu-ți fură romul, nu-i nimic,
Dacă sergentu-ți fură romul, nu-i nimic.
Doar are și el dreptu' la un gît.
Dar blestematu' de bețiv
Nici că se satură cu-atît
Și-ți fură toată sticla.
Nu-i n-im-ic...“

Își încheiară cîntecul cu o notă ascuțită și falsă. Suna cumplit. Bellamy dădu paharul pe gît.

— Poate nu mă credeți, domnule Bellamy, dar îmi datorați cinci lire și patru șilingi.

Bellamy îl privi încruntat, murmurînd

— Doamne-Dumnezeule, cinci lire și patru șilingi Cred că ai greșit pe undeva la socoteală, Sydney Rămase un timp pe gînduri, apoi reluă Ascultă, Sydney, mă simt al dracului de rău. Tu cît whisky trebuie să bagi în tine, Sydney, ca să ți se facă rău ?

După un moment de chibzuință, Sydney răspunse

— Poate nu mă credeți, dar n-am băut niciodată destul whisky ca să mi se facă rău.

Bellamy se dădu jos, își luă paltonul de pe scaunul unde-l lăsase și începu să se îmbrace cu chiu, cu vai.

— Sper că o să apară și domnul March, zise. Unde dracu te-am pus ? Se scotoci prin buzunare. Ai un șiling la-ndemînă, Sydney ?

Barmanul scoase din buzunar un șiling și-l puse pe tejghea, de unde Bellamy îl luă și, îndreptîndu-se spre peretele lateral al barului, îl introduse într-un joc mecanic cu fructe și trase de manetă. Cînd automatul se opri, cele trei lămii erau așezate în linie. Se auzi un clinchet și în palma întinsă a lui Bellamy căzu o plăcuță roșie. Zimbi ușor și puse plăcuța pe tejghea.

— E prima dată cînd scot ceva din aparatele astea. Cinci lire. Asta înseamnă că-ți mai datorez patru șilingi, pe care te rog să-i treci în contul meu.

— Fie și-așa, domnule Bellamy ! Felicitările mele. Poate nu mă credeți, dar sunt obligat să dau un rînd din partea casei.

Bellamy aprobă tacit din cap. Ar fi vrut ca barmanul să nu mai repete la infinit acest „poate nu mă credeți“.

Sydney îi turnă un alt „Haig" dublu. Bellamy se clătina pe călcîie. Începu îndată să-şi tragă mănuşile, îşi puse pălăria şi, luîndu-şi un scurt rămas-bun de la Sydney, ieşi din bar. Barmanul îi urmări, zîmbind paşii nesiguri, în jos pe scară, şi strecură sub tejghea paharul nebăut lăsat de Bellamy.

Afară era frig şi întuneric. Cu mîinile în buzunarele paltonului, Bellamy coborî, strivind zăpada sub tălpi, pe Conduit Street, intră pe Bond Street şi coti pe Albemarle Street. Se simţea rău.

La jumătatea străzii Albemarle, se chiorî la intrarea unei case deasupra căreia abia licărea, albastră, firma „The Malayan Club. Primul etaj. Deschis". Bellamy intră şi începu să urce scările. Dar cînd ajunse la prima turnantă, se sprijini de balustradă şi apoi se aşeză pe scară, rezemîndu-se un moment de perete, cu ochii închişi. Duşul de aer rece, după o zi întreagă de băutură, îl dăduse gata şi acum simţea că i se învîrte capul.

În stînga, pe palierul îngust de la turnanta scării, se căsca uşa garderobei. În dreapta, privind în susul scării, putea să vadă uşile duble ale clubului, puţin întredeschise, iar prin acest spaţiu îngust zări o masă aranjată pentru cină. Se sculă cu greu, urcă scara şi intră în bar.

Clubul Malayan era compus dintr-o cameră în formă de „L", cu barul aşezat după colţ. Ajungînd la bar, se adresă cu un zîmbet de beţiv fetei blonde care servea :

— Ce mai faci, scumpo ? Ce mai face micuţa mea blondă ?

Fata zîmbi.

— Minunat, răspunse ea, aruncînd o privire grăbită unei femei — singurul client din bar, la ora aceea.

Rezemîndu-se de bar, Bellamy studie fata cu atenţie, începînd cu părul aranjat cu grijă şi terminînd cu pantofii bine lustruiţi, apoi murmură :

— Ţi-a spus cineva vreodată, iubito, că ai un „nu ştiu ce" aparte ? Ei bine, află că-l ai. Ai un plus de farmec feminin. Practic, eşti o femeie unică. Într-una din zilele astea, cînd se mai îndreaptă vremea, am să-ţi fac curte. Am să-ţi spun că ai ochii ca două ametiste, că linia şoldurilor tale parcă-mi face cu ochiul. Şi am să-ţi scriu chiar şi-un poem. Vezi tu, asta mi-e firea.

— Încetează, te rog, domnule Bellamy. Şi-apoi, ce rost are ? Cu toate fetele vorbeşti la fel.

— Nici vorbă ! Eşti singura femeie pe care am iubit-o vreodată cu adevărat. Cînd am să fiu mai liber, adu-mi aminte să-ţi spun ce simt eu cu adevărat pentru tine.

— Asta-i probabil ceva foarte plăcut, îi răspunse fata zîmbind.

Bellamy, aplecîndu-se şi mai mult peste bar, îi şopti ceva la ureche.

— Domnule Bellamy ! — exclamă ea îmbujorată dar cu ochii strălucitori — ai un tupeu !

— Asta-i aproape tot ce am. Dar, spune-mi ce crezi că ar trebui să beau ?

Fata îi zîmbi, gîndindu-se că Nick Bellamy are într-adevăr mult farmec şi-i păcat că bea atît de mult şi, totodată, întrebîndu-se de ce nu face nimic. Îi răspunse zîmbind din nou :

— Păi, ceva să ardă gîtul cît mai tare.

Bellamy îi întoarse zîmbetul, dezvelindu-şi dinţii albi şi regulaţi, de sub mustăcioara neagră.

— Bine. Un Haig dublu.

După o clipă de ezitare, fata îl întrebă direct :

— Plăteşti, domnule Bellamy ?

Bellamy îi aruncă o privire evazivă.

— De ce mă întrebi ?

Fata părea încurcată.

— Ai de plată pînă acum peste şapte lire şi şeful a spus că pînă nu achiţi nota nu-i nimic de făcut.

Bellamy se scotoci tăcut prin buzunarul de la vestă, scoase o tabacheră şi îşi aprinse o ţigară. În acel moment, femeia care stătuse lîngă foc se îndreptă agale spre bar.

Blondă, de statură potrivită, avea o faţă rotundă, atrăgătoare, cu trăsături frumoase, şi ochi albaştri.

Bine îmbrăcată, purta un taior croit parcă înadins ca să-i scoată în relief liniile feţei, şi ciorapi de mătase bej, foarte subţiri. Picioarele mici erau încălţate în pantofi de lac negru, cu tocuri extrem de înalte. Capul îi era înfăşurat într-un turban negru din crêp-de-chine, ornat cu un semn de întrebare bătut în briliante.

Ajungînd la bar, se opri lîngă Bellamy, adresîndu-i-se cu o voce caldă :

— Nu le permite să-şi bată joc de tine, Nicky. Rîndul ăsta îl plătesc eu. Şi comandă două pahare duble de whisky cu sifon.

Bellamy îi zîmbi.

— Oricine-ai fi, eşti o bomboană. E grozav din partea ta. Cînd mă gîndesc cîţi bani am cheltuit în barul ăsta, zău că ar fi putut să mă mai crediteze cu un pahar ! Apoi — înclinîndu-se curtenitor Mă numesc Bellamy. Ce mai faceţi ?

Ea izbucni în rîs.

— Mulţumesc, foarte bine. Dar ce rost are să pretinzi că nu mă cunoşti ? Ne-am cunoscut mai demult. Şi, zîmbind N-am obiceiul să fac cinste străinilor, Nicky.

— Curios, n-am ce spune. Cum aş putea uita un om ca tine ? Mă întreb dacă ne-am cunoscut într-adevăr şi dacă am fost cu adevărat eu.

— Te-am văzut de multe ori. De obicei, în localul lui Ferdie Mott. Eram cu Harcourt March în noaptea cînd ai cîştigat la poker o sută douăzeci de lire dintr-un singur pot, şi te-am văzut şi pierzînd, din cînd în cînd. Dar înţeleg de ce nu-ţi aminteşti de mine. Erai tot timpul prea turtit ca să mai poţi ţine minte ceva.

— Ştiu. Nu-i aşa că-i groaznic ? În fiecare dimineaţă cînd mă trezesc, iau hotărîrea să mă las de băutură, pentru că mă împiedică să muncesc. Dar, pe măsură ce trec orele, ajung la concluzia că munca m-ar împiedica să beau. Şi adăugă, foarte grav Îmi place să beau ! Şi-şi goli paharul.

— Văd, răspunse ea. Ce părere ai de încă un rînd ?

— Cred că eşti, într-adevăr, *foarte* drăguţă.

După ce comandă băuturile, blonda i se adresă din nou lui Bellamy :

— Ca să-ţi poţi aminti de mine data viitoare, ar fi bine să-mi reţii numele mă numesc Iris Berington. doamna Iris Berington.

Bellamy aprobă din cap.

— *Desigur,* acum încep să-mi amintesc. Te-am văzut într-o zi undeva, într-un bar, cu Harcourt. Probabil că-i

unul dintre prietenii tăi. Şi pentru că-i şi vechi prieten cu mine, înseamnă că şi eu sunt un vechi prieten de-al tău. Şi Harcourt mi-e drag, dar tu îmi placi mult mai mult.

— Harcourt e foarte amuzant, într-adevăr, dar are acelaşi cusur ca şi tine bea puţin cam prea mult.

— Imposibil ! exclamă Bellamy. Niciodată nu poţi bea prea mult !

Iris izbucni în rîs.

— Eşti incorigibil. Dar cred că toată lumea spune la fel.

— Am mai auzit asta de la o grămadă de femei, răspunse Bellamy, mîndru. Îmi place să fiu aşa cum sunt. Şi — privind-o serios Iris, eşti minunată. Cînd am să am puţin timp liber, am să-ţi spun în sfîrşit ce cred eu despre tine.

Iris zîmbi.

— Acum cîteva minute îi spuneai exact acelaşi lucru fetei de la bar.

— Ştiu. Dar nu ţi-a spus nimeni, niciodată, că istoria se repetă invariabil ?

— Iar tu, tu te confunzi cu istoria, nu ?

— De fapt, istoria sunt eu. Oricum, iubito, dacă ai fi Cleopatra, aş încerca să fiu un Marc Antoniu la înălţime, replică, peste umăr, Bellamy îndreptîndu-se spre scaunul pe care-şi lăsase pălăria. Aha ! Trebuie să-mi aduc aminte... Trebuie să mă văd cu cineva. Asta, dacă reuşesc să-mi aduc aminte *pe cine* trebuie să văd şi *unde* anume. La revedere, Iris, şi nu uita că rîndul următor îl dau eu.

Punîndu-şi mîna uşor pe braţul lui, Iris îl opri o clipă spunîndu-i

— Vin des pe-aici, de obicei pe la unsprezece, şi mi-ar face plăcere să te revăd, Nicky.

— E foarte drăguţ din partea ta. Ştii, exageră el, dramatic, cred că numai frumuseţea mea fatală e de vină.

— Te cred. Oricum, noapte bună ! Şi se întoarse la locul ei de lîngă foc. Dar Bellamy, cu mîna pe clanţă, o mai întrebă o dată

— Ştii, te rog şi eu ceva. Dacă-l mai vezi pe Harcourt, spune-i că aş vrea să-l întîlnesc.

— Sigur că am să-i spun. Şi unde vrei să-l întîlneşti ?

— Oriunde, răspunse vag Bellamy. Pe undeva p-aici. Amîndoi suntem atît de însetaţi, că-i greu să nu ne întîlnim mai devreme sau mai tîrziu. La revedere, iubito ! Şi ieşi.

Era trecut de şase, cînd maşina lui Vanning coti din Norfolk Steet şi se opri în faţa unei clădiri masive. Îl rugă pe şofer să aştepte.

Intră grăbit în bloc, întrebîndu-se dacă Freda vrea sau nu să meargă la petrecerea dată de Carola. Se poticni cu botul pantofilor în sacii de nisip stivuiţi de ambele părţi ale uşii de la intrare.

Vanning era un bărbat înalt, voinic şi masiv. Avea umeri foarte largi şi se mişca uşor, cu iuţeala şi siguranţa omului bine clădit. Faţa sa rotundă, butucănoasă, cu maxilare puternice şi un început de guşă care-o făcea să pară şi mai plină, se revărsa peste un git puternic, ca de taur, dar era în fond aceea a unui om hotărît, inteligent şi sensibil.

Urcă scările cîte trei trepte deodată şi la primul etaj se opri să-şi aprindă o ţigară. Apoi, mergînd pe coridor, deschise una din uşile duble, cu geam mat, pe care scria : „Societatea Comercială Internaţională Vanning Limited" organizaţie fictivă în spatele căreia se camufla „Biroul C"

Trecu prin încăperea din faţă, unde un funcţionar singur stătea înţepenit la o masă, apoi prin altă cameră, cea din mijloc, unde vreo zece bărbaţi şi două femei lucrau pe brînci, şi ajunse, în sfîrşit, în biroul său personal.

Închise uşa în urma sa şi-şi privi lung secretara. Stătea la biroul uriaş de mahon, cu cristal, luminat de o lampă puternică şi părea teribil de abătută. Apoi privirea îi fu atrasă de cinci ziare împăturite în trei. Trei germane, unul turcesc şi unul românesc.

Din trei paşi, Vanning fu lîngă birou şi începu să citească ziarele germane. Cu coada ochiului, putea să vadă că degetele secretarei tremurau. Cînd Vanning se lăsă într-un fotoliu ca să citească traducerea din turcă, femeia tresări: După un timp, Vanning se opri din citit exclamînd

— Dumnezeule !...

Stinse ţigarea şi îşi aprinse alta. Se făcuse negru la faţă.

— V-a căutat Sir Eustace, îl anunţă secretara. Sunt la curent şi vrea să vă vadă imediat. I-am spus că vă întoarceţi la şase.

Aprobînd din cap, Vanning întrebă :

— Mai ştie cineva de asta, Mary ?

— Nimeni, absolut nimeni. Traducerea din turcă am făcut-o eu.

Vanning se sculă şi, ducînd-se la fereastră, dădu de-o parte draperiile grele. Privi un timp în bezna camuflajului de afară. Secretara îi fixa spatele lat şi umerii masivi. Cînd se întoarse, îşi plecă repede ochii.

— Asta se întîmplă pentru a treia oară. Dumnezeule !... E groaznic... afurisit de-al dracului. Şi ce naiba pot face ?...

— Sir Eustace m-a rugat să vă comunic că nu trebuie să vă faceţi prea multe griji, interveni secretara. Spunea că-şi dă seama cît vă frămîntă toată afacerea asta şi, de aceea, dorea să vă spună că...

— Încetează, Mary. N-am nevoie de compătimirea lui. Nu vreau decît să pun mîna pe afurisitul ăla de trădător. Şi — deschizînd uşa — mormăi peste umăr : Telefonează-i lui Sir Eustace şi spune-i că sunt în drum spre el. Apoi ieşi, trîntind uşa.

În urma lui, secretara se duse la biroul ei din capătul celălalt al imensei încăperi şi răscoli în zadar toate sertarele ca să-şi găsească sticluţa cu aspirine.

Cînd ridică receptorul telefonului, plîngea.

Vanning opri maşina la capătul străzii Birdcage Walk ce dădea în Whitehall şi, mergînd vreo cincizeci de metri înspre Wellington Barracks, împinse poarta de la grilajul unei case vechi şi demodate, traversă grădina şi sună la uşă.

Se vedea că era aşteptat, pentru că un valet bătrîn îi deschise uşa imediat.

— Pe aici, vă rog, domnule. Sir Eustace a şi sosit.

După ce-şi scoase paltonul, Vanning păşi în urma valetului, în biroul bine încălzit şi feeric luminat de la

capătul unui coridor lung. După ce-l anunță, valetul dispăru.

Îndreptîndu-se spre biroul subsecretarului de stat, Vanning intră direct și furios în subiect :

— E groaznic, domnule. Cred că ați aflat o dată cu noi.

Subsecretarul de stat aprobă din cap.

— Primim ziarele germane și turcești foarte repede. Cred că o dată cu dumneavoastră.

Subsecretarul de stat se ridică, ocoli fotoliul și-i strînse mîna lui Vanning. Fața sa prelungă, calmă și zîmbitoare, trăda o mare experiență de viață.

Apoi îl invită să ia loc într-unul din fotoliile din fața căminului și aduse de pe birou cutia cu țigări de foi. Alese două țigări, le tăie capetele, îi oferi foc lui Vanning cu un chibrit scos dintr-o cutie de aur și, în sfîrșit, se așeză și el.

— Am impresia că nu-ți place deloc povestea asta, Vanning; că ți se pare totul foarte misterios și crezi că cineva din biroul dumitale trebuie să fie implicat în această afacere. Ei bine... n-aș vrea să-ți faci prea mult sînge rău ; de altfel și ministrul e de aceeași părere. Biroul dumitale a adus servicii prea mari ca să fii acum atît de tulburat din cauza acestui incident. Mai ales că...

— Vă mulțumesc, Sir Eustace, îl întrerupse Vanning, repezindu-și înainte capul uriaș, în care-i luceau ochii întunecați. E foarte frumos din partea dumneavoastră că-mi spuneți asta și mă simt măgulit să aud că ministrul e convins că am făcut și eu ceva ca lumea în acest război. Dar nu sunt chiar atît de idiot încît să nu-mi dau seama că o bună parte din tot ce-am realizat a fost anulat de aceste incidente. Îmi dau seama că am avut mînă liberă din partea „Biroului C", că personalul a fost *al meu,* că responsabilitatea cade *asupra mea* și că pînă la urmă, dacă apar „scurgeri" de informații, voi fi tras la răspundere. Dădu neputincios din umeri.

Subsecretarul de stat privea, zîmbind ușor, capătul aprins al țigării.

— Mă întreb dacă n-ar fi bine să-ți spun ce gîndește despre tine ministrul, Vanning. Poate că *într-adevăr* ți-ar prinde bine să știi că apreciază atît de mult munca

pe care ai depus-o — lăsînd la o parte „incidentele", cum le numești dumneata — încît poți să te consideri ca fiind trecut pe lista celor ce urmează să fie înnobilați în curînd. Și, zîmbind mai larg: Fumează-ți liniștit țigara și relaxează-te. Ești mult prea capabil și util, ca să-ți frămînți mintea cu problema asta. Întîmplător, continuă subsecretarul de stat, o să-ți facă plăcere să afli că nici ministrul, nici eu nu suntem *prea* surprinși de faptul că organizația lui Goebbels a pus mîna pe materialul vostru de propagandă, înainte de a-l fi putut publica. Aș putea spune chiar că ne așteptam la asta. Zîmbi și mai amuzat de mirarea zugrăvită pe fața lui Vanning. Vezi, toată afacerea asta are două aspecte. Unul evident și altul mai puțin evident. Dă-mi voie să vorbesc întîi de rolul dumitale. După ce scutură cu grijă scrumul de țigară în scrumiera așezată pe brațul fotoliului, continuă: Cu șase luni înainte de declararea războiului, dumneata ai înregistrat firma „Vanning International Trading Corporation Ltd" — aparent o firmă de import, dar, în realitate, paravanul după care se ascunde „Biroul C", organizația noastră cea mai importantă de răspîndire a propagandei în favoarea aliaților, în țările inamice și neutre. Dumneata ți-ai ales singur personalul, dar nu trebuie să uităm că fiecare persoană angajată a fost verificată amănunțit de Secția specială a Scotland Yard-ului, înainte de angajare, așa că și Secția specială răspunde de personalul dumitale.

— Adevărat, aprobă Vanning dînd din cap, dar...

— Cred că pe la sfîrșitul lui septembrie — continuă subsecretarul, fără să țină seama de întrerupere — s-a produs primul „incident". Materialul de propagandă pe care l-ai pregătit pentru țările neutre a apărut în ziarele balcanice cu trei zile înainte de-a fi fost lansat de organizația dumitale. Și, bineînțeles, *nu* mai avea forma inițială. Fusese refăcut, sucit și atît de falsificat, încît anula ideea originală și servea intereselor Axei. Fără îndoială că organizația lui Goebbels și-a procurat, într-un fel oarecare, copia materialului, și — după o „prelucrare" prealabilă, l-a lansat pe piața balcanică.

Cred că-ți amintești — continuă subsecretarul de stat cu o voce blajină — că am ținut atunci, toți trei, un

mic consiliu cu ministrul şi s-a stabilit că trebuie să-ţi verifici din nou personalul, cît mai amănunţit, şi, sub pretextul economiilor, să scoţi din serviciu orice persoană asupra căreia ar pluti cea mai mică umbră de bănuială. Rezultatul a fost că te-ai dispensăt de serviciile a trei persoane. Îmi pare rău că nu-mi amintesc decît numele unuia dintre ele... Şi privi întrebător spre Vanning, iar acesta răspunse la întrebarea mută

— Cei trei au fost Harcourt March, Ferdinand Mott şi Nicholas Bellamy.

Subsecretarul aprobă din cap.

— Exact. Îmi amintesc numai de numele lui Bellamy, pentru anumite motive, pe care am să ţi le spun îndată. Ne-am imaginat, continuă el, că o dată scăpaţi de ei, ceilalţi erau desupra oricărei suspiciuni. Şi, totuşi, „incidentul" s-a produs din nou în noiembrie şi acum, iarăşi, în ianuarie, cînd a avut loc cea mai importantă scurgere de informaţii. (Continuă să tragă încet din ţigară.)

— Motiv pentru care cineva din personalul meu prezent trebuie să fie, obligatoriu, responsabil, răspunse Vanning.

— Poate că numai *parţial* responsabil, sublinie subsecretarul. Trebuie să-ţi atrag atenţia asupra unui fapt important. După ce i-ai concediat pe March, Mott şi Bellamy, ministrul a fost de părere că n-ar fi rău să fie supravegheaţi în continuare. Cred că îţi aminteşti că s-a stabilit ca dumneata să-ţi exprimi părerea de rău că trebuie să te desparţi de ei şi să continui a fi în relaţii de prietenie cu toţi trei.

— Şi m-am executat. I-am invitat din cînd în cînd la masă, iar soţia mea la petrecerile ei. Dar asta n-a dat nici un rezultat.

— Dar trebuie să-ţi aminteşti că am aranjat ca Serviciul special să-i supravegheze, totuşi, părinteşte.

— Iar eu n-am fost de acord cu asta, se repezi Vanning. Şi am arătat atunci clar că n-am nici o suspiciune asupra nici unuia dintre ei. Nici o bănuială fondată.

— Da, îmi amintesc. Ba, mai mult, ţi se părea că sunt chiar nedreptăţiţi. Erau oameni asupra cărora căzuse o bănuială foarte vagă şi trebuiseră sacrificaţi.

— Nici chiar „bănuială vagă și nefondată" nu se potrivește în cazul lui Bellamy, Sir Eustace. Am fost mulțumit să scap de el, dar numai pentru că bea tot timpul, cît o cămilă, și era nemaipomenit de leneș și neglijent la lucru. În plus, știam că poate să lucreze bine, cînd vrea. Asta-i motivul pentru care m-am descotorosit de el.

— Știu că așa gîndeai atunci, răspunse încetișor subsecretarul, că nici o bănuială, oricît de mică, nu cade asupra lui Bellamy. Era vorba numai de lene și exces de băutură. Zîmbi din nou Tocmai *asta* este partea cea mai interesantă a afacerii.

— Adică ? întrebă mirat Vanning.

— Cei de la Secția specială, din motive pe care numai ei le cunosc, au ajuns la concluzia că au dat de un fir conducător sigur în problema asta. De fapt, sunt convinși că dîndu-i-se frîu liber individului pe care l-au depistat, se va spînzura singur pînă la urmă, și scopul discuției noastre este tocmai furnizarea frînghiei necesare.

— Deci, e cineva din personalul meu. Cineva care lucrează *încă* în organizația mea.

— Serviciul special crede, continuă subsecretarul, că e un funcționar mărunt, sau o funcționară, un om care, deși fără un rol important, are totuși acces la documentele ce i-ar da posibilitatea să prevadă felul cum va fi redactat, din cînd în cînd, materialul de propagandă. Acest om suspect e în legătură cu cineva din afară, cineva suficient de edificat asupra metodelor voastre ca să poată prelucra materialul brut furnizat de complice și să-l transmită organizației lui Gobbels, înainte de apariția ediției voastre.

Subsecretarul se ridică și se instală arpoape de foc, cu mîinile la spate.

Vanning aprobă din cap.

— Și ce intenționează Serviciul special ?

Subsecretarul zîmbi.

— Au un plan care, după părerea lor, le va procura suficiente probe privind metodele folosite. Harbell de la Servicul special vrea să-i dai o mînă de ajutor și să-i

urmezi întocmai instrucțiunile. Dorința lui e să te întîlnești cu Bellamy, pe care l-ai concediat din cauza beției și a lenei, și să-i povestești totul despre „scurgerile" de informații. Trebuie să te arăți foarte îngrijorat de toată afacerea asta și să-l însărcinezi, pe propria dumitale răspundere, să facă cercetări. Îi vei spune că experiența lui neprețuită, căpătată în cadrul organizației dumitale, îl va ajuta foarte mult la investigații și că ești gata să-i dai toți banii necesari. De fapt, îl vei angaja ca agent neoficial și-l vei obliga să-ți dea regulat raportul asupra evoluției cercetărilor.

Vanning sări în sus. Se înroșise ca racul, iar ochii îi scînteiau de furie.

— Harbell trebuie să fie într-adevăr nebun de legat Sir Eustace ! exclamă Vanning revoltat. Ar fi curată nebunie să dai o asemenea afacere pe mîna lui Bellamy, care-i un bețiv ordinar și e beat în fiecare zi la ora prînzului. Nici nu știu dacă e vreodată treaz și cred că are creierul murat în alcool. Pe deasupra, e și leneș, incompetent și îndrugă tot timpul vrute și nevrute. Dacă i se dă lui această însărcinare, în cel mult zece minute se va lăuda tuturor, în cine știe ce bar din West End, cu noua sa activitate. Nu, ideea utilizării lui Bellamy mi se pare ceva prostesc, o imposibilitate.

— Așa am reacționat și eu. Numai că eu m-am exprimat ceva mai tare decît dumneata. Dar, ideea nu-i rea deloc. Oricum, asta-i dorința lui Harbell și el este șeful secției din Serviciul special care se ocupă de afacerea asta. Mai mult, Harbell are un motiv foarte serios ca să-l folosească pe Bellamy.

— Și care-i motivul, Sir Eustace ?

Subsecretarul îl privi lung pe Vanning cu un surîs îngăduitor.

— Pentru că Bellamy e tocmai omul pe care-l vor ei. Harbell e mai mult decît sigur că Bellamy, împreună cu cineva din biroul dumitale, a pus mîna pe informațiile dispărute. El a fost autorul primului furt de informații. Apoi, după ce l-ai demis din funcție, a luat legătura cu cineva din personalul dumitale — vreo gîsculiță, pro-

babil, pentru că se pare că are succes la femei — și acest „cineva", care nu joacă probabil un rol important în organizație, i-a furnizat materialul brut, iar el a făcut restul. Harbell nu crede că Bellamy e chiar atît de imbecil cum pare, ci — dimpotrivă — că-i foarte deștept, chiar sclipitor de deștept. Dar, deși cei de la Serviciul special sînt siguri că Bellamy e omul pe care-l caută, mai au nevoie totuși, de informații suplimentare și cred că prin această stratagemă vor reuși să le obțină. Ei au convingerea că, punîndu-l să facă cercetări în acest caz și obligat să-ți dea dumitale raportul, se va da de gol, pentru că rapoartele sale trebuie să fie, obligatoriu, astfel întocmite încît, fiind el însuși criminalul, să abată bănuielile asupra altora. În plus, faptul că îi vei oferi acest post îi va da și mai multă siguranță că ne poate îmbrobodi. Acum ai înțeles ?

— Desigur, murmură Vanning. Dumnezeule... Bellamy... Nicky Bellamy Cine ar fi crezut ?

— Într-adevăr. Dar știi că vinovată e totdeauna persoana la care nu te aștepți.

Vanning ridică neputincios din umeri.

— Ce să mai spun... Servicul special își cunoaște, cred, meseria.

Subsecretarul aprobă din cap.

— Crede-mă că-și cunosc *foarte bine* meseria. Deci, pot să mă bizui pe dumneata că vei lua legătura cu Bellamy și îi vei da această însărcinare „personală" ? Zîmbi din nou. Și cred că ai să-i dai suficientă frînghie ca să se spînzure singur.

Aprobînd ascultător din cap, Vanning răspunse

— Foarte bine, Sir Eustace. S-a făcut. Am să încerc să iau legătura cu el chiar astă seară.

— Ar fi splendid. Apropo, Vanning. Nu fi zgîrcit cu prietenul nostru. Aș vrea ca funia să fie de mătase. Și îi întinse mîna.

La șapte, Vanning intra în biroul său și îi ordonă secretarei :

— Găsește-l pe Nicholas Bellamy, cel care a lucrat la noi. Telefonează-i acasă, află unde este și comunică-mi imediat.

În timp ce ieșea, secretara se întoarse spunîndu-i :

— V-a căutat doamna Vanning. Voia să știe dacă vă duceți diseară la petrecerea domnișoarei Everard.

— Nu, am de lucru. Dă-mi legătura îndată ce dai de Bellamy.

Secretara ajunse aproape de ușă, cînd o chemă din nou

— Spune-mi, te rog, Bellamy are vreun prieten la noi ?

Secretara se gîndi o clipă.

— Cred că se întîlnește cu două-trei persoane din secția de editare, răspunse vag.

— Înțeleg, zîmbi Vanning. Dar *dumneata* cînd l-ai văzut ultima dată ?

— Am luat masa cu el acum o săptămînă, răspunse secretara, roșie ca focul, și închise discret ușa după ea.

Telefonul particular, care-l lega direct de apartamentul său, începu să sune. Era Freda.

— Vii la masă, Philip ? și cum rămîne cu serata Carolei ?

Vanning o întrerupse brusc.

— Ascultă, Freda. Iar s-a întîmplat, iar s-a întîmplat, se tîngui morocănos.

După o scurtă pauză, Freda întrebă cu glas tremurător :

— Nu cumva ți-au mai furat ceva informații...

— Ba da. Mi-au luat tocmai materialul la care lucram și l-au tipărit în Germania, Turcia și România și l-au răstălmăcit atît de bine, încît efectul propagandistic negativ e ireparabil. Ce spui de asta ?

O auzi pe Freda suspinînd adînc.

— O ! Philip, e goaznic...

— Dar asta nu-i tot, Freda. Mai este la mijloc și o glumă proastă, o glumă a dracului de proastă. Abia am venit de la Sir Eustace. Serviciul special suspectează pe cineva. Cineva din afara serviciului meu, care răstălmăcește notele furnizate de cineva din birourile mele. Și pe cine crezi că bănuiesc ei ? Pe Bellamy... Nicky Bellamy... bețivul ăla ordinar !

— Dumnezeule ! Philip. Şi ce au de gînd să facă ?

— Au întocmit un plan. La început, nu mi-a plăcut, dar cu cît mă gîndesc mai mult, cu atît mi se pare mai bun. Am să-ţi explic mai pe larg, acasă. Dar nu pot să vin nici la masă şi nici la petrecerea Carolei. Trebuie să lucrez pînă tîrziu în seara asta, din cauza celor întîmplate. Trebuie să revizuiesc tot materialul pe care-l avem.

— Bietul meu Philip, murmură ea încetişor. Apoi Nu te necăji. Se va aranja totul. Fii sigur că se va aranja. Am să-l rog pe Harcourt să mă conducă la Carola. Mi-a telefonat că vine să ia un cocteil cu mine.

— Bine. Dar nu lăsa să transpire nimic, nici faţă de el, nici faţă de altcineva, despre Bellamy. Fii foarte atentă. Controlează-ţi pînă şi timbrul vocii cînd pomeneşti numele lui. Totul trebuie ţinut secret pînă reuşim să punem mîna pe el. La revedere, draga mea.

Aşeză receptorul în furcă. Alături, în biroul celălalt, se auzea vocea secretarei care telefona întruna la toate barurile, încercînd să-l găsească pe Bellamy.

Capitolul 2

LUNI

O capcană pentru Bellamy

La opt fără un sfert, Vanning intră în braseria restaurantului Berkeley şi se instală la o masă liberă. Ceva mai încolo, Bellamy, îmbrăcat cu un palton cu guler de astrahan, era adîncit într-o conversaţie cu o femeie frumoasă.

Vanning îi urmărea atent. Bellamy, aplecat peste masă, îi spunea o anecdotă, subliniindu-şi povestea cu gesturi

expresive. Cînd termină, femeia, care purta o pălărie verde, elegantă, se lăsă, rîzînd, o dată cu Bellamy, pe spătarul scaunului. Apoi Bellamy se sculă, îi spuse ceva aplecîndu-se înainte și, luîndu-și pălăria, veni la masa lui Vanning, salutîndu-l :

— Noroc, Philip. Fă-mi te rog un serviciu. Am băut ceva cu doamna aceea. Vrei să-l rogi pe chelner să treacă consumația pe nota ta de plată ?

— O duci chiar așa de rău, Nicky ?

— Da, și încă mai rău decît crezi. Apoi urmă, vesel : Am avut un dram de noroc azi după-masă. Am cîștigat cinci lire jucînd la una din mașinile alea de reclamă ale fabricilor de fructe, dar datoram cinci lire la bar, așa că am fost silit, desigur, să plătesc datoria. Cam greu, nu-i așa, Philip ?

— Totuși, nu prea ai aerul unui falit. Paltonul ăsta costă ceva parale.

Bellamy zîmbi și Vanning se gîndi că dacă și-ar reveni la normal, Bellamy ar fi un bărbat frumos.

— Nu știu, pentru că nu-i al meu.

— Îți pleacă prietena, Nicky.

Femeia care stătuse cu Bellamy se pregătea de plecare. Vanning observă că era o femeie de vreo patruzeci de ani, frumoasă și foarte bine făcută. Îl salută zîmbind pe Bellamy, care-i răspunse amical, fluturîndu-și mîna.

— Cine-i doamna ? întrebă interesat Vanning.

— Grozavă femeie ! zîmbi Bellamy. Dar n-am cunoscut-o niciodată.

— Dumnezeule, dar asta-i artista Bereley. Vrei să spui că te-ai așezat pur și simplu la masa ei și i-ai oferit un aperitiv ?

Bellamy îl privi mirat, ridicînd din sprîncene.

— De ce nu ? S-a întîmplat să mă așez la masa ei. Oricum, are simțul umorului și i-a plăcut povestea mea.

— Sper că a fost o poveste decentă.

Bellamy ridică din sprîncene.

— Absolut. Poveștile mele sînt totdeauna decente, spirituale și nu prea deochiate. Un Haig dublu, te rog. Și cărei întîmplări îi datorez plăcerea acestei întîlniri ?

— Nicky, aș vrea s-o lași mai moale cu băutura. Ți-am găsit o slujbă.

— Doamne ! Tot n-am scăpat pînă la urmă. Capăt o slujbă. Ce blestem !

— Vrei să spui că nu te interesa să ai o ocupație ?

Bellamy zîmbi mieros.

— De cînd m-ai dat afară de la serviciul tău, Philip, m-am străduit cît am putut să nu capăt altul, dar se pare că nu-i chip să scap. Și, aplecîndu-se spre Vanning Deci, nu te poți descurca fără mine. Marea organizație secretă — „Biroul C" — nu poate face nimic fără micuțul Nicky.

— Lasă „Biroul C" în pace, Nicky, și nu uita că organizația asta nu e decît firma „Vanning International Trading Corporation Limited".

— În cazul ăsta propunerea ta nu pare prea atrăgătoare. Dar, în fond, despre ce e vorba ?

— Știu. Dar vorbești prea mult și dacă te apuci de treaba pe care vreau să ți-o dau, va trebui să termini cu trăncăneala și cu băutura.

În timp ce Bellamy se scotocea căutînd o țigară, Vanning se gîndea la discuția avută cu subsecretarul de stat și observația acestuia „Harbell n-are impresia că Bellamy e un prost. Ci, dimpotrivă, că e foarte deștept, chiar strălucitor de deștept" Și Vanning se întreba dacă Harbell e nebun sau dacă Bellamy e un actor extrem de bun. Era chiar atît de ridicolă ideea că Bellamy ar putea fi capabil să realizeze turul de forță de a fura informațiile și de a le vinde unei puteri străine ?

Chelnerul aduse băuturile și Bellamy își găsi în sfîrșit tabachera, pe care o deschise și îi oferi lui Vanning singura țigară rămasă. Dar acesta refuză dînd din cap și îi întinse tabachera lui, deschisă.

— Ia una de la mine, Nicky. Și acum ascultă și nu mă întrerupe. Ești mai norocos decît ai visat vreodată. Ai posibilitatea să ieși la suprafață.

Bellamy aprobă din cap.

— Te ascult, sînt numai urechi.

Vanning urmă, coborînd vocea ;

— Mai întîi, vreau să-ți amintești de sfîrșitul lui septembrie trecut. Ții minte că v-am concediat pe tine, pe

March și Mott pe motivul că eram obligat să fac reduceri de personal ? Mi-a părut rău că a trebuit să recurg la asta, pentru că, deși dezordonat, lucrările tale erau foarte bune, și-ți dădeai seama mai bine ca ceilalți doi de scopul organizației noastre și de modul cum trebuia să lucrezi. Mi-a părut mai rău de tine decît de Harcourt sau de Ferdie Mott. Așa că-ți imaginezi ce mulțumit sunt să te pot anunța că poți lucra din nou pentru mine. Dar nu chiar în același fel.

— Continuă, Philip, mor de nerăbdare.

— Ca să nu mai lungesc vorba de pomană, s-a întîmplat ceva de maximă importanță la „Biroul C". În ultima lună am lucrat la un material special de propagandă pentru ziarele românești și turcești și una sau două dintre edițiile balcanice. Era un material bun. Ei bine, Goebbels a reușit să pună mîna pe el și — după ce l-a răstălmăcit — a publicat versiunea lui, în ziarele germane, românești și turcești și ne-a dat peste cap. Asta, pentru a treia oară. Primul furt de informații a fost comis în septembrie și al doilea în noiembrie.

Bellamy își încreți, gînditor, buzele.

— Nu e-n regulă, Philip. Se pare că aici și-a vîrît dracul coada. Spioni ?

— Așa se pare, răspunse Vanning, golindu-și paharul. E clar, Nicky, că există cineva din personalul meu, care are acces la fișele de documentare pe baza cărora se întocmesc notele mele — poate că cineva de la serviciul de cercetare — și care scoate materialele și le transmite rapid în Germania.

Bellamy aprobă din cap.

— Probabil că prin Olanda, care-i plină de spioni nemți cu bărbi false. Și care-i rolul meu în toată afacerea asta ?

— Iată-l. *Tu* ești cel care trebuie să descoperi drăcușorul care și-a vîrît coada unde nu trebuie. Erai foarte simpatizat la birou, Nicky. Toată lumea te plăcea, în special femeile. Ai păstrat legătura cu careva ?

— Una sau două persoane, răspunse Bellamy evaziv. M-am mai întîlnit cu ele, din cînd în cînd.

— E-n regulă. Trebuie să menții aceste contacte și să stabilești altele noi. Mă bazez pe tine ca să descoperi

criminalul. Îţi cer să lucrezi exclusiv pentru mine şi să-mi dai mie raportul. Şi, în plus, vreau să lucrezi repede. E o afacere serioasă. „Biroul C" e o organizaţie guvernamentală importantă, asupra căreia nu trebuie să planeze nici o bănuială.

Bellamy aprobă cu emfază.

— E-n regulă. Dar nu cred că pot face mare lucru. Mă apuc să-i întreb pe cei de la birou dacă obişnuiesc să vîndă marfa organizaţiei inamicului, însă nu cred că au să-mi răspundă afirmativ, nu ? Totuşi, m-am crezut întotdeauna un bun detectiv şi am cîteva idei originale pe care aş vrea să le pun în practică. Ai vreo idee ?

— Da. Am să-ţi trimit lista completă a personalului care lucrează pentru organizaţie, însoţită de cîte o notiţă amănunţită, biografică, iar tu va trebui să verifici fiecare referinţă în parte, privind persoana respectivă. Tot personalul a fost verificat de Secţia specială. Tu trebuie să te opreşti asupra celor care şi-au schimbat adresa de cînd au intrat în organizaţie, care şi-au făcut prieteni noi, au stabilit noi contacte. Şi încă ceva. Poţi fi sigur că cel care face isprava asta e bine plătit. Urmăreşte femeile care-şi fac toalete noi, bărbaţii care cheltuiesc mai mult decît cîştigă, sau care şi-au luat o nouă amantă, mai costisitoare, în sfîrşit, ceva în sensul ăsta.

— Am înţeles perfect, Philip, şi slujba asta mi se potriveşte ca o mănuşă. Dar ştii bine că e o misiune costisitoare, adăugă şi în ochii săi serioşi se aprinse un licăr de ironie, privindu-l pe Vanning.

— De asta am eu grijă ; şi — din buzunarul de la piept — Vanning scoase un plic pe care-l puse în faţa celuilalt, pe masă. Poţi să dispui de orice sumă. Cu o singură condiţie să te laşi de băutură. Ai de făcut o treabă foarte importantă şi serioasă. Ai să găseşti în plicul ăsta, pentru început, o sută de lire sterline. La sfîrşitul săptămînii aştept un raport de la tine. Vreau să-mi dai raportul în fiecare sîmbătă, în scris, raport care să cuprindă toată activitatea ta şi, cu cît suntem văzuţi mai puţin împreună, cu atît mai bine. După ce-ţi întocmeşti raportul, telefonează-i mai bine nevesti-mi. Apoi, Freda poate să fixeze un loc de întîlnire — ca ăsta, de exemplu

— unde să ne putem vedea. Oricine poate crede că ne-am întîlnit întîmplător. Şi, oricum, tu tot stai toată ziua prin baruri. Dacă-mi vine vreo idee, îţi las o notă acasă, la portar. De acord ?

— Perfect. Dar mai vreau să-ţi spun ceva. E foarte frumos din partea ta, Philip, că te-ai gîndit la mine, mai ales că misiunea asta a venit tocmai la ţanc.

— Adică ?

Bellamy dădu din umeri :

— Am impresia că logodnica mea, Carola, s-a cam săturat de mine. Că nu mă mai place ca înainte. De fapt, mă aştept, dintr-un moment într-altul, să strice logodna. Slujba asta ar putea rezolva totul.

Vanning aprobă, tăcut, din cap.

— Încă ceva, Nicky. Nu vorbi cu nimeni despre afacerea asta şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu te îmbăta, pentru că, o dată beat, e sigur că n-ai să-ţi mai poţi ţine gura.

— Cred că Freda trebuie pusă la curent. Se duce diseară la serata Carolei ?

— Da. Mi-a spus că l-a chemat pe Harcourt la un cocteil şi că are s-o conducă el. Eu am mult de lucru în noaptea asta. Dacă vrei, *ei* poţi să-i spui despre ce este vorba.

Bellamy zîmbi larg.

— Freda va fi încîntată. Se chinuie de săptămîni întregi să-mi găsească o slujbă. Ca şi cînd s-ar găsi slujbe pe toate drumurile pentru oameni ca mine, pe vremurile astea. Şi, aplecîndu-se peste masă Adevărul, Philip, e că eu sunt prea deştept ca să fac o muncă obişnuită.

Vanning zîmbi mînzeşte.

— După cum vezi, ai căpătat o slujbă neobişnuită, aşa că-ţi poţi pune deşteptăciunea la încercare. Se ridică de la masă şi-i întinse mîna : — Ei bine, Nicky, îţi urez succes şi nu mă lăsa.

Bellamy îl privi de jos în sus. În ochii săi pîlpîia o licărire ciudată şi lui Vanning, privind dincolo de ochii aceştia, în profunzimile creierului, i se păru că întrezăreşte umbra unui alt personaj. Îşi luă pălăria şi ieşi.

Din Piccadilly, Vanning luă un taxi ca să se întoarcă la birou. Pe drum se gîndi la Bellamy, dar dintr-un unghi total opus. Ar fi nostim dacă Secţia specială ar avea dreptate în privinţa lui Bellamy şi anume că el ar fi, într-adevăr, un om deştept şi îndeajuns de inteligent ca să poată transmite inamicului materialul propagandistic britanic.

Ar fi *foarte* nostim. Şi, cu toate acestea, i se părea puţin probabil că Bellamy să posede această capacitate deosebită. Totul în Nicky, începînd cu lenea sa înnăscută, cu faptul că umbla beat toată ziua şi trecea prin viaţă ca un fluture şi sfîrşind cu incapacitatea sa de-a trăi cu picioarele pe pămînt îndreptăţea crearea unui portret diferit.

Totuşi, Nicky avea *ceva* deosebit. Avea un tupeu fantastic. Îşi aminti incidentul din restaurantul Berkeley Buttery. După toate aparenţele, Nicky intrase în restaurant ca să-l aştepte pe el şi — după ce se aşezase la masa unei femei care era sută la sută o „doamnă", reuşise ca, în cîteva minute, să devină aproape intimi. Şi ea nu se mulţumise să asculte, politicoasă şi distrată, ci fusese realmente amuzată şi, mai mult, îi permisese să-i ofere un aperitiv pe care, în momentul acela, nici nu avea cu ce să-l plătească. Trebuie să fii croit dintr-o stofă aparte ca să poţi realiza o astfel de performanţă. Însemna să ai fie o mentalitate de-o naivitate complet idioată, datorită căreia să nu poţi — pur şi simplu — să-ţi dai seama de realitatea relaţiilor sociale, fie o conştiinţă fermă că eşti atît de diferit, sentiment care să-ţi dea o asemenea forţă, încît să-ţi poţi permite orice.

Şi Vanning analiză, în continuare, personajul.

Îşi aminti că Nicky avusese întotdeauna succes la femei. La birou, toate îl plăceau şi-l ajutau să-şi facă treaba, acoperindu-l cînd greşea mai mult ca de obicei. Chiar nevastă-sa, Freda — care ştia că fusese unul din cei trei funcţionari concediaţi sub pretextul economiilor — îl plăcea. Păruse surprinsă şi chiar îndurerată cînd îi spusese la telefon că autorităţile îl suspectau pe Nicky de furtul de informaţii.

Vanning îşi aminti de prima „scurgere" de informaţii, după care se debarasase de Bellamy, March şi Mott. Se în-

treba ce-o fi gîndind Nicky despre ceilalţi doi, acum, cînd „făcea cercetarea" (gîndul că Bellamy „făcea cercetări" îi smulse lui Vanning un zîmbet), avînd şi bani şi posibilitatea legală de-a arunca bănuielile asupra altora.

Vanning continuă să se joace cu această idee. Îşi imagina cum o să-şi înceapă lucrul Bellamy, luînd de bună — bineînţeles — versiunea Secţiei speciale, care afirma că este un escroc şi un criminal. Trebuia să-i dea raportul lui Vanning, în fiecare sîmbătă. Cu alte cuvinte, *trebuia* să facă ceva, obligatoriu. Dar ce putea să facă ? Se părea că n-avea decît o singură posibilitate, aceea de a reacţiona în aşa fel, încît să dea ceva rezultate şi, în acelaşi timp, să se „acopere" pe sine însuşi.

Va începe prin a suspecta pe Harcourt March, ori pe Ferdinand Mott, sau pe amîndoi. Va raţiona, normal, că din moment ce fusese dat afară de Vanning odată cu ei şi, totuşi, fusese însărcinat să facă cercetări, trebuia, obligatoriu, să-i supravegheze pe March şi Mott. Va încerca să insinueze că, de vreme ce fuseseră salariaţi ai „Biroului C", cunoşteau, normal, organizaţia şi felul în care se pregătea materialul propagandistic şi puteau deci să organizeze, eventual, furturile de informaţii. N-aveau nevoie decît de un complice în sînul organizaţiei care să cunoască, în linii mari, orientarea materialului propagandistic. Iar lui Bellamy i-ar fi fost lesne să sugereze că unul din ei putea, foarte uşor, să pună mîna pe aceste informaţii de bază. N-aveau decît să ia legătura cu una dintre femei, de exemplu din serviciul de documentare. Dacă această femeie era destul de nebună ca să divulge, de pildă, că se lucra la statistica importurilor în Germania, nu era prea greu nici pentru Harcourt şi nici pentru Mott să-şi dea seama că Vannning proiecta un articol în cadrul campaniei despre foametea din Germania, cu două sau trei luni înainte. Oricare dintre ei putea să-şi dea seama de felul în care ar ataca Vanning subiectul şi să scrie cîteva mii de cuvinte pe care să le expedieze apoi în Germania, unde Goebbels putea foarte uşor să facă restul. Ştiind exact data publicării materialului, putea să falsifice textul imitînd maniera lui Vanning şi inversînd datele statistice astfel ca să dea peste cap tot materialul, la apariţia lui.

Zîmbetul lui Vanning se transformă într-un rînjet larg. Acesta era drumul pe care are să-l urmeze Nicky. Cu cît se gîndea mai bine, cu atît aproba mai mult schema Secției speciale. „Dați-i destulă funie și se va spînzura singur", spuneau ei. Ei bine, acum Bellamy avea frînghie destulă, un vagon de frînghie.

Tot ce mai avea de făcut era să și-o încolăcească în jurul gîtului. Restul cădea în sarcina lui Harbell și a Secției speciale.

Bellamy își bău paharul de whisky cu sifon și după ce privi cu atenție clienții din local, ieși în stradă. Era opt și un sfert.

O luă pe Piccadilly, coti în Half Moon Street și la jumătatea străzii se opri sub un portal ca să-și aprindă o țigară. Apoi, după o scurtă ezitare, intră în casă, urcînd pînă la apartamentul său de la etajul doi. Întîi își pregăti baia și apoi o chemă, din dormitor, la telefon pe Carola.

— Bună, Nicky Vocea Carolei era rece, reținută, dar cu un timbru mîngîietor. Îi plăcea vocea ei.

— Ești singură, Carola ?

— Nu. Tocmai a venit Vanessa. S-a oprit în drum spre casă. Și, după o scurtă pauză Ești cumva beat, Nicky ?

Bellamy zîmbi în receptor.

— Nu cine știe ce. Sînt în faza în care „te simți bine" cum se spune. Am o veste formidabilă, Carola. Am căpătat o slujbă. Lucrez pentru Philip Vanning. Este ceva foarte secret.

— Grozav, povestește-mi.

Și Bellamy se execută, spunîndu-i *absolut* tot.

— Extraordinar, Nicky. Ai devenit o persoană foarte importantă. Și ai să bei mai puțin, nu ? Altfel, umblînd toată ziua beat, n-ai să fii capabil să-ți faci datoria. Cred că nu trebuie să-i vorbesc nimănui despre asta. Pot să-i spun, totuși, cuiva, Nicky ?

— Poți să-i spui Vanessei, dar trebuie să-și țină gura. Nu mă deranjează dacă e la curent. *Ea* nu vorbește.

— Bine. Am să-i spun că e ceva teribil de secret. Nicky, mă întreb de ce te-a ales Vanning tocmai pe tine ? Te crede un bun detectiv ? E cam ciudat, nu-i așa ?

— Deloc, iubito. Am talente ascunse. Ai puţină răbdare şi ai să vezi.

— Ei bine, aş prefera să fii mai treaz. M-am săturat să am un logodnic care umblă aproape tot timpul beat. Şi nu bea, te rog, nimic înainte de-a veni le serată. Şi nu face scene. Şi nu te certa, te rog !

— E-n regulă, şefule. Am să vin pe la nouă şi am să încerc să fiu băiat cuminte. La revedere, Carola. Puse receptorul în furcă.

Se aşeză pe marginea patului desfăcut şi începu să se dezbrace. Apoi, îşi puse un halat vechi şi intră în baie. Pierdu multă vreme spălîndu-se pe dinţi, dar recuperă din timpul destinat băii.

Se îmbrăcă cu o jachetă de seară şi pantaloni reiaţi, costum care, deşi vechi, era foarte bine croit. Numără din nou cele zece bancnote de cîte zece lire şi le puse cu grijă în buzunarul de la piept.

În taxiul luat din Piccadilly, se întrebă dacă să se oprească la Hatchett, dar îşi schimbă gîndul şi — dînd drumul maşiinii — porni pe jos pe Alberle Street şi urcă scările clubului Malayan. Barul era gol. Blonda care servea la bar era cufundată în citirea ziarului de seară. Auzindu-l intrînd, îşi scoase nasul din ziar şi-i zîmbi amical.

Bellamy scoase o bancnotă de zece lire şi o aşeză uşor pe tejgheaua zincată a barului, adăugînd

— După cîte ştiu, asta-i datoria la patron, iar restul îţi aparţine.

— Aţi cîştigat la loterie, domnule Bellamy ? îl întrebă fata, îmbujorată de plăcerea bacşişului.

Bellamy zîmbi, iar fata îi admiră dinţii albi, puternici.

— Spune, începu el confidenţial, aplecîndu-se peste bar. Ce părere ai despre doamna care mi-a făcut cinste în seara asta ? După părerea mea e *foarte* drăguţă. Am impresia că se vede des cu domnul March.

— Nu ştiu, vin cîteodată împreună.

Bellamy aprobă, vag, din cap.

— Ce-ar fi să tragem o duşcă zdravănă ? Pentru mine, ca de obicei.

Fata servi băuturile și Bellamy continuă :

— Cred că lucrurile merg din ce în ce mai rău. Ai o gură superbă, iubito. Are o formă perfectă și, pe deasupra, știi să întrebuințezi și nuanța de ruj cea mai potrivită. E, într-adevăr, o gură minunată. Majoritatea femeilor ar folosi o nuanță de ruj prea închisă.

— Și nu-ți place gustul rujului închis, nu ? Apoi, controlîndu-se în oglindă Ai un tupeu grozav, domnule Bellamy.

— Din păcate, nu. N-am trecere la nici o femeie. E groaznic.

Fata zîmbi.

— Am să-ți spun *adevărul*. Am auzit că toate cad ca muștele. Își aranjă un cîrlionț. Gîndește-te la doamna Berington, în seara asta.

Bellamy dădu negativ din cap.

— Aici nu-i nimic de făcut, iubito. Și chiar dacă mi-ar merge, cum aș putea să mă pretez ? Ar însemna să fur femeia unui prieten, a domnului March, care, dacă ar afla, mi-ar tăia gîtul, sau chiar mai rău.

— Cred că e sătulă pînă peste cap de domnul March, îl întrerupse fata. Sînt sigură că nu-i plac oamenii de nimic.

Cu sprîncenele ridicate, Bellamy o privi mirat.

— Nu sînt de acord cu asta. Are el alte cusururi, dar nu-i un om ieftin, de nimic.

Fata dădu nepăsătoare, disprețuitor din umeri.

— Bine, bine ; nu-i un om de nimic, dacă vrei, dar în orice caz, n-are ce-i trebuie.

— Drace... nu cumva vrei să spui că e la strîmtoare cu banii ? Harcourt curățat... imposibil !

Fata zîmbi cu un aer care părea a spune „Aș putea să-ți spun multe, dac-aș vrea".

Bellamy schimbă o bancnotă de zece lire sterline și începu să joace la una dintre mașinile cu fructe și reuși să piardă două lire.

Cînd se uită la ceas, era nouă și jumătate.

— Am o idee, iubito. Hai să bem o sticlă de șampanie. Mă simt atît de bine cu tine !

— Ești formidabil, domnule Bellamy, și se duse după șampanie.

La prima sticlă, Bellamy îi povesti despre tot felul de oameni care cîștigaseră și pierduseră averi, la a doua sticlă, după zece minute, fata îi spunea pe nume.

Capitolul 3

LUNI

Un whisky pentru doamna

Cînd ajunse, în sfîrșit, la Carola, Bellamy era făcut bine. Nici chiar drumul parcurs pe jos de la clubul Malayan pînă în Berkeley nu reușise să atenueze efectul șampaniei, completată cu rom Bacardi.

Pe drum, se gîndea la Carola. Își dădea seama cu amărăciune că n-ar fi fost cazul să se ducă la ea în halul ăsta. Știa că invitase cîteva dintre rudele ei cele mai încuiate și, fiind deja porniți împotriva lui, starea în care se găsea n-ar fi contribuit cu nimic să le cîștige simpatia.

Carola îl primi, zîmbitoare, în hol. Bellamy, care se clătina ușor, în timp ce-i dădea subretei pălăria și paltonul, observă cu o strîngere de inimă cum se topea, treptat, zîmbetul de pe fața Carolei. Se uitau jenați unul la altul.

Carola era de talie mijlocie, iar ovalul feței sale era minunat încadrat de un păr roșu Tizian. De cînd se cunoscuseră, Bellamy își pierduse multă vreme admirînd frumusețea acestui păr extraordinar. Avea trăsăturile feței regulate, sculptate delicat, iar ochii, de un albastru adînc, parcă priveau imperturbabil la o lume în care era convinsă că este bine să trăiești, orice s-ar întîmpla.

Bellamy își dădea seama că fața ei exprima o inteligență ascuțită și sensibilă. Știa perfect de bine că majoritatea celor din familia ei se întrebau ce dracu' găsise la

el. Zîmbi, în sinea sa, la gîndul că era înclinat să fie de acord cu ei.

Chiar şi *el* era conştient că ar fi o ruşine să o facă de rîs pe Carola în public şi — în acelaşi timp — era silit să recunoască faptul că punctul de vedere al băutorului nu-i permitea să acorde atenţia cuvenită frumuseţilor esenţiale ale vieţii.

— Eşti beat, Nicky, remarcă rece Carola. Şi ridicînd puţin tonul Te-am rugat să vii treaz.

Bellamy zîmbi vag.

— Nu-i nimic, Carola. Nu sunt chiar aşa de ameţit şi în plus îţi promit să mă port la înălţime. Am să fiu mai cuminte ca un pui de porumbel...

Înainte ca ea să-i poată răspunde, în prag apăru Harcourt March şi în spatele său Bellamy o zări cu coada ochiului pe Iris Berington.

Se coafase proaspăt, iar rochia de seară era discretă şi bine croită. Harcourt îl salută gălăgios :

— Bună, Carola ! Noroc, Nicky ! Afară-i frig şi plouă şi pe deasupra mai e şi război. Zîmbi absent. I se părea că fusese foarte spiritual.

În timp ce se scotocea căutîndu-şi tabachera, Bellamy se gîndea că nu-i place deloc March. Carola dădu mîna cu Iris Berington.

Bellamy îşi găsi în sfîrşit tabachera, îşi alese o ţigară şi-i oferi una şi lui March care — la rîndul său — îi oferi foc cu bricheta.

Harcourt March era scund şi predispus la îngrăşare. Tipul de bărbat ale cărui haine erau mult prea bine croite şi — fără să-ţi dai seama de ce — întotdeauna prea strîmte.Bellamy notă cu un vag dezgust că March are gulerul cămăşii cu vreun centimertu mai îngust şi pielea gîtului se revarsă deasupra.

Avea o faţă rotundă şi pătată şi un nas mare, brăzdat de vinişoare roşii, trădînd abuzul de băutură. Spera din toată inima ca nasul lui să nu arate niciodată aşa.

March îşi băgă la loc bricheta cu emfază, pipăindu-şi apoi buzunarul ca să se asigure că e în siguranţă. Aşa făcea întotdeauna. Imprima oricărui fleac un oarecare dramatism, ca şi cînd ar fi căutat cu tot dinadinsul să atragă atenţia.

Inhalînd fumul şi dorind să-i treacă durerea de cap, Bellamy se întreba ce putuse găsi o femeie atît de frumoasă ca Vanessa March la un bărbat ca Harcourt. Era cazul clasic „frumoasa şi bestia", dar de data asta bestia era mediocră şi lipsită de orice forţă brutală.

Trecură cu toţii în salonul înalt în formă de „T". Coada „T"-ului era lungă, iar baza era formată din două alcovuri la capătul camerei. Uşa alcovului din stînga dădea în dormitorul Carolei, iar cea a alcovului din dreapta în sufragerie.

Erau mulţi invitaţi. Bellamy, rezemat de tocul uşii care dădea în sufragerie, privea vag la mulţimea de plastroane apretate, cele mai multe purtate de militari bătrîni, care reprezentau majoritatea rudelor Carolei. I se părea că unii dintre ei îl privesc ciudat. Şi-i imagina vorbind între ei sau cu soţiile lor „Uite-l pe Bellamy. Iar e beat, fir-ar să fie. Ce naiba a găsit Carola la el ?" Plimbîndu-se prin salonul mare şi strecurîndu-se printre oaspeţi, Bellamy ajunse la alcovul din dreapta unde, la o masă lungă lipită de perete, se serveau băuturile. Făcu rost de un pahar mare cu whisky şi sifon şi îşi spuse, în timp ce sorbea din pahar, că whiskyul ăsta turnat peste şampanie şi rom Bacardi n-avea un gust prea grozav.

Din locul unde stătea, putea să vadă toată camera. În celălalt capăt, Harcourt March şi doamna Berington erau adînciţi în conversaţie. După toate aparenţele, era vorba de o discuţie serioasă, pentru că — deşi femeia îi zîmbea lui Harcourt din cînd în cînd şi privea aparent degajat în jur — se vedea clar că nu poate fi decît o discuţie aprinsă. Iris Berington părea foarte sîcîită de toată afacerea asta.

Exact în partea opusă, putea s-o vadă pe Vanessa, care vorbea cu unchiul Carolei. Din cînd în cînd, Vanessa arunca cîte o privire spre Harcourt şi Iris. La un moment dat, lui Bellamy i se păru că surprinde pe buzele Vanessei un zîmbet dispreţuitor. Se gîndi că nu-i prea plăcut pentru ea să fie obligată să-şi vadă soţul adîncit în conversaţie cu amanta, în casa unei prietene.

Cînd unchiul Carolei se îndepărtă, Bellamy se instală pe scaunul de lîngă Vanessa.

— Bună, Vanessa.

Auzindu-l, femeia se întoarse spre el.

— Bună, Nicky, ce mai faci ?

— Bine, mulțumesc. Numai un lucru nu-i în regulă. Dracu știe, dar ori s-a scumpit whiskyul, ori s-au micșorat paharele.

Bellamy se gîndea că Vanessa e o femeie *foarte* fermecătoare. Părul ei negru ca pana corbului alcătuia un fond perfect, care punea izbitor în evidență albeața pielii catifelate. La asta se adăugau ochii umezi, căprui, delicatețea curburii buzelor și personalitatea puternică ce se degaja din silueta ei suplă.

Bellamy privi spre Harcourt, sughițînd ușor.

— Să știi că sînt de acord cu tine, Vanessa.

Vanessa izbucni în rîs. Îl întrebă intrigată

— De acord cu ce ?

Bellamy zîmbi larg.

— Sînt de acord cu ceea ce gîndești despre Harcourt. Nu-i decît un nebun tîmpit. Știi, Vanessa, tu ești o femeie fermecătoare. Cred că am văzut și eu, ca toată lumea, o mulțime de femei frumoase, dar sînt convins că n-am văzut niciodată una mai fascinantă ca tine. Și, așa fiind, cred că Harcourt trebuie să fie un dobitoc de mîna-ntîi ca să se țină scai de Berington asta. Și încă ceva, continuă el serios. A avut mult curaj s-o aducă Sînt sigur că n-a fost invitată de Carola.

— Ai să te miri, i-o întoarse Vanessa zîmbind ușor, dar tocmai Carola a invitat-o, la rugămintea mea. Prefer să fie cu ea aici și treaz, decît în altă parte și beat turtă.

— Cred că ești o femeie foarte cumsecade, Vanessa, dacă poți să suporți așa ceva.

— Nicky dragă, răspunse ea punîndu-i ușor mîna pe genunchi, ăsta nu-i felul tău obișnuit de-a vorbi, și dac-o faci totuși, e din cauză că ești puțin ametit, nu-i așa ? Nu te porți ca Nicky cel obișnuit, care-i plin de tact. În fond, nu-mi pasă de Harcourt. Și la urma urmelor de ce mi-ar păsa ? Mă plictisește. Mă plictisește de mult. E stupid... incapabil... pur simplu un dobitoc.

— Ei, așa trebuie să vorbești, rîse Bellamy. Așa-mi place să aud vorbind o femeie. Știi, Vanessa, dacă nu

mi-ar fi atît de dragă Carola, cred că m-ai interesa *foarte mult.*

— Drăguț din partea ta, Nicky, rîse Vanessa. Dar îți dau un sfat. Dacă o iubești pe Carola, n-ar strica să bei ceva mai puțin. E foarte plictisită de beția ta. Coborî vocea. Mi-a spus că ai primit însărcinarea să faci niște cercetări pentru „Biroul C". În fond, de ce să nu profiți de ocazia asta, Nicky ? De ce n-ai începe o viață nouă ?

— Ce curios că spui asta, Vanessa ! În fiecare dimineață, pe la zece, mă hotărăsc să-ncep o viață nouă. Dar efortul e atît de mare, încît pe la douăsprezece obosesc și o iau de la început. Hei, uite-l pe Ferdie ! exclamă el vesel.

Ferdinand Mott apăru în salon, se apropie de Carola dădu mîna cu ea. Era un bărbat înalt și frumos. Privindu-l, te gîndeai fără să vrei la un ofițer de cavalerie, lucru foarte ciudat de altfel, pentru că Ferdinand nu făcuse nici o zi de armată. Avea maniere alese și era un companion plăcut, permanent cu zîmbetul pe buze.

— Să-ți aduc ceva de băut, Vanessa ? se oferi Bellamy.

— Nu, mulțumesc, Nicky. Acum nu beau nimic, trebuie să plec.

— Oricum, cel puțin eu am nevoie de un whisky. Scuză-mă, te rog, o clipă. Și ridicîndu-se, porni spre bufet urmărit de privirea Vanessei, care admira grația cu care, deși beat, se strecura printre grupurile de invitați.

La bufet, se întîlni din nou cu Mott, care bea un pahar de whisky și își comandă și el unul.

— Ce mai faci, Nicky ? Cum o mai duci ? i se adresă Mott.

— Bine, mulțumesc, Ferdie. Cred că viața asta-i foarte grea. Vorbea mai tare ca de obicei. Banii ! Asta-i problema cea mai grea care-mi dă de furcă.

— Toată lumea are acum necazuri bănești.

Mott îi oferi lui Bellamy tabachera deschisă.

Acesta luă o țigară și își căută bricheta prin buzunare, uitîndu-se încruntat la Mott.

— Cum merge clubul tău de escroci, Ferdie ? întrebă brusc Bellamy.

Zîmbetul lui Mott deveni cam nesigur.

— Clubul merge bine, Nicky. Dar nu-mi place reclama pe care i-o faci. Nu-i un club de escroci.

— Aa ! nu ! rîse sarcastic Bellamy. Ei bine, află că n-am cîştigat nici un ban în clubul tău şi n-am auzit pe cineva care să fi cîştigat. Ai cîţiva băieţi acolo, care ar face parale frumoase pe scenă ca prestidigitatori.

Bellamy vorbea tare şi cînd cîţiva invitaţi din jur începură să întoarcă intrigaţi capul, Mott mîrîi furios printre dinţi

— Ascultă, Nichy, eşti beat şi n-am să mă cert cu tine aici. Dacă ai impresia că ceva nu-i în regulă la clubul meu spune-mi-o la birou. Coborînd şi mai mult vocea, îi şopti : Şi atunci am să te cîrpesc aşa cum meriţi, cîine nenorocit şi beţiv !

— Eşti sigur ? Şi Bellamy, retrăgîndu-se un pas, îi azvîrli în faţă tot whiskyul din pahar.

— Dumnezeule ! strigă cineva.

Vînăt de furie, Mott îşi şterse faţa cu batistă. Chelnerul de la bufet privea descumpănit scena, iar cei din jur, mirosind scandalul părăsiră repede barul.

Bellamy rămase, zîmbind stupid către Mott, cu paharul gol în mînă. Apoi îl puse binişor pe masă.

În clipa aceea apăru, tăcută, Carola, care-l luă de braţ şi-l conduse în sufragerie.

Bellamy se rezemă de masă în faţa Carolei, care, tremurînd de enervare, se oprise în faţa uşii întredeschise.

— Nicky, te rog să-mi faci o favoare. Ia-ţi pălăria şi paltonul. M-am săturat pînă peste cap de tine !

Apoi îşi scoase inelul de logodnă de pe deget şi-l întinse lui Bellamy, care-l privea lung, fără să schiţeze nici un gest. Atunci Carola se apropie de el şi-i puse inelul în buzunarul de la piept.

— Am terminat cu tine, Nicky. De cîteva luni, mai toţi prietenii şi *toate* rudele mele mi-au repetat într-una că trebuie să fiu nebună să mă logodesc cu un beţiv ; că nici măcar nu te poţi purta ca un domn. Mi s-a spus chiar că nu te interesează decît banii mei. Mă săturasem de mult, dar îţi mai dădusem o şansă auzind de însărcinarea pe care ai primit-o.

— Pe dracu ! izbucni Bellamy. Dar Carola continuă :

— Cînd te îmbeţi, devii imposibil. Nu eşti în stare să bei decent şi faci scene. Te rog să pleci. Nu vreau să te mai văd niciodată.

Bellamy privi spre uşa întredeschisă. În camera alăturată se proiecta o umbră pe covor.

— Da. După cîte înţeleg, mă trimiţi la plimbare. Bine, Carola, fă cum vrei. Deşi nu văd ce te supără dacă-i spun lui Mott adevărul despre clubul lui, în care oamenii cinstiţi sînt jecmăniţi de-o bandă de escroci. Dar dacă, mă rog... — continuă Bellamy sarcastic.

— Dar dacă ce, Nicky ? întrebă Carola şovăielnic.

Bellamy îşi continuă ideea căutîndu-şi tabachera.

— În fond, de ce nu spui adevărul, dragă ? Bănuiam de multă vreme că-ţi place Ferdie Mott — şi arătînd uşa întredeschisă — băiatul care, dracu' să-l ia, ascultă chiar acum la uşă.

Dezlipindu-se de masă, Bellamy stătea acum în faţa ei, clătinîndu-se uşor pe picioare, în timp ce Carola privea nervoasă spre uşă.

— Ce şanse am eu în faţa frumosului, inegalabilului Ferdie Mott ? exclamă cu amărăciune Bellamy. Unicul Ferdinand — cadou binecuvîntat făcut de Dumnezeu femeilor, care nu se îmbată niciodată, are totdeauna bani şi nu semnează cecuri despre care ştie bine că vor fi returnate cu menţiunea „fără acoperire". Ferdinand, pe care te poţi baza totdeauna, cu manierele lui alese şi pe care-ţi face plăcere să-l cunoşti, chiar dacă-i proprietarul unui club deocheat.

Continuă, după ce-şi trase sufletul :

— Foarte bine, dragă. Dacă s-a terminat, s-a terminat şi gata. Şi *mai toţi* prieteni tăi şi *toate* rudele tale pot să ţopăie de bucurie şi să se felicite că ai scăpat de Nicky, personajul dubios, regele beţivilor, preşedintele cîrciumilor şi barurilor care, curînd tot intrînd şi ieşind atît de des, are să transforme plăcile imaculate de protecţie a clanţelor de la Barul Everard, într-o reclamă pentru cerneala Stephens. Şi — sughiţînd : Mi-e inima prea îndurerată ca să mai pot spune ceva. Poate că asta-i cauza, sau poate că e de vină whiskyul băut după romul Bacardi şi şampanie. Aşa că am s-o iau din loc. Le revedere, iubito, şi fii cuminte.

Se îndreptă spre ieşire, trecînd prin salon.

În urma lui, Mott intră la rîndul său în sufragerie. Carola stătea pe un scaun, lîngă masă, și suspina cu capul prăbușit în palme.

— Nu te necăji, Carola. Ai procedat cum trebuie, draga mea. Bellamy nu merită o fată ca tine. E mai mult decît stupid, e un tip imposibil.

În hol, valetul îl ajută pe Bellamy să se îmbrace. În timp ce-i deschidea ușa, Bellamy îl întrebă

— Spune-mi, te rog, Soames, doamna March a mai rămas ?

— Nu, domnule. A plecat cu domnul March, acum douăzeci de minute.

— Așa. Dar doamna Berington ?

— Și dînsa a plecat, domnule.

Foarte rău. Am impresia că trebuie să plec și eu. Bună seara, Soames.

Bellamy pusese mîna pe clanță, cînd fu oprit de subretă

— Vă caută doamna Vanning la telefon, domnule.

Bellamy se întoarse din drum și urmă, de-a lungul coridorului, fata pînă la telefon, unde luă receptorul.

— Alo, Freda. Se rezemă de perete cu ochii închiși.

— Nicky, răspunse Freda, cu o voce cam răgușită, te rog să-mi faci un serviciu. Scuză-mă față de Carola, că n-am putut veni, dar sînt foarte răcită. Și te mai rog ceva. Te rog să vii pînă la mine. E ceva foarte important. Ia un taxi și vino... imediat. Intră pe scara de serviciu. Am să las ușa deschisă. Te rog să nu suni și să nu vii cumva pe intrarea principală.

— Bine, Freda. Văd că e ceva deosebit misterios. Vin imediat.

Se întoarse șovăitor în hol și se adresă, solemn, valetului

— Transmite, te rog, domnișoarei Everard, odată cu complimentele mele, că doamna Vanning regretă foarte mult, dar nu poate veni, pentru că e răcită. Iată și un șiling pentru serviciul dumitale.

— Foarte bine, domnule.

Și închise ușa în urma lui Bellamy.

Rezemat într-un colț al taxiului, Bellamy își aprinse o nouă țigară de la chiștocul cel vechi și, aruncînd chiștocul pe fereastră, observă vag că noaptea părea mai întunecoasă ca de obicei și că ploua în continuare.

Îl durea capul și se mustra în sinea lui că fusese atît de prost ca să bea Bacardi după șampanie. Toată lumea știa că ăsta era sistemul cel mai rapid ca să te îmbeți. Zîmbi răutăcios la gîndul că, de fapt, se îmbătase *intenționat*.

Taxiul ajunsese în Mont Street. Apartamentul lui Vanning era la cîteva sute de metri. Bellamy se gîndi la Freda Vanning. Îl interesa povestea asta și se întreba ce o determinase să-l cheme la ea așa de urgent. Nu-și putea imagina *nimic* care să fie urgent pentru Freda. Era atît de stăpînită, demnă, rece și în general plină de încredere în ea însăși. Pentru ea, a mărturisi că are ceva urgent, echivala cu mărturisirea inadmisibiă a unui semn de slăbiciune.

În timp ce se scotocea prin buzunare, căutînd mărunțiș ca să plătească mașina, își aminti de Carola.

Carola fusese cam dură. Se ținuse însă bine, în timpul explicației. De altfel, ea se ținea totdeauna foarte bine în împrejurări grele, cînd era enervată. Și — de partea cealaltă a ușii — stătuse tot timpul blestematul de Ferdie Mott, ascultînd atent, arătîndu-și dinții albi și frumoși, cu zîmbetul lui de circumstanță și felicitîndu-se de norocul care dăduse peste el. Ei bine, ce să-i faci?... Ferdie cîștigase partida și, în ceea ce-o privea pe Carola, Bellamy ieșise din joc, iar Ferdie n-avea să-și piardă timpul, ci va încerca să profite cît mai mult de situație. O plăcuse întotdeauna pe Carola, iar pe Bellamy îl iubea ca pe sarea-n ochi. Toate erau în favoarea lui Ferdie.

Dar, dacă se gîndea bine, Ferdie fusese mereu norocos în cariera lui. Pînă în 1939 lucrase la un birou de relații cu publicul la o firmă internațională, unde avea un salariu foarte mare, deși nu era bun de nimic. Și tocmai cînd voiau să scape de el, a fost transferat la „Biroul C", condus de Vanning. Avea un talent *special*, cînd era vorba să scrie un articol bun și de mare urgență.

Iar cînd, în septembrie, ei trei — Bellamy, March şi Mott — fuseseră daţi afară, Mott a fost singurul dintre ei care a reuşit să se descurce, deschizînd un club, Clubul Mott. Şi s-a dovedit a fi, într-adevăr, o idee excelentă.

Ferdie, gîndea Bellamy, era un bun psiholog. Ştia foarte bine că la începutul oricărui război lumea e, în general, ca scoasă din minţi. Dar că apoi se plictiseşte, cu timpul, de toată afacerea asta. Apoi, mai ştia că în timpul războiului lumea e mai dispusă să-şi piardă banii la cărţi, decît în timpuri normale. Avea nevoie doar de-o atmosferă plăcută, de-o clientelă selectă şi de cîteva fete drăguţe, care să pescuiască fraierii şi să-i aducă la club. Băutura se servea gratis ; caniota rămînea baza cîştigului. Mott ştiuse, într-adevăr, să-şi organizeze bine clubul.

În plus, avea toate calităţile unui patron de club şi, într-adevăr, toată lumea îl simpatiza. Era bine făcut, zîmbitor la orice oră, gata să facă cinste oricui, vorbea elegant, era manierat şi plăcea femeilor. Cel puţin femeilor care nu erau prea pretenţioase. Mott dădea impresia că e — deşi nu era — de familie bună şi clubul său era frecventat chiar şi de cîteva persoane din lumea foarte subţire.

Şi dacă din cînd în cînd se mai nimerea cîte un personaj care se dovedea a fi cam *prea* îndemînatic la cărţi, nu era neapărat vina lui Mott şi nici nu era obligat să ştie despre asta. Bellamy zîmbi sarcastic, gîndindu-se la felul cum îl jignise pe Mott la petrecerea Carolei şi la faptul că făcuse un gest absolut gratuit. În aparenţă, nu fusese deloc un act necesar, dar Bellamy voise să-l scoată din sărite pe Mott şi reuşise.

Îşi dădea seama cu amărăciune că Mott are să-i facă de acum o curte asiduă Carolei.

Bellamy oftă, ciocăni în geam, opri maşina şi, coborînd cam nesigur pe picioare, îşi plăti cursa. La cîţiva paşi se înălţa blocul de locuinţe din Hyde, dar amintindu-şi că Freda îl rugase să vină pe scara de serviciu, coti la dreapta pe o stradă laterală şi, prin pasajul dintre blocuri, ajunse la scara de serviciu, unde urcă pînă la etajul doi.

Apoi o luă de-a lungul coridorului din spatele apartamentului lui Vanning, pînă la uşa care dădea în studio şi apăsă pe clanţă. Aşa cum îi spuse Freda, uşa era des-

chisă şi intră în studio, unde ardea lumina ; închise încet uşa în urma lui.

Traversă odaia şi, trecînd prin sufrageria mare, intră în salon, unde se aştepta s-o găsească pe Freda. Dar ea nu era acolo.

Atunci deschise uşa care dădea în coridorul ce ducea spre dormitoare şi camerele de baie. O chemă de cîteva ori pe Freda cu voce tare, dar neprimind nici un răspuns, îşi continuă drumul pe coridor, la capătul căruia se zărea uşa întredeschisă de la camera Fredei. Ciocăni uşor de cîteva ori şi, neprimind nici acolo vreun răspuns, intră în cameră.

Întrînd, zări îndată piciorul frumos al Fredei, care atîrna pe marginea patului, şi observă în treacăt că purta o pereche de pantofi frumoşi, cu toc foarte înalt.

Era clar că dormea şi Bellamy zîmbi la gîndul că ar putea-o săruta pe vîrful nasului, însă şi la palmele pe care le-ar fi primit. Se îndreptă spre pat, dar brusc se opri la cîţiva paşi, privind stupefiat Freda era moartă.

Năucit, Bellamy fluieră uşor printre dinţi şi, mai mult din obişnuinţă, se uită la ceas. Era unsprezece şi un sfert.

Se apropie şi mai mult de pat, continuînd să se uite la Freda. N-arată bine deloc, gîndi Bellamy, dar se corectă îndată, spunîndu-şi că nimeni nu poate să arate prea frumos după ce a fost gîtuit, aşa cum părea să fi sfîrşit Freda. Bellamy se întoarse şi dezbrăcîndu-se de palton, îl aşeză împreună cu pălăria, pe un scaun, după care intră în baie. Deschise robinetul de apă rece şi se spălă pe mîini şi pe faţă, ştergînd apoi robinetul cu batista. Se întoarse în dormitor şi îşi puse mănuşile.

O privi mai atent pe Freda. Purta o rochie neagră de seară care se potrivea foarte bine cu statura ei înaltă şi atrăgătoare. Rochia era ridicată în partea în care-i atîrna piciorul pe marginea patului. Era coafată proaspăt şi purta o capă de hermină care-i căzuse de pe umeri.

Alături, pe noptieră, era pusă o mică şi elegantă pălărie de catifea neagră de felul celor pe care le poartă femeile cînd ies seara în oraş. Bellamy se uită cu milă la

Freda. Scoţîndu-şi o mănuşă, îşi trecu mîna prin blană, apoi mîngîie moarta pe frunte şi îşi trase mănuşa la loc.

Ocoli patul pînă în partea cealaltă. Veioza era aprinsă, iar între noptieră şi pat zări ceva ce semăna cu o foaie de hîrtie, şi un stilou. După ce le ridică, recunoscu stiloul Fredei şi îşi dădu seama că foaia de hîrtie era în realitate bloc-notesul ei, în care mai rămăseseră doar două foi nescrise, de culoare gri deschis. Se vedea lămurit că Freda începuse să-i scrie ceva şi citi

„Dragă Nicky,
Trebuie să te văd urgent. În propriul tău...

Atît. Se pare că Freda fusese întreruptă din scris, iar bloc-notesul căzuse lîngă pat. Bellamy puse la loc stiloul, lîngă pat rupse foaia din bloc, o puse în buzunar şi apoi blocul lîngă stilou.

Ieşi din dormitor şi se duse în sufragerie. În bufet găsi o tavă de argint cu respectivul serviciu de păhărele. Bellamy puse unul din păhărele pe marginea bufetului, îşi scoase mănuşa şi, luînd în mînă tava, aruncă jos celelalte două pahare, spărgîndu-le. Lăsînd cioburile pe jos, puse tava la loc, luă o sticlă de whisky, un sifon şi păhărelul rămas şi le duse în dormitor.

Aici, îşi turnă o porţie zdravănă de whisky cu sifon şi — după ce-l bău— se îndreptă spre pat şi vîrînd paharul între degetele Fredei, le apăsă pe sticla paharului. Apoi introduse marginea paharului între buzele Fredei, asigurîndu-se că rujul de buze se imprimase pe sticlă.

Aşeză sticla de whisky şi sifonul pe noptieră şi, după ce bău în baie un pahar cu apă rece, spălă şi şterse cu grijă paharul din care băuse.

Se întoarse în dormitor unde, în timp ce-şi trăgea mănuşile, începu să sune telefonul din colţ. Bellamy îşi puse paltonul şi pălăria şi aruncînd o ultimă privire spre Freda, ieşi din cameră, lăsînd lumina aprinsă. Trecu apoi repede prin sufragerie şi privi studioul lui Vanning ; în timp ce

închidea ușa de serviciu în urma lui, telefonul continua să sune.

Coborî repede scara și ieși în stradă, unde continua să plouă.

Își ridică gulerul paltonului și o porni agale, traversă pasajul, coti pe Shepherd Market și de acolo în Piccadilly.

Se opri un moment ca să-și aprindă o țigară, apoi o porni pe jos spre apartamentul său din Half Moon Street.

LUNI

Totul e să ai un alibi

Capitolul 4

Bellamy, lungit în pat, privea gînditor în tavan. După un timp, dîndu-și seama că e frig, se sculă, aprinse radiatorul electric și își puse pe umeri paltonul îmblănit. Trase apoi un fotoliu în fața radiatorului și începu să se gîndească la Freda.

În cap i se învîrtea — ca într-un caleidoscop — tot felul de idei și imagini. Încerca să pună ordine, analizîndu-le pe rînd, reținînd una, eliminînd alta, căutînd să ajungă la niște concluzii logice. Dar nu era ușor.

Ideea predominantă era că Freda *nu putea*, sub nici un motiv, să fie implicată în nici una din împrejurările murdare care duc de obicei la crimă.

Și, totuși, cineva *o omorîse*.

Sorbind adînc din țigară și suflînd încet fumul afară, se gîndea la femeile care erau asasinate.

Ideea de femei „asasinate" se impunea. Majoritatea femeilor care mureau de-o moarte violentă, pasivă sau activă, era *parțial* răspunzătoare de moartea lor.

Cînd cauza crimei era gelozia, femeile erau vinovate pentru că dăduseră ocazia să se nască acest sentiment. Cînd mobilul era un cîștig mare, ele trebuiau să posede ceva

foarte valoros pentru ca autorul crimei să-şi asume riscul. Iar cît despre o răzbunare, lui Bellamy îi era imposibil să şi-o imagineze pe Freda în asemenea postură.

Totuşi, paralel cu aceste gînduri, Bellamy îşi dădea seama cît de puţin îi cunoşteam pe cei din jurul nostru. De cîte ori era ucis cineva, cei mai nedumeriţi erau tocmai cei mai apropiaţi de victimă, cei care credeau că-i cunosc obiceiurile, gîndurile şi modul de viaţă.

Şi tocmai aceştia erau atît de *surprinşi* de crimă, dovedind prin aceasta că de fapt nu ştiau nimic din viaţa intimă, secretă care prin plasa ei perfid întinsă reuşise să piardă nenorocita victimă.

În orice moarte violentă, adevărul era mai straniu decît orice ficţiune. Scriitorii de romane poliţiste, ca şi cei care le citesc sunt convinşi că o crimă trebuie să fie logică, bazată pe un motiv bine întemeiat şi pe o serie de împrejurări care să ducă la ea.

În realitate, însă, rareori se întîmplă aşa. Aproape invariabil, crimele sînt ilogice, judecînd după normele obişnuite, şi sînt adesea comise din motive de iresponsabilitate. Îşi amintea că citise numai cu cîteva zile înainte un reportaj despre un individ care, într-un restaurant de noapte, crăpase din senin capul altui client cu o sticlă de şampanie *fără ca să-l fi cunoscut vreodată* şi fără ca acesta să-l fi supărat cu ceva. Era, desigur, un act complet ilogic şi — descris într-un roman — ar fi părut de-a dreptul ridicol cititorului.

Bellamy nu reuşea să se gîndească la nimeni care *ar fi putut* să dorească moartea Fredei, în măsura în care personalitatea ei îi îngăduise s-o *cunoască* cu adevărat. Era o femeie frumoasă, distantă şi rece, totdeauna îngrijită, degajată şi netulburată de nimic şi de nimeni şi care, *atît cît putea el să ştie,* n-avea nici un fel de dorinţe sau legături ascunse care să poată justifica o crimă.

În plus, părea să fie o femeie fericită. Într-o epocă în care majoritatea femeilor alergau nebuneşte, încercînd fie să cîştige, fie să se scape de ceva, iubind prea mult bărbaţii sau urîndu-i, ea reprezenta un caz unic de mulţumire şi linişte totală.

Bellamy era sigur că *nimeni* n-ar fi vrut s-o omoare pe Freda, dar zîmbi sardonic la gîndul că poate cineva fusese obligat s-o omoare.

Zîmbetul i se topi de pe buze, cînd gîndul care persista în mintea lui, în subconştient, de la bun început, ieşea — împotriva dorinţei sale— tot mai mult la suprafaţă.

Gîndul că, indiferent cine o omorîse pe Freda, acesta aranjase lucrurile în aşa fel încît el, Bellamy, să fie cel suspectat.

Stinse nervos ţigara şi, ducîndu-se în salon, îşi prepară un whisky mare cu sifon, de care avea într-adevăr nevoie. Se întoarse din nou, aşezîndu-se în faţa radiatorului.

Scoase din buzunar biletul găsit la Freda şi îl reciti

„Dragă Nicky,

Trebuie să te văd urgent. În propriul tău..."

Biletul era scris cu scrisul citeţ, hotărît şi calm al Fredei. Îl mirau cuvintele „În propriul tău..." Probabil că voise să scrie „În propriul tău interes". Zîmbi răutăcios. Chiar dacă ar fi fost în interesul lui, tot n-ar fi ştiut niciodată *de ce* voise să-l vadă.

Ce se întîmplase apoi ? Freda începuse să-i scrie biletul. Apoi, dintr-un motiv oarecare, se oprise brusc. Îşi dăduse oare seama că problema era *atît* de urgentă, încît trebuia să-l vadă imediat şi, ca atare, renunţase la bilet şi-i telefonase la Carola ?

Primul lui gînd fusese că Freda a fost întreruptă de asasin şi că bloc-notesul îi căzuse din mînă în acel moment. Dar ipoteza asta era foarte improbabilă, dacă nu chiar absurdă. Era foarte greu de crezut ca Freda să-i scrie un bilet ştînd întinsă în pat şi îmbrăcată cu haina de blană. Bellamy îşi aminti că era foarte cald în cameră.

Aprinse altă ţigară, deşi îl ustura gura de atîta fumat. Se duse la fereastră şi, dînd draperia la o parte, privi în noapte. Nu se vedea mai nimic, dar putea auzi ploaia care bătea în fereastră. „E noapte sinistră", gîndi el, întorcîndu-se lîngă foc.

După cîteva minute se sculă şi formă numărul Clubului Malayan. Recunoscu imediat vocea blondei de la bar. Ţinînd o batistă la gură, întrebă

— Domnul Browing vă deranjează. Spuneţi-mi, vă rog dacă doamna Berington este la dumneavoastră ?

— Nu, nu-i aici.

— Mai vine cumva ? Ştiţi, sunt un bun prieten al doamnei.

— Nu, dar a dat un telefon, lăsînd vorbă pentru toată lumea că se duce la Clubul Mott.

Mai stătu cîteva minute, gînditor, în mijlocul camerei, apoi stinse radiatorul, îşi luă pălăria, coborî şi opri un taxi în Piccadilly, cerîndu-i şoferului să-l ducă la Clubul Mott.

Bellamy opri taxiul lîngă Acacia Road, în cartierul St. John's Wood. După vreo cincizeci de metri pe strada pustie, coti în pasajul pavat cu dale de piatră ce ducea la Clubul Mott.

Mott îşi amplasase şi aranjase bine localul. Pasajul lung, acoperit şi pavat cu piatră, mărginit cu vase de flori perene, care se sfîrşea în faţa unei frumoase uşi albastre, luminate slab, tot în albastru, de-o lanternă marinărească de vînt, dădea un aspect romantic unui simplu tripou.

Deschizînd uşa, Bellamy se trezi într-un coridor care trecea prin faţa apartamentului personal al lui Mott. Era acoperit cu un covor, iar pe pereţi atîrnau fotografii cu scene de vînătoare. La capătul coridorului era o cabină de sticlă în care păzea intrarea Layton, „gorila" lui de încredere. Cu ţigara în gură, Bellamy înaintă pînă putu să-l vadă cum îşi punea de-o parte ziarul pe care-l citise.

Intrînd în cuşeta portarului, Bellamy zîmbi, amical.

— Bună-seara, Layton, ce mai e nou ?

— În ceea ce te priveşte, un singur lucru barul e-nchis pentru tine şi nu poţi să intri.

Bellamy zîmbea acum cu toată gura.

— Nu mai spune ! Ordine noi de la jupîn, nu ? Dar cred că Ferdie a glumit. Nu poate să-mi interzică *mie* intrarea. Oricui, dar nu *mie*.

— Îmi pare rău, dar astea sînt instrucţiunile. Mi-a dat ordin să nu te primesc.

Văzînd că Bellamy se îndreaptă spre intrare, se ridică spunîndu-i :

— Potolește-te. Dacă nu, sînt obligat să te azvîrl afară.

La care, Bellamy îi răspunse liniștit

— Nu fi prost, Layton ! Știi foarte bine că nu poți face scandal. Nu i-ar place deloc lui Mott. Asta strică reputația casei.

— Am impresia că Mott nu crede că ești un client bun și dacă te dau afară, n-o să se supere nimeni. Nu fii caraghios și ieși afară.

— Crezi ?

Vocea lui Bellamy devenise de gheață. Făcînd un pas înainte și unul în lături, îl pocni peste gură pe Layton cu o lovitură scurtă.

Layton căzu pe spate, răsturnînd scaunul și cînd încercă să se ridice, Bellamy îl ridică de guler, îl sculă în picioare și — înainte ca acesta să-și revină — îi mai trase un pumn, drept în față, și Layton se prăbuși ca un buștean. De jos, năucit de lovitură, îl privea cu reproș, aproape respectuos pe Bellamy, care-l admonestă liniștit

Potolește-te, Layton. M-am săturat de mutra ta și de reputația că ești tare. Fii cuminte. Dacă nu, am să te nenorocesc în bătaie.

Layton tăcu mîlc și Bellamy intră în salon. Era o încăpere mare cu un bar într-un colț, în spatele căruia un individ obosit, îmbrăcat într-o bluză albă, ștergea pahare. Traversînd salonul repede, Bellamy deschise ușa din dreapta și, trecînd printr-un coridor, intră în biroul lui Mott.

Mott fuma așezat la biroul lui, iar alături, într-un fotoliu, ședea Carola, cu blana pe umeri.

Mott ridică mirat din sprîncene și aruncă țigara. Carola îl privi fix și ostil pe Bellamy, cu ochii ei albaștri.

— E-n regulă, Ferdie, fii liniștit. Nu sînt beat și n-am de gînd să fac nici un fel de scandal. Dimpotrivă...

Privi peste umăr la Layton, care apăruse în cadrul ușii, frecîndu-și falca.

— E-n regulă, Layton, îl opri Mott. Am eu grijă.

Bellamy își scoase tabachera și se adresă lui Mott

— Trebuie să-mi cer scuze de la amîndoi. Și continuă, aprinzîndu-și o țigară M-am purtat groaznic la Carola,

Ferdie. Nu știu ce m-a apucat. Știi foarte bine că nu credeam o iotă din tot ce-am spus. Apoi, privind la Carola : Același lucru e valabil și pentru tine, Carola. Pur și simplu nu știu ce m-a apucat în seara asta. Am băut șampanie și pe deasupra și rom. Un amestec *foarte* nefericit. Sunt gata să fac orice ca să mă iertați, dacă e posibil, bineînțeles.

Mott începu să zîmbească.

— În ce mă privește, totul e-n ordine, Nicky. Dar știi că dai multă bătaie de cap prietenilor tăi. Niciodată nu știe omul la ce se poate aștepta de la tine și, mai mult, uneori poți fi și teribil de nepoliticos.

— Știu. Știu că sunt al dracului. Nenorocirea e că mă leg totdeauna de cei care mă interesează, în loc să văd de alții, care nu-mi spun nimic. Sper că ai să mă ierți, Carola ?

Carola dădu din umeri.

— Te iert, Nicky, spuse ea încet, dar între noi totul s-a terminat. Cred că-ți dai seama. *Eu,* cel puțin, sunt sigură de asta. Pur și simplu nu te mai pot suporta.

— Nu știu dacă am dreptul să te acuz, Carola. Dar am prea puțini prieteni ca să-mi pot permite să pierd vreunul dintre ei.

— Hai să uităm totul, interveni Mott zîmbind prietenește. Desigur că m-a supărat cînd ai afirmat că ții un club dubios, dar știu că nu credeai în ce spuneai.

— Te-am iertat, Nicky, spuse Carola ridicîndu-se, dar în ceea ce privește prietenia *mea,* e încă în faza de probă. Mă duc să-mi încerc norocul la ruletă, Ferdie.

Și ieși pe ușa laterală, în salonul central.

Bellamy se așeză în fotoliul de lîngă perete. Părea complet distrus. Mott se ridică și scoase dintr-un bar mic o sticlă de whisky, un sifon și două pahare.

— Bea ceva, Nicky. Știi foarte bine că nu-ți port nici un fel de ranchiună. Dar prea îți bați joc de tine însuți.

Bellamy zîmbi amar.

— Adevărat că mi-am bătut joc de mine. Am pierdut-o pe Carola, exact cînd mi s-a oferit o situație atît de bună...

Mott aprobă din cap.

— Știu. Mi-a spus Carola în mare secret și fii sigur că n-am să suflu o vorbă. Ești un mare caraghios, Nicky. Oricît ai încerca să te prefaci, știi prea bine că ești un om deștept și probabil că Vanning te apreciază mult ca să-ți încredințeze o misiune ca asta. O misiune atît de importantă, care-ți poate deschide atîtea perspective. E o lovitură grea pentru Vanning. „Biroul C" reprezintă totul pentru el. Numai ideea că s-ar fi putut întîmpla asta și i-ar fi sfîșiat inima.

— Într-adevăr, aprobă Bellamy, e foarte șocat de toată afacerea asta, deși în ceea ce mă privește, nu știu ce așteaptă de la mine. Într-un caz ca ăsta, nici nu știi de unde să-ncepi.

— Nu cred că-i așa de greu, Nicky. Pariez că-i vorba de-o femeie. Se ridică și-i dădu paharul lui Bellamy continuînd : Totdeauna m-am mirat că nu sunt mai multe cazuri de scurgeri de informații din organizațiile guvernamentale, acum, în timp de război. Gîndește-te numai la felul cum au procedat în cazul „Biroului C". Cineva a avut ideea strălucită de a-l înființa. Apoi, bineînțeles că au trebuit să-și aleagă oameni. În fruntea organizației au pus un om capabil și absolut sigur ca Vanning, om pe care au trebuit să-l caute mult pînă să-l găsească. Ulterior, au angajat restul personalului, personal care trebuia, desigur, să se compună numai din experți. Dar nu și-au dat destulă silință să verifice personalul angajat. Atîta vreme cît cel angajat avea calificarea cerută, nu i-a mai interesat dacă avea și atributele morale și patriotice necesre. Astea au fost considerate ca existînd de la sine. — Scutură agale scrumul. — Din motive pe care nu le pricep, cei de la putere își imaginează că toți salariații lor sunt deasupra oricărei bănuieli. Și chiar dacă ar fi așa — toți patrioți și cinstiți — trăncănesc prea mult. Conducerea rareori își dă seama că, în general, oamenii sunt vanitoși și vor să-și dea importanță și de-abia așteaptă să se laude în fața primului venit cu slujba lui „extrem de secretă", lăsînd să se înțeleagă cît de importante sunt informațiile pe care le dețin. Stinse țigara în scrumieră. Ăștia sunt cei care trădează „accidental" secretele de stat, chiar dacă nici nu le-ar trece prin cap așa ceva. Știi cum se-ntîmplă... Per-

soana respectivă lucrează undeva în aparatul de stat și la un moment dat are o discuție în contradictoriu cu cineva care afirmă un lucru ; la care, omul nostru ridică ironic din sprîncene, zîmbind compătimitor, cu aerul că spune „Ce naiv ești, domnul meu, și — dacă aș putea — aș avea multe de spus", fără să-și dea seama că numai prin acest gen a trădat *ceva* ce poate fi folositor inamicului.

— Ai dreptate, Fredie, ai foarte multă dreptate. Bellamy își bău paharul de whisky și se ridică. Noroc la cărți, ghinion în dragoste, cită el. Vreau să verific proverbul Și, uitîndu-se în sala de joc Ce se joacă astă-seară, Fredie ?

— Ruletă. Iar Harcourt March vrea să facă un pocher. De altfel, vin și eu în cîteva minute.

Pe cînd se îndrepta spre ușă, Ferdie îl opri din drum

— Un moment, Nicky.

Bellamy se opri, privindu-l zîmbind pe Mott, care începu, cam stingherit

— Știi, în legătură cu Carola. Sunt nebun după ea de luni de zile. Desigur că ea n-a știut nimic. Nu sunt omul care să fure iubita altuia. Dar, după cele întîmplate în seara asta și după plecarea ta, am stat de vorbă cu ea și i-am mărturisit tot. Înțelegi, nu ?

Bellamy aprobă din cap, răspunzînd scurt

— Da, *știu*.

— Nu cred că am prea multe șanse, dar se pare că nu-i sunt chiar indiferent. De fapt, spunea că, oricum, și-a dat seama de mult că voi nu aveți nimic comun.

Se ridică și, întorcîndu-se cu spatele spre cămin, îl privi lung pe Bellamy cu mîinile în buzunare.

— Desigur că nu-i nimic stabilit, dar Carola mi-a dat a înțelege că după un timp oarecare s-ar putea să ne logodim. Nu mi-a mers prea rău cu clubul și am intenția să-l vînd și să mă stabilesc undeva la țară.

După o pauză, continuă

— Am crezut de datoria mea să-ți spun, Nicky. Cred că-i mai bine să știi.

Bellamy ridică din umeri.

— Mulțumesc, dragă. Îmi pare bine că mi-ai spus. Într-un fel e mai bine, pune definitiv punctul pe „i". Suspină adînc Ai un noroc chior, Ferdie ! Noroc la cărți, ghinion în dragoste, rînji el. Și în cazul ăsta trebuie să sparg banca în noaptea asta.

Cînd intră în sala de joc, vreo opt-nouă persoane erau adunate în jurul mesei de ruletă. Carola juca și în fața ei stătea Iris Berington. Prin ușa deschisă ce dădea spre bar îl putea vedea pe Harcourt, care bea amărît, de unul singur.

În timp ce se apropia de masa de ruletă, Iris Berington își ridică ochii spre el și, cînd îi întîlni privirea, lăsă complice și cochet genele în jos.

Bellamy îi zîmbi.

Crupierul tocmai arunca bila. Era un tînăr înalt, palid și tuberculos pe care Ferdie îl pescuise dintr-unul din cluburile selecte din Mayfair. Arăta plictisit și obosit. Se adresă lui Bellamy

— E trecut de douăsprezece și jumătate. Trebuie să plătiți o amendă de două lire, domnule Bellamy.

Bellamy se execută și mizâ o bancnotă de cinci lire pe negru, în timp ce crupierul aruncă bila și anunță că „nimic nu mai cade".

Bila se opri pe negru. Luîndu-și banii, Bellamy se adresă Carolei, zîmbind malițios „Noroc la cărți, ghinion în dragoste". Carola îi răspunse cu un zîmbet rece, abia schițat.

În timp ce jucătorii, mizau din nou, Bellamy se îndreptă spre bar. Harcourt March era la al patrulea whisky cu sifon.

— Ce mai faci, Harcourt ?

March îi zîmbi amar

— Prost. Prost de tot. Banii parcă au intrat în pămînt. Urăsc războiul ăsta și pe deasupra mai am și rosături la degetele mici de la picioare. Mai e nevoie de altceva ?

— Asta-i tot ? Așteaptă să vezi cum e cînd ai bătături !

Bellamy comandă barmanului un whisky cu sifon.

— Ce să spun, Nicky, te-ai dat strașnic în spectacol la Carola astă-seară, nu ? N-au o părere prea bună despre tine. Ar fi trebuit să-l auzi pe bătrînul Renifrew, un-

chiul Carolei, enumerîndu-ţi toate păcatele în faţa unei asistenţe selecte adunată într-un colţ după plecarea ta. Ce să spun, ştiu că te îmbeţi, nu glumă !

— Ştiu, zîmbi Bellamy. Am rupt-o cu clanul Everard. Ce să-i faci ! Nu ştii ? „Cînd eşti ciocan, loveşte ; cînd eşti nicovală, rabdă."

Harcourt răspunse morocănos

— Femeile sînt nişte draci împieliţaţi. Dacă n-ar fi femeile, ar mai putea omul să trăiască.

Bellamy continuă să zîmbească.

— Vrei să spui, de fapt, că dacă n-ar exista o anumită femeie, omul ar putea să se distreze al dracului de bine cu un vagon de femei. Ai o ţigară, Harcourt ?

March îi oferi o ţigară din tabachera lui frumos ornată, punînd-o apoi la loc, în buzunar ; cu acelaşi gest emfatic, spuse

— Ciudată mai e şi problema asta a femeilor ! Cred că, într-o oarecare măsură, ai dreptate. Bărbaţii luptă din greu ca să cucerească o *anumită* femeie şi, după ce au reuşit, se gîndesc cu regret tot timpul, cît de bine s-ar distra cu o mulţime de alte femei dacă n-ar exista *ea*.

Bellamy suflă uşor un rotocol de fum.

— Eşti înţelept ca Solomon, Harcourt, şi ai nevoie de un păhărel.

După ce barmanul prepară un whisky mare, la semnul lui Bellamy acesta îi dădu paharul lui March, care începu să-l bea cu înghiţituri scurte.

— Viaţa e aşa cum ţi-o alcătuieşti singur, continuă Bellamy. Roma n-a fost clădită într-o singură zi. Vorba proverbului „Cine se scoală de dimineaţă, departe ajunge". Şi continuă, rezemîndu-se de bar Nenorocirea e, Harcourt, că viaţa ar fi admirabilă dacă toate lucrurile ar fi la locul lor. Dar nimic nu-i la locul său, niciodată. Evenimentele apar cu o regularitate care n-ar fi atît de supărătoare dacă băutura s-ar vinde pe gratis.

Harcourt aprobă din cap. Se clătina uşor pe picioare

— Tu eşti un filozof, Nicky, un adevărat filozof.

— Absolut, aprobă Bellamy. Sunt omul care ştie întotdeauna să aştepte. „Cel ce ştie să aştepte, cu timpul obţine totul". Toate lucrurile pe care nu le doreşte nimeni !

Şi, scuturînd scrumul ţigării Nu viaţa-i de vină, ci oamenii, care nu-s niciodată mulţumiţi cu ce au şi vor mereu mai mult şi dacă ceva e perfect construit, se grăbesc imediat să dărîme această perfecţiune. Buturuga mică răstoarnă carul mare. Zîmbi, amintindu-şi de ceva. Mi-aduc aminte de un accident stupid care a dus la moartea unui om. În '32, cînd eram în Oklahoma, mă opream din cînd în cînd la un bufet mic din capătul oraşului, plasat pe marginea şoselei naţionale, proprietatea unui tip pe care-l chema Joe, un băiat bun.

Jos era nebun după o femeie care trecea pe la el seara să mănînce crenvurşti şi să bea cafea. Era o femeie din lumea bună şi se distra grozav bătîndu-şi joc de Joe, care se uita la ea cu nişte ochi ca de taur îndrăgostit. Şi arăta într-adevăr ca un taur.

Joe îşi bătuse mult capul ca să-şi picteze o firmă pe care o montase, la vedere, chiar în marginea şoselei şi care glăsuia „Bufetul Joe. Cele mai alese mîncăruri. Intraţi cu curaj".

Într-o noapte, trecînd prin faţa bufetului închis, cucoanei i-a venit o idee grozavă. Cred că era cam pilită în seara aia. S-a întors în oraş, a angajat un pictor de firme cu care a revenit la bufetul lui Joe şi l-a pus să adauge cîteva cuvinţele pe firmă. A doua zi — era o zi mohorîtă — cînd vine să deschidă prăvălia, Joe îşi citeşte maşinal firma, şi... ce să vadă ? „Bufetul Joe. Cele mai alese mîncăruri. Intraţi cu curaj. O să aveţi nevoie !"

— Bună, comentă Harcourt. Şi ce-a făcut Joe ?

— S-a împuşcat. Lui nu i s-a părut deloc nostimă ideea. Pentru el, a fost ultima picătură care a umplut paharul.

— Pariez, remarcă Harcourt, că ea s-a distrat foarte bine şi că s-a considerat foarte deşteaptă cînd l-a împins pe nefericitul ăla la sinucidere. Dar, care-i morala ? Pentru că povestea trebuie să aibă şi o morală.

— Ştiu, răspunse Bellamy rece. M-am întrebat şi eu adesea care a fost morala. Tu n-ar trebui să te plîngi de femei, Harcourt. Gîndeşte-te la femeia pe care ai cucerit-o. Trebuie să cauţi mult pînă să găseşti o femeie

că Vanessa, care are toate calităţile frumuseţe, inteligenţă şi înţelegere.

March înghiţi în sec.

— Dar cunoaşte al dracului de bine bărbaţii... Privi în jur şi, coborînd vocea, continuă în şoaptă. Mi-e greaţă de Vanessa. Şi, imitîndu-l pe Bellamy E frumoasă, inteligentă şi înţelegătoare cu bărbaţii... Aiurea !

Îşi bău restul de whisky şi bătu cu paharul în bar cerînd un altul.

Bellamy rîse domol.

— Bine, bine. Foarte bine. Oricum, trebuie să admiţi că deşi acum nu te mai dai în vînt după Vanessa ea îţi lasă mînă liberă şi nu face paradă de asta şi nici nu clipeşte din ochi cînd te afişezi în faţa ei cu frumuşica aia mititică, Berington.

— Absurd ! De ce i-ar păsa că umblu cu Iris ? Oricum, Iris e la fel ca toate. Nimic altceva decît o blestemată de femeiuşcă ce vînează numai bani. Cu ea, totul e în regulă atîta vreme cît ai bani ; dacă nu, s-a isprăvit. M-am săturat pînă-n gît de toate femeile astea. Prefer să joc cărţi ! Şi făcîndu-i cu ochiul lui Bellamy, se îndreptă gînditor spre sala de joc.

Ferdinand Mott, March şi alţi trei parteneri se lansară într-o partidă de pocher la trei lire sterline deschiderea, o miză foarte ridicată după părerea lui Bellamy, care urmărea partida de lîngă masa de ruletă. I se părea că de cîte ori se uita la Carola, ea căuta să-i evite privirea. Îi zîmbi pentru ultima oară. Dar ea nu-i răspunse şi Bellamy se îndepărtă de masa de ruletă şi se aşeză ceva mai departe, pe un scaun din spatele mesei de pocher. Cartea fusese pasată de cîteva ori şi potul se ridicase la aproape cincizeci de lire sterline.

Harcourt deschise cu zece lire. Bellamy se ridică şi apropiindu-se în spatele lui văzu că deschisese cu doi valeţi. După ce schimbă trei cărţi, nu-i intră nimic totuşi, Harcourt ceru zece lire...

Bellamy se întoarse la locul său de unde putea să vadă, cu coada ochiului, cărţile lui Mott, care avea patru dame. Ceilalţi trei parteneri aruncară cărţile şi, cînd îi veni rîndul, Mott aruncă şi el cartea. Harcourt arătă

deschiderea, doi valeţi, şi strînse potul care se ridicase la şaptezeci şi cinci de lire.

Bellamy fluieră încetişor printre dinţi. Se întreba de ce aruncase Mott cărţile cînd era practic, imposibil să piardă. Exista o singură explicaţie. Că îl lăsase în mod deliberat pe March să cîştige !

Bellamy se relaxă în scaunul său închizînd ochii. Părea că doarme. După o jumătate de oră se sculă şi se duse din nou la masa de pocher.

March era congestionat la faţă. Cîştigase aproape două sute de lire sterline.

Bellamy se îndreptă spre bar şi, în drum, trecu pe lîngă masa de ruletă. Prinzînd privirea lui Iris, îi făcu un semn aproape imperceptibil arătînd spre bar.

Barmanul moţăia pe un scaun în dosul tejghelei. Bellamy îi comandă un whisky cu sifon. După un minut, intră şi Iris Berington în bar, iar Bellamy i se adresă degajat

— Iris, aş vrea să-ţi arăt un tablou interesant. Hai să-l vezi.

Traversară împreună camera oprindu-se în faţa unei acuarele.

Bellamy rosti încetişor :

— Iris, trebuie să-ţi vorbesc. Undeva unde să putem fi singuri. E într-adevăr foarte urgent.

Ea rîse uşor.

— Chiar aşa de urgent, Nicky ? Ei bine, eu plec acasă în cîteva minute. Acum e unu şi jumătate. Aşteaptă-mă acasă la mine, locuiesc în blocul Clarendon Mansions, pe Brook Street. Voi fi acolo la două fără un sfert. Ne întîlnim jos în hol.

— Mulţumesc.

Iris se întoarse în sala de joc, iar Bellamy în biroul lui Mott ca să-şi ia paltonul şi pălăria. Trecînd prin sala de joc observă că Iris juca din nou la ruletă şi murmurînd un salut adresat tuturor, ieşi din sală.

Merse pe jos vreo zece minute şi apoi luă un taxi pînă în Brook Street. În maşină se tolăni relaxat pe pernă. Era obosit dar destul de mulţumit. Se gîndea la March.

Capitolul 5

LUNI

Iese din scenă Carola și intră Iris

Bellamy fuma o țigară în holul rece și pustiu al blocului Clarendon Mansions așteptînd-o pe Iris Berington.

Se gîndea la plăcerea ascunsă și satisfacția ce se reflecta pe fața lui Ferdie Mott cînd vorbea de logodna sa cu Carola. Bellamy rînji cinic. Încercă să și-l imagineze pe Ferdie după lichidarea clubului, în chip de moșier, făcînd eforturi să-și joace cît mai bine rolul. Și-l imagina plimbîndu-se pe cîmp într-un costum de călărie impecabil, purtînd cizme de cavalerie și o jachetă de vînătoare prea țipătoare și prea strînsă pe talie.

Gîndurile lui se întoarseră la partida de pocher. *De ce îl lăsase Mott în mod intenționat pe March să cîștige cîteva sute de lire?* Bellamy, care urmărise pe sub gene jocul, își dăduse seama că ceilalți trei parteneri nu contau prea mult. De cîte ori aceștia erau în joc, Mot juca normal, dar de cîte ori ieșeau din joc și cîștigarea potului urma să se decidă între el și March — care în momentul acela era foarte beat și destul de inconștient — Mott aruncase cartea, deși Bellamy știa că avea cărți mai bune.

Cînd se deschise ușa de la intrare se înfioră o clipă sub rafala de vînt recee ce pătrundea în hol o dată cu intrarea lui Iris Berington înfășurată strîns în blană.

O privi dintr-o altă perspectivă, întrebîndu-se ce așteaptă ea, în fond, de la viață. Știa că nu e decît o demimondenă în goană după aur și gata să profite de orice situație. Aflase toate astea de la blonda care servea la barul Malayan Club, după al treilea pahar de șampanie. Dar ce-l interesa mai mult era legătura dintre Iris și Harcourt, chiar dacă această legătură se apropia de sfîrșit.

Se gîndea, de asemenea, la starea materială a lui March. Harcourt era un prost jucător și n-avea nici o

profesie. Era adevărat că Vanessa avea venitul ei personal dar, ca în cazul tuturor, acesta scăzuse simţitor din cauza războiului. Era clar că ea nu nutrea nici o simpatie pentru Harcourt şi nu putea fi deci dispusă să-l ajute băneşte.

Aşa stînd lucrurile, de unde proveneau banii pe care-i avusese din belşug şi de ce, dacă afirmaţia chelneriţei de la Malayan Club era adevărată, veniturile lui Harcourt încetaseră subit ?

— Bună, Iris, e foarte frumos din partea ta să-ţi baţi capul cu necazurile mele la ora asta.

— Credeam că noaptea e timpul cel mai potrivit ca să-ţi baţi capul cu bărbaţii, răspunse Iris zîmbind răutăcios şi cu subînţeles. Hai să mergem sus ; e groaznic de frig aici. Vocea lui Iris era caldă şi plină de promisiuni.

Porniră spre ascensor. Nicky deschise şi închise uşa şi o dată intraţi Iris apăsă pe butonul etajului trei spunînd

— Despre ce-i vorba, Nicky ? Oricum, nu pot fi decît două cauze.

Nicky ridică din sprîncene.

— Ştiam că eşti deşteaptă, Iris, dar nici chiar aşa. Şi adăugă zîmbind : Deci, nu pot exista decît două cauze ?

Iris aprobă din cap zîmbind şi etalînd un şirag de dinţi aproape perfecţi.

Liftul se opri la etajul trei şi, ieşind, Bellamy o urmă pe Iris de-a lungul coridorului. Întreaga atmosferă trăda luxul şi Bellamy constată în treacăt că chiria trebuie să fi fost foarte mare.

Iris deschise uşa şi intrară în apartament. Bellamy îşi lăsă paltonul şi pălăria în hol şi o urmă în salon. Camera era plăcută şi bine mobilată ; chiar prea bine mobilată, iar în cămin ardea un foc zdravăn.

— Ei bine, Iris, aş vrea să ştiu ce necaz mă paşte, după părerea ta.

Iris îşi aruncă întîi, neglijent, haina de blană pe un scaun şi scoţînd din bufet o sticlă de whisky, un sifon şi două pahare, răspunse

— Dragul meu, viaţa m-a învăţat că bărbaţii au, invariabil, două motive principale de supărare banii sau.

femeile și, cînd există cîte unul *foarte* ghinionist, poate suferi chiar din ambele motive.

Bellamy zîmbi larg.

— Cred că ambele cauze sînt strîns legate una de alta și că decurg chiar una din alta.

Îi aduse paharul și, ținîndu-l neglijent pe al ei, îl privi zîmbind.

— Nu cred că ești tu omul care să sufere din ambele motive deodată, murmură ea. Nu te văd supărat din cauza unei femei, Nicky.

— Nu ? De ce nu ? ridică el mirat din sprîncene.

Iris traversă camera, așeză paharul pe placa șemineului, se întoarse la el și, luîndu-l în brațe, îl sărută lung, lipindu-se strîns de el. Apoi exclamă, slăbindu-l din strînsoare și strîmbînd jucăuș și satisfăcută din nas

— Mi-am dorit sărutul ăsta din prima clipă cînd te-am văzut. Te amuză ?

— Aș fi vrut să te fi cunoscut mai de mult, Iris, răspunse zîmbind Bellamy. Pe de altă parte, abia mi-ai spus că nu mă vezi suferind din cauza femeilor. Zîmbi și mai amuzat. Ei bine, se pare că de-acum încolo o să am mari neplăceri.

— Nu-ți face griji, Nicky. N-o să ai nici un fel de necazuri. Eu sînt dintre femeile din pricina cărora *nu poți* să ai neplăceri.

Bellamy sorbi din pahar, iar Iris se duse lîngă cămin, își luă paharul și i se adresă înclinîndu-se și ducînd paharul la buze :

— În sănătatea ta, Nicky, și... a mea !

La care Bellamy răspunse rîzînd

— Tu trebuie să fii o femeie unică, Iris, dacă poți să afirmi că n-ai dat niciodată dureri de cap unui bărbat.

Iris se așeză picior peste picior într-un fotoliu mare, lîngă cămin. Avea picioare frumoase, cu glezne fine. Răspuse gînditoare

— După cîte îmi amintesc, n-am făcut rău decît unui singur bărbat. Unul singur. Dar care a avut, într-adevăr, mult de suferit.

Bellamy trecu și el în partea cealaltă a căminului.

— Și dacă am să presupun că bărbatul acesta era domnul Berington, greșesc ?

Iris aprobă din cap.

— Ai ghicit, murmură ea. Dar nici lui nu i-am făcut prea mult rău. N-am făcut decît să divorțez. Se pare că asta nu i-a făcut deloc plăcere.

— Aha, zîmbi Bellamy, ești, deci, și o mică vînătoare de pensii alimentare.

— Dacă vrei, Nicky. Dar un vînător prea puțin norocos. Mi-e teamă că, într-o viață destul de agitată, căsătoria asta a fost cea mai mare greșeală. Și continuă, privindu-l cu un aer răutăcios Eram cam prea tînără cînd l-am luat pe Berington. Credeam că are mai mulți bani decît avea în realitate și din cauza asta pensia alimentară nu-i chiar așa cum ar trebui să fie.

— Trist, Iris, dar cred că, în ceea ce te privește, balta continuă să aibă destul pește.

— Crezi ? Și, devenind brusc serioasă Nu mă judeca greșit, Nicky. Ai impresia că nu sunt decît o femeie interesată dar, chiar dacă sunt, asta nu te poate afecta pe tine. Tu n-ai prea mulți de dat, nu ? Și chiar dacă îmi place să fiu interesată, țin să te anunț, domnule, că există mai multe feluri de femei interesate.

Bellamy izbucni în rîs.

— Ești grozav de nostimă, Iris. Și foarte dulce. Se duse să-și ia o țigară de pe bufet și, revenind, îi spuse în treacăt Cînd ai apărut pe ușă, în seara asta, arătai splendid și mi-a plăcut enorm felul cum vîntul îți înfășura rochia în jurul picioarelor. Ești plină de grație și cred că poți fi foarte atrăgătoare. Și, aplecîndu-se deasupra ei, o sărută pe vîrful nasului.

— Dacă întîmplător nu știi, gura e chiar dedesubt.

— Nu-mi distrage atenția, Iris. Aș vrea să terminăm o problemă. Mi-ai spus că există mai multe categorii de femei interesate. Aș vrea să știu în ce constă diferența și cărei dintre categorii îi aparții tu, Iris.

— Există o serie de femei ahtiate după bani, care nu-mi plac deloc. Acelea pentru care bărbatul nu reprezintă decît un fel de mină de aur și cînd găsesc un astfel de om, încep să sape cu zel ca să extragă însul respectiv. Și asta nu-mi place, pentru că nu-i deloc estetic.

— Da, înțeleg. Tu ești pretențioasă și ceri mult mai mult de la bărbatul ales. Terenul aurifer prospectat de tine trebuie să aibă și anumite atribute.

— Exact. În afară de aur vreau ca bărbatul să fie cel puțin interesant.

Bellamy zîmbi.

— Pot să mai beau un pahar ?

— Poți avea tot ce vrei, Nicky, confirmă ea zîmbind. Și poate-mi dai și mie un păhăruț. Unul mic.

Bellamy aduse băuturile. Iris îl întrebă :

— Te mai interesează persoana mea acum, Nicky ?

— Mai mult ca oricînd, pentru că în calitatea ta de femeie interesată și pretențioasă sari peste cal cîteodată.

— Adică, domnule ?

— Adică mă surprinde faptul că prospectînd aur în diferite concesiuni interesante te-ai apucat să-l extragi dintr-o mină ca Harcourt March. Și ridicînd ochii în tavan Nu-mi pot închipui că există, privit din optica unei femei, un om mai insipid, păgubaș, neinteresat și groaznic de plictisitor ca Harcourt March.

Iris răspunse încet, privind la foc

— Sînt de acord că Harcourt posedă toate „calitățile" astea. Dar a fost un caz special.

— A fost ? ridică mirat Bellamy din sprîncene.

— Da, a fost ! repetă ea rîzînd fermecător. Nu sunt atît de nebună ca să mă joc în același timp cu doi bărbați atît de diferiți ca temperament, caracter și aspect ca tine și Harcourt. Am terminat-o cu Harcourt.

— Și acum te joci cu mine, zîmbi cinic Bellamy. Mă faci să mă simt ca un vînt în bătaia pustii.

— Nu fii caraghios, Nicky ! Cred că ești dintre puținii oameni din lume cu care nu te poți juca. Cred că n-am cunoscut niciodată un bărbat care să intuiască atît de repede o femeie.

— Ia uite ! Acum am și instinct !

— Te cred că ai și încă al dracului de mult. Tu ești un om mult mai deștept decît cred alții. M-am gîndit de multe ori la tine, întrebîndu-mă cum reușești să supraviețuiești și cum faci rost de bani.

Bellamy își luă un aer comic, speriat.

— Începe să-mi fie frică de tine, Iris.

— Nu-ți fie teamă, Nicky. Nu sînt prea curioasă. Nu te întreb, totuși, de unde faci rost de bani.

— Atîta vreme cît am, zîmbi Bellamy.

— Nu *asta* mă interesează. Și se lăsă pe spate în fotoliu, punînd mîinile sub cap.

— Ești frumoasă, Iris. Mai ales cînd stai în poziția asta.

— Știu. Altfel n-aș sta așa.

Rîseră amîndoi.

— Poți să mă crezi, sau nu, Nicky. Dar nu mă interesează nici cît negru sub unghie dacă ai sau nu bani. Îmi placi, Nicky. Ai ceva în tine care mă face să-mi pierd capul. Două lucruri mă atrag la tine.

— Care anume ?

— În primul rînd că ești un bărbat foarte atrăgător și, în al doilea rînd, că instinctul meu de femeie îmi spune că ești nestatornic și teribil de periculos și femeilor le plac bărbații nestatornici și periculoși, chiar dacă ei nu recunosc că-s așa.

— Nu sînt periculos și nu fac nimănui nici un rău.

— Nu. Dar ești capabil de multe. Cînd am spus că ești periculos, am vrut să spun prin asta că ești tipul de bărbat de care o femeie ca mine se poate îndrăgosti nebunește.

— Poate. Dar cred că te poți înfrîna oricînd, draga mea. Nu-i așa ?

— Poate că nu-i chiar așa de ușor, răspunse Iris tristă. Apropo, continuă ea, discuția asta atît de intimă ne-a îndepărtat de subiectul principal. Mi-ai spus că vrei să mă vezi urgent pentru ceva. Despre ce-i vorba ?

Bellamy deveni serios.

— Uite ce-i, Iris. Cînd am vorbit cu tine aseară mi-am dat seama că aș putea avea neplăceri. Felul în care mi-ai vorbit pînă acum ar putea fi în avantajul meu sau, dimpotrivă, să-mi strice. Dă-mi voie să-ți dau un sfat. Dacă

aș fi o femeie ca tine n-aș vrea să am prea mult de-a face cu un om ca mine. E ca și cînd ai amesteca sulf cu clorat de potasiu explodează. Adevărul e că am nevoie de un alibi.

— Ce captivant ! Cum s-ar zice, film de aventuri. Despre ce e vorba ? Cred că e la mijloc o femeie. Dar poate că n-ar trebui să te întreb. De ce alibi ai nevoie, Nicky ?

— Aseară ai plecat de la Carola cu cîteva minute înaintea mea. Unde ai fost ?

— Parcă ai fi un anchetator, dragul meu. Ei bine, domnule, dacă vrei să știi, am venit acasă să-mi schimb rochia înainte de a mă duce la clubul lui Mott.

— Te-a văzut cineva venind încoace ?

— Nu m-a văzut nimeni. Portarul era sus și am urcat singură cu liftul.

— Și te-ai dus apoi direct la club ?

— Da. Am plecat de-aici pe la douăsprezece fără un sfert.

— Bine. Ai putea să spui, dacă aș avea neplăceri, că am fost la tine și-am băut ceva pe la unsprezece și douăzeci și că am rămas pînă la plecarea ta ?

— De ce nu ?! Și, stingîndu-și țigara, continuă : Totul pare foarte misterios. Am impresia că ai nevoie de ajutorul meu ca să nu fii citat ca martor suspectat de complicitate.

— Ceva în genul ăsta. Deci, mă interesează ajutorul tău. Să mă acoperi spunînd că am stat la tine de la unsprezece și un sfert pînă cînd ai plecat la clubul lui Mott.

— E-n regulă, Nicky. Am s-o fac cu plăcere. Și îl învălui prelung într-o privire caldă. Dar aștept o recompensă, încheie ea cu un zîmbet.

Bellamy zîmbi și el.

— Mă șantajezi, deci. Mă dau pe mîna ta. Dar te porți ca un stăpîn nemilos.

Iris se ridică în picioare.

— Ei bine, Nicky, dacă vrei să te pui în postura fetișcanei virgine de la țară, atunci pregătește-te de pe

acum să-ţi aperi fecioria. Totuşi, prima mea cerere nu e *prea* greu de satisfăcut.

— Şi care-i dorinţa ?

— Vino mîine să luăm împreună masa de prînz, Nicky. Vreau să stăm de vorbă. Am să-ţi ofer la masă homar şi multă înţelegere feminină. Vii ?

— Desigur. Şi încă din toată inima. Îmi place homarul şi mor după înţelegerea femeilor. Nu mă pot sătura niciodată de ea.

Iris izbucni în rîs.

— Dacă pot pretinde că ştiu ceva despre tine, aş zice că eşti prea clarvăzător şi, pentru numele lui Dumnezu, nu mai bea atîta. Ai făcut-o lată la serata Carolei.

Bellamy ieşi în hol şi Iris îl ajută să-şi îmbrace paltonul.

— Mă întreb de ce ţin toate femeile să mă aducă pe calea cea bună. Nu-i cinstit.

— *Eu* nu încerc să te cuminţesc. Nici nu vreau să te schimbi. Vreau numai să bei ceva mai puţin, asta-i tot. Şi se ridică, pentru a fi sărutată.

— Noapte bună, Casanova. Vezi ce faci şi nu întîrzia la masă.

Iris se întoarse în cameră şi rămase încă multă vreme, trează, privind gînditoare la foc.

Bellamy mergea încet spre casă. Ploaia încetase şi acum sufla un vînt tăios de la răsărit. Îşi ridică înfrigurat gulerul de astrahan al paltonului.

Se gîndea la alibiul său şi se întreba dacă Iris Berington e suficient de tare ca să-şi menţină declaraţia după ce o să afle ce s-a întîmplat în timpul cînd se presupunea că fusese la ea.

Se întreba, de asemenea, dacă se descoperise cadavrul Fredei Vanning. Probabil că da. Orice s-ar fi întîmplat, Philip Vanning se întorsese, desigur, pe la miezul nopţii, pentru că rareori lucra mai tîrziu. Îşi spuse că telefonul care suna în momentul cînd ieşise din apartament era dat, probabil, de Vanning. Poate că telefonase mai întîi la Carola şi aflase că Freda n-a venit la petrecere, din cauza răcelii. Şi cînd Freda nu-i răspunsese la telefon,

Philip a vrut, probabil, să-şi dea seama despre ce este vorba.

Se gîndi apoi la Iris, care putea să reprezinte o problemă dificilă în viitorul apropiat. Nu era ea femeia naivă îndrăgostită subit, cu pasiune, de o cunoştinţă oarecare. Desigur că voia să facă o afacere. Şi cînd o femeie ca Iris se îndrăgostea de un bărbat, se îndrăgostea de-a binelea şi nu se lăsa cu una, cu două. Îşi imagina, probabil, că-l iubeşte sau era chiar îndrăgostită şi ar fi fost în stare să facă un scandal monstru dacă şi-ar fi dat seama că doar „o dusese cu preşul".

Noaptea asta nu conta. Un sărut în plus sau în minus nu însemna nimic. Dar dacă ar fi continuat, şi se părea că *trebuie* să facă aşa din cauza alibiului, era obligat să joace cinstit sau cel puţin să-i dea ei impresia asta.

Se întreba, în acelaşi timp, *de ce* se hotărîse, la clubul lui Mott, să-i ceară ajutorul. O cunoştea prea puţin şi risca foarte mult. Dacă-l lăsa în pană cu alibiul, lucrurile puteau să ia o întorsătură foarte urîtă, în caz că poliţia nu descoperise între timp un alt suspect, cineva pe care împrejurările să-l acuze mai mult ca pe el.

Oftînd, dădu colţul în Piccadilly şi se îndreptă spre Half Moon Street. Viaţa şi moartea depindeau de nişte fleacuri din astea. Dacă Freda nu i-ar fi cerut să vină în apartament pe scara de serviciu, ar fi intrat, normal, prin faţă şi ar fi fost văzut de portar, şi atunci Bellamy ar fi putut da telefon îndată ce ar fi descoperit cadavrul Fredei şi totul ar fi fost în ordine.

Şi chiar în acest caz, îşi dădea seama că explicaţia lui ar fi fost şubredă, pentru că era foarte improbabil, dat fiind firea Fredei, ca ea să vrea să vadă urgent pe cineva la unsprezece noaptea.

Fără să vrea, Bellamy se trezi asociindu-l pe Harcourt March cu acest mister. Vanning îi spusese că March urma să ia un cocteil cu Freda şi să o conducă apoi la Carola. De ce descoperise Freda subit că e răcită şi că nu mai poate să vină la petrecere ? Nu ştia că e răcită cînd îi telefonase, mai devreme, la birou lui Vanning ?

Ce păţise Freda aseară ? *Ceva* se întîmplase. Ceva îndeajuns de important ca să-i schimbe felul ei obişnuit de a fi şi, în loc să meargă la Carola, să-l cheme pe el,

rugîndu-l să vină în cea mai mare taină şi cît mai repede posibil.

Să fi simţit ea pentru prima dată în viaţa ei rece şi impersonală că se află în pericol şi că e nevoie de cineva care s-o ocrotească ? În acest caz, de ce nu-i telefonase lui Philip ?

Credea că la întrebarea asta va izbuti să dea un răspuns. Nimic în lume n-ar fi putut-o determina pe Freda să-l deranjeze din lucru pe Vanning. Dacă ea crezuse că e o chestiune care necesită numai prezenţa unui bărbat şi nimic altceva, nu şi-ar fi deranjat soţul, iar Bellamy era exact omul pe care-l puteai chema oricînd în ajutor, omul pe care femeile îl roagă totdeauna să le facă servicii. Era, într-adevăr, cel mai potrivit.

Coti în Half Moon Street şi scoase cu chiu, cu vai cheia de la intrare din buzunarul pantalonilor. Tocmai cînd se pregătea să bage cheia în broască, o siluetă se desprinse din umbra intrării apartamentului vecin şi se opri lîngă el. Omul îşi ţinea mîinile în buzunarele hainei de ploaie şi purta o gambetă înclinată într-o parte.

Era un tip voinic, între două vîrste, cu ochi vii ce priveau dintr-o faţă rotundă cu o expresie blîndă.

— Ce doriţi, vă rog ?

Omul scoase mîna din buzunar şi-i înmînă lui Bellamy o legitimaţie din piele protejată cu o placă de celuloid. Bellamy aprinse lanterna şi citi : era legimtiaţia detectivului-inspector Meynell de la Brigada de criminalişti.

Bellamy îi înapoie legitimaţia zîmbindu-i amabil.

— Dacă nu vă deranjez, aş vrea să stăm puţin de vorbă, domnule.

— Ce s-a întîmplat ? Şi îşi căută, maşinal, tabachera.

— E vorba de o crimă, domnule. A fost omorîtă o doamnă, Freda Vanning, în Hyde Apartaments şi suntem informaţi că v-a telefonat la domnişoara Everard în seara asta pe la unsprezece. Ne-am gîndit că ne-aţi putea da unele informaţii folositoare.

— Dumnezeule ! Ce grozăvie ! Sărmana Freda ! Deschise uşa poftindu-l pe detectiv să intre Mai bine poftească înăuntru, inspectore.

Îi făcu loc să treacă și în timp ce închidea ușa văzu mașina poliției, care trăgea fără zgomot în fața intrării. Îl așteptaseră.

Capitolul 6

LUNI

Demascarea mincinosului

Bellamy își conduse oaspetele în salon, aprinse radiatorul electric și trase mai aproape un fotoliu invitîndu-l amabil pe detectiv.

— Ia loc, inspectore. Trebuie să fii foarte înghețat după atîta așteptare.

— Meseria noastră e foare rece, domnule Bellamy, pot afirma că prefer să lucrez vara.

— Vrei să bei ceva ? întrebă Bellamy îndreptîndu-se spre bar.

— Nu, domnule, mulțumesc beau în timpul se viciului.

Bellamy își prepară un whisky și, trăgînd un alt fotoliu, se așeză pe partea cealaltă a focului.

Își sorbea încet whiskyul privindu-l curios, pe deasupra paharului, pe Meynell. Făcea impresia unui om zdravăn și nu prea deștept, dar în același timp își dădu seama că prima impresie putea fi greșită.

Erau foarte puțini detectivi-inspectori proști la Scotland Yard și deși viața și preocupările lui Bellamy nu-l aduseseră în contact cu oamenii de la Brigada de criminaliști știa că poliția engleză e foarte eficace. Cei din Brigada de criminaliști erau niște tipi teribil de liniștiți, modești, amabili și foarte săritori. Și mai erau capabili foarte tenaci. Nu amenințau, nu erau duri și nici nu aplicau, sub nici un fel de formă, așa-numitul „grad trei"

anchetă. Dar tenacitatea lor, felul minuțios cum examinau cel mai mic detaliu, întrebările aparent nevinovate dar bine calculate, constituiau o armă mai periculoasă decît „gradul trei"

Bellamy își puse paharul pe placa șemineului și își aprinse o țigară oferind, în același timp, tabachera polițistului, care însă refuză dînd din cap.

— E groaznic, vorbi încet Bellamy. Eram prieten cu doamna Vanning și am lucrat în birourile soțului ei. Îmi pare rău de el. Ce ghinion tîmpit !

Detectivul aprobă din cap.

— E distrus, domnule. A fost, desigur, o lovitură groaznică pentru el. Am impresa că domnul Vanning e un tip tare, dar e cam greu să reziști cînd ți se spune din senin că soția ta a fost gîtuită.

— Dumnezeule ! exclamă Bellamy. Gîtuită... Groaz-

Și totuși, pare aproape imposibil. Sînt sigur că doamna Vanning n-avea nici un dușman pe lumea asta. Nici n-ar fi putut avea. Nu era genul de femeie care să poată avea dușmani.

Detectivul-inspector întrebă liniștit

— Ce fel de femeie era, domnule Bellamy ?

Bellamy răspunse după un timp de tăcere

— Există anumite tipuri de femei despre care nu ești prea surprins aflînd că au fost omorîte. Știi, desigur, la ce fel de femei mă refer, inspectore. Nu sunt neapărat din categoria infractorilor Unele sunt chiar destul de cumsecade, dar au anumite defecte evidente sau chiar virtuți. Putem să ne imaginăm, de exemplu, că o femeie se poate lăsa — fără să-și dea seama, desigur — omorîtă pentru că a fost atît de drăguță încît n-a putut spune „nu" la timp. Pot să-mi imaginez o femeie care poate fi „asasinabilă" pentru că — poate în felul ei inocent chiar — e prea curioasă sau prea geloasă. Fumă un timp în tăcere, apoi continuă : Orice femeie nefericită poate deveni o victimă posibilă. Cînd o persoană mai mult sau mai puțin normală e nefericită, încearcă să-și aline durerea. Dacă e femeie începe să-și caute consolarea în bărbați. Dacă-i bărbat, își caută firește salvarea în femei. E o formă normală de evadare. Dar Freda Vanning nu era așa. Nu era numai fericită, ci și deplin mulțumită. Nimeni n-ar fi putut s-o

aibă la mînă cu ceva pe Freda. Şi nici s-o ameninţe. Era prea cinstită, prea dreaptă, prea stăpînă pe sine. Avea atîtea resurse în ea încît ar fi găsit oricînd mijlocul să scape din orice situaţie neplăcută ivită peste noapte. Avea cărţile pe care le iubea, un cămin fericit şi o mie de prieteni la-ndemînă. Nu era femeia care să intre în angrenajele unei vieţi care duce pînă la urmă la crimă. Nu era, pur şi simplu, tipul ăsta de om.

Îl privi pe detectiv şi începu să zîmbească. Iar Meynell se gîndi că, zîmbind, Bellamy seamănă cu un şcolar ştrengar şi asta îl surprinse cam neplăcut.

Bellamy continuă, cu o grimasă ironică :

— Conferinţa următoare va avea loc în amfiteatrul principal joia viitoare, cînd se va face şi o colectă. Şi dădu drumul, cu superioritate, unui colac de fum.

Meynell zîmbi mustrător.

— E curios, domnule, dar asta spun toţi oamenii după asasinarea unui cunoscut de-al lor. Nimeni nu crede că un om oarecare — nu mă refer la escroci, trişori sau prostituate, ci la cei obişnuiţi, normali — poate avea duşmani şi totuşi, din nefericire, are. Şi, cu o expresie de amărăciune : Oricum, doamna Vanning *a avut* un duşman.

Bellamy negă clătinînd din cap.

— Totuşi, îmi vine foarte greu să cred că cineva ar fi vrut s-o omoare pe Freda Vanning. Şi scuturînd scrumul ţigării în cămin, continuă : Spune-mi, inspectore, ce s-a întîmplat ?

Meynell, care-şi ţinuse pînă atunci gambeta în mînă, o aşeză cu grijă pe podea, între picioare, şi se lăsă pe spetează fotoliului.

— Desigur, domnule, ştim încă foarte puţin. Iată faptele. Se pare că doamna Vanning era încă în viaţă la ora unsprezece seara, pentru că l-a căutat la ora aceea pe soţul ei la birou şi a vorbit cu secretara. Domnul Vanning, care era în alt birou, într-o clădire vecină, a intrat în birou tocmai cînd secretara închidea telefonul. Domnul Vanning n-a chemat-o imediat la telefon pentru că, la asigurarea secretarei că domnul Vanning îi va telefona îndată ce se va întoarce, doamna Vanning îi spusese că preferă să fie chemată la unsprezece şi jumătate. Asta i s-a părut cam curios domnului Vanning. Nu înţelegea motivul.

Bellamy aprobă din cap.

— Trebuie să fi existat un motiv foarte puternic ca să nu vrea să fie chemată înainte de unsprezece și jumătate.

— Exact, domnule. Așa m-am gîndit și eu. Face impresia că doamna Vanning aștepta pe cineva între unsprezece și unsprezece și jumătate. Așa ar fi putut să fie, deși putea să aibă foarte bine și un alt motiv.

Bellamy ridică întrebător dintr-o sprînceană.

— La unsprezece și treizeci, continuă Meynell, domnul Vanning, care-și terminase lucrul la ora aceea, a rugat-o pe secretară să-i dea legătura cu doamna Vanning. Există un fir direct între biroul său și casă — telefonul e în salon — și desigur că secretara s-a folosit de această linie. Telefonul a sunat, dar n-a răspuns nimeni. Așa că, după un timp, s-a folosit de legătura obișnuită cu Hyde Apartments prin centrala de la poartă. Portarul de noapte i-a dat legătura — telefonul ăsta e în dormitor — dar nici de data asta n-a răspuns nimeni. Îngrijorat, domnul Vanning l-a rugat pe portar să urce sus și să vadă despre ce-i vorba. Portarul s-a dus și, după ce a intrat în apartament cu cheia de rezervă, a găsit-o pe doamna Vanning întinsă pe pat, strangulată.

Bellamy ridică iar dintr-o sprînceană.

— Se pare că aștepta pe cineva între unsprezece și unsprezece jumătate, inspectore, murmură el, și se pare de asemenea că acel cineva nu s-a purtat frumos cu ea.

— Deloc, aprobă Meynell.

Bellamy aruncă chiștocul țigării în cămin și aprinse alta, ultima, apoi adăugă pe un ton neutru :

— Și care-i rolul *meu* în toată afacerea asta ?

— În realitate, domnule, n-aveți nici un amestec în cazul respectiv, dar ne-am gîndit că s-ar putea să știți ceva. După ce a descoperit cadavrul doamnei Vanning, portarul de noapte l-a chemat pe soțul ei la birou și l-a rugat să vină imediat, pentru că se întîmplase o nenorocire. Apoi a telefonat la 991 ; serviciul nostru de informații a recepționat apelul și m-am dus imediat acolo.

— Și n-ai nici o idee, inspectore ?

— Nu încă, domnule. Fotograful și cei ce se ocupă de amprente nu și-au terminat încă treaba. S-ar putea să obținem cîteva indicii... Adevărul e că, după ce l-am în-

tîlnit pe domnul Vanning și și-a mai revenit din șocul pr mit, mi-a spus că înțelesese dintr-o conversație telefonic anterioară cu doamna Vanning că aceasta urma să se ducă la o serată dată de o anumită domnișoară Carola Everard. Se pare că s-a răzgîndit și nu s-a mai dus. Am pornit l domnișoara Everard, gîndindu-mă că poate doamna Vanning a dat un telefon acolo. Am vrut să verific totul cît mai amănunțit, oricît de mici ar fi fost șansele. Ajuns acolo, valetul mi-a spus că, imediat după unsprezece, doamna Vanning a telefonat cerînd să vorbească cu dumneavoastră. M-am gîndit, domnule, conchise el scuzîndu-s că ne-ați putea spune ceva ce ne-ar fi de folos.

— Aș fi vrut și eu. Doamna Vanning mi-a telefonat într-adevăr și ora indicată e aproximativ corectă. Era, cred, imediat după unsprezece. Mi-a spus că e răcită și că nu poate veni la serată, rugîndu-mă în același timp să o scuz față de domnișoara Everard, care e logodnica mea. Am transmis mesajul doamnei Vanning înainte de a pleca.

— Sigur, răspunse încet Meynell. Bănuiesc că n-ați mai văzut-o pe doamna Vanning după ce ați plecat ?

Bellamy ridică surprins din sprîncene.

— De ce aș fi văzut-o ? Și, după un moment de ezitare Știu, desigur, inspectore, că trebuie să verifici totul și că telefonul primit de mine de la Freda Vanning la serata domnișoarei Everard te obligă să controlezi tot ce am făcut, mai ales că ea trebuie să-mi telefonat aproape imediat după ce-a vorbit cu biroul lui Vanning. Apoi, pe un ton confidențial Vreau să fiu corect cu dumneata, inspectore. Și ridicînd din umeri, continuă De altfel sunt obligat să fiu. Dar sper că tot ce am să vă spun va rămîne absolut numai între noi. Zîmbi jenat și continuă ezitînd Vezi dumneata, inspectore, e vorba despre o altă femeie.

Meynell zîmbi înțelegător.

— Ei bine, domnule, meseria noastră ne cere să ne îndeplinim cu succes misiunile, dar fără a-i creea *nimănui* neplăceri. Nu vrem nimic altceva decît să descoperim cine a ucis-o pe doamna Vanning. Nu pot face, desigur, nici un fel de promisiune, dar puteți să mă credeți Scotland Yard-ul n-are interes să difuzeze informații despr o femeie atîta vreme cît acest lucru nu e, oficial, necesar.

Bellamy aprobă din cap.

— Desigur ! Dar partea proastă e că am fost logodnicul domnișoarei Everard pînă în seara asta, cînd ea a rupt logodna. Ca să fiu cinstit, m-am dus cam ameţit la serată și, din cauza asta, ne-am certat. Desigur că, zîmbi amar Bellamy, nu mi-a făcut prea mare plăcere. În plus, am mai băut cîteva pahare de whisky și cred că asta, fiind ultima picătură, a rupt logodna. Cînd am plecat, m-am întîlnit cu o prietenă.

Meynell dădu din cap aprobator.

— Cred că înțeleg foarte bine, domnule. E exact ceea ce ar fi făcut orice bărbat. Pariez că nu vă simțeați prea bine. Domnișoara Everard e o femeie foarte frumoasă, adăugă el evaziv. Și, după un moment Vedeți... în fine... scuzați-mă ! Dar cum se numește doamna cu care v-ați întîlnit ? Nu vă supărați, dar trebuie să verificăm, să ne facem datoria.

— Desigur. E vorba de doamna Iris Berington. Locuiește la etajul doi în blocul Clarendon, pe Brook Street. Și, după un moment de gîndire, adăugă N-aș putea să vă spun precis, dar cred că aș izbuti să reconstitui faptele. Doamna Vanning mi-a telefonat la Carola pe la unsprezece și trei, patru minute. Se pare că am plecat pe la unsprezece și cinci și m-am îndreptat spre blocul Clarendon mergînd repede din cauza frigului. Cred că mi-au trebuit zece-cincisprezece minute și cred că am ajuns acolo între unsprezece și zece, unsprezece și un sfert.

Detectivul aprobă din cap.

— Înțeleg. Și bănuiesc că nu v-ați întîlnit cu doamna Vanning între timp ? Că n-ați văzut-o în nici un fel după ce-ați plecat de la serată ?

— Dumnezeule ! Sigur că nu ! răspunse Bellamy surprins. Cum aș fi putut s-o întîlnesc ? Doar știți că l-a rugat pe Vanning să nu-i telefoneze înainte de unsprezece și jumătate, pentru că aștepta pe cineva. De ce ar fi ieșit atunci ?

— Iată un punct foarte interesant. Există un fapt care trebuie luat în considerație, domnule, și cred că veți fi de acord că-i ceva cam ciudat. V-am mai spus că există două telefoane în apartamentul lui Vanning. Linia parti-

cularâ, care face legătura directă cu biroul, şi cealaltă, care trece prin centrala din biroul portarului. Ei bine, doamna Vanning n-a folosit nici una din linii cînd l-a chemat pe soţul ei la ora unsprezece. De obicei, cînd voia să vorbească cu el la birou se folosea de linia directă. Ceea ce, de data asta, n-a făcut şi nici de linia cealaltă nu s-a folosit, pentru că portarul de noapte, care a intrat de serviciu la unsprezece fără un sfert, ne-a spus că nu a vorbit nimeni pe circuitul care trecea prin centrală. Deci n-ar fi *putut* să-l folosească fără ca portarul să ştie.

Bellamy aprobă din cap.

— Aşadar, a ieşit din casă ca să telefoneze ?

— Exact, domnule. Probabil că a ieşit din casă şi în privinţa asta avem o ipoteză. Exista şi o intrare de serviciu, iar uşa nu era încuiată cu cheia. La intrarea în pasajul care duce la scara de serviciu există o cabină telefonică. După părerea mea, din motive pe care nu le cunosc, doamna Vanning a ieşit şi a vorbit de la acest telefon întîi, cu soţul dînsei, apoi cu dumneavoastră. Ştiu de la portar că nici unul dintre cele două telefoane n-a fost dat prin centrală şi mai ştim, de asemenea, de la secretara domnului Vanning, că nu s-a folosit de linia directă. Aşa că trebuie să fi ieşit afară şi că a fost imediat după aceea omorîtă... Cel puţin aşa cred eu.

— Şi ce te face să crezi asta ?

— Pentru că era îmbrăcată cu blana, domnule. A fost omorîtă înainte de a se fi dezbrăcat, iar pălăria era acolo unde o aruncase pe noptiera din dormitor. *Nu* putea să stea cu blana pe ea în dormitor, pentru că era foarte cald acolo. Desigur că ar fi putut fi asasinată de un individ oarecare, intrat în apartament în timp ce doamna Vanning vorbea din cabina telefonică de la capătul pasajului. Ar fi putut s-o vadă ieşind pe uşa de serviciu şi ducîndu-se la cabina telefonică şi ar fi putut uşor să urce pe scara de serviciu pînă la etajul doi în speranţa că ar putea ciupi ceva şi ar putea descoperi că uşa de la apartamentul lui Vanning e deschisă. Se poate presupune că, intrînd, a fost surprins de doamna Vanning şi a omorît-o. Bineînţeles, asta nu e decît o teorie. Toate astea *s-ar fi putut* întîmpla.

Bellamy aprobă.

— Dar nu pui prea mare bază pe teoria asta, nu ?

— Ca să fiu cinstit, domnule, nu. Aş vrea să ştiu de ce a fost doamna Vanning obligată să iasă din casă pentru ca să-i telefoneze soţului ei şi dumneavoastră ? Asta-i ceea ce aş vrea să ştiu şi, din păcate, probabil că n-am să ştiu niciodată, pentru că doamna Vanning nu ne mai poate spune nimic. Zîmbi destul de trist. Totuşi, vreţi să-mi spuneţi şi povestea dumneavoastră, domnule ?

— Am discutat, la un pahar, cu doamna Berington la ea acasă. Fusese şi ea la serată şi plecase cu puţin înaintea mea ca să-şi schimbe rochia înainte de a se duce la un club. Am stat de vorbă vreo zece, douăspreceze minute şi am plecat împreună. Ea s-a dus la clubul lui Mott, iar eu m-am întors aici, acasă. Mă simţeam foarte descumpănit şi destul de nefericit. Mă obseda ideea că m-am făcut de rîs la Carola. Pînă la urmă, m-am hotărît să mă duc şi eu la clubul lui Mott şi să mă întorc cu doamna Berington. Mă simţeam prea singur. Aşa că am luat un taxi şi m-am dus la Mott.

— Şi v-aţi întors cu doamna Berington ?

— Nu. Nu *împreună* cu ea. Ar fi fost o prostie. Vezi dumneata, erau prea mulţi oameni acolo care ne cunoşteau. Aşa că am plecat primul şi am aşteptat-o la blocul Clarendon. Iar ea a venit după mine.

— Înţeleg, domnule, şi e frumos din partea dumneavoastră că aţi fost atît de cinstit. E inutil să vă spun că tot ceea ce mi-aţi spus rămîne strict confidenţial.

Bellamy zîmbi recunoscător.

— Mă bucură. În fond, doamnei Berington nu i-ar face plăcere.

— Exact, îl întrerupse Meynell. Bineînţeles, nu vrea ca toată lumea să ştie că aţi vizitat-o. Dar cred că nu trebuie să vă faceţi griji din cauza asta, domnule Bellamy.

Meynell începu să-şi tragă pe mîini o pereche de mănuşi vechi.

Bellamy îşi deschise tabachera. Era goală. În timp ce o închidea, Meynell o scoase pe a sa, o tabacheră veche de argint.

— Serviţi una de la mine, domnule. Sînt aceeaşi marcă.

Îi întinse tabachera lui Bellamy, care-şi luă o ţigară. Meynell se ridică să plece.

— Desigur că n-aveţi nici un fel de idee asupra acestei crime, domnule ? Cineva care să fi avut interesul să scape de doamna Vanning, de exemplu ? Adică cineva pe care ea îl cunoştea foarte bine. Cineva care, cunoscînd-o suficient de bine, să-i fi telefonat mai devreme — s-au dat destule telefoane, dar nu i-am putut identifica pe cei care au telefonat — şi care să-i fi dat o întîlnire în oraş ?

Bellamy neagă din cap.

— Cunoştea multă lume. Dar nu ştiu pe nimeni care ar fi vrut s-o ucidă. Era o femeie sigură pe ea şi fericită în căsnicie. Îşi iubea foarte mult soţul şi nu cred că era femeia care ar fi putut avea o aventură. Am spus nu *cred*, pentru că dumneata, inspectore, ştii la fel de bine ca şi mine că poţi cunoaşte o femeie ani de zile şi să n-o cunoşti, totuşi, cu adevărat, mai ales cînd e vorba de dragoste.

Detectivul aprobă dînd din cap, luă pălăria şi se ridică în picioare.

— Aveţi perfectă dreptate, domnule. Şi oftă Am impresia că afacerea asta are să fie afurisit de grea. Ca poliţist am fost învăţat — încă de pe vremea cînd îmi făceam cei patru ani de stagiu pe stradă — să caut un mobil. Şi nu cred că am dat vreodată peste un caz ca ăsta, în care să nu existe nici un fel de mobil, măcar aparent. Meynell se îndreptă spre uşă. Noapte bună, domnule, şi mulţumesc. Îmi pare rău că v-am reţinut atîta vreme la ora asta.

— Nu face nimic, inspectore.

Îşi conduse oaspetele pînă jos la intrare, rămase în cadrul uşii pînă ce maşina poliţiei plecă. Apoi închise încet uşa şi se întoarse în casă.

Se opri un timp privind lumina focului. Apoi, luînd din dormitor cartea de telefon, formă numărul blocului Clarendon şi rugă portarul de noapte să-i dea legătura cu doamna Berington. Portarul îi spuse, însă, că are şi număr direct şi după ce i-l dădu, Bellamy telefonă din nou, fără să primească însă vreun răspuns.

Puse la loc receptorul în furcă şi rămase aşa privind zîmbitor aparatul. Deci, Iris ieşise în oraş.

Bellamy bănuia chiar unde se dusese...

Se întoarse în salon și stătu îndelung, proptit cu mîinile de placa șemineului, privind la foc și reflectînd adînc.

Se gîndea la Iris Berington, la Harcourt March și la inspectorul Meynell. Detectivul fusese foarte cinstit în toată povestea asta. Prea cinstit. Bellamy știa destule despre Brigada de criminaliști ca să-și dea seama că aceștia n-ar discuta toate ipotezele posibile, într-un caz de asasinat, cu oameni dubioși ca el, fără să aibă un motiv.

Scoase din buzunarul pantalonilor chiștocul rămas de la țigara pe care-o luase de la Harcourt March, la clubul lui Mott.

Îl privi din nou lung. Purta încă marca „Etat Maroc", un sort de țigări fabricate dintr-un amestec de tutun turcesc și cipriot foarte rar. Era țigara favorită a lui March.

Bellamy scoase din biroul din colț un plic, puse chiștocul înăuntru și-l încuie într-un sertar.

Apoi plecă să se culce.

Detectivul-inspector Meynell opri mașina poliției în Cannon Row, se dădu jos, îi spuse șoferului că e liber pe ziua de azi și traversă încet curtea Scotland Yard-ului.

În drum spre biroul său privi încruntat la ceas. Era patru și jumătate. Se gîndea că viața unui ofițer de poliție nu este în fond un drum pavat cu trandafiri și că, oricum, va avea de furcă cu afacerea asta.

Ca majoritatea anchetatorilor, Meynell era cel mai fericit atunci cînd cerceta un caz în care exista un mobil mai mult sau mai puțin clar. Ajunsese, vag, la concluzia că asasinatul doamnei Freda Vanning avea poate să fie un alt „caz nerezolvat" Nu-și dădea prea bine seama de ce gîndea așa, totuși nu-și putea alunga acest gînd și i se părea un ghinion că i se dăduse pe mînă un astfel de caz.

Meynell intră în birou. Grees, adjunctul, care „făcea bucătăria" pentru Meynell, stătea la biroul său și căsca de-i trosneau fălcile.

Meynell se opri în fața propriului birou și își scoase tabachera cu mîna încă înmănușată.

— Ceva nou ?

Greers dădu aprobator din cap.

— Au developat fotografiile şi au găsit o mulţime de amprente, domnule Meynell. V-am aşteptat. M-am gîndit că poate vreţi să le vedeţi chiar în noaptea asta.

Meynell se scotoci în buzunarul vestonului şi scoase o bastistă curată în care înfăşură tabachera.

— Du-o jos, Greers, şi roagă-i să compare amprentele astea cu cele găsite la locul crimei. Amprentele de pe tabachera asta aparţin toate domnului Nicholas Bellamy. Am şters tabachera bine şi apoi i-am oferit o ţigară... vechea şmecherie.

Greers îi luă tabachera din mînă.

— Am să aştept, Greers. Spune-le celor de la laborator să mă cheme după ce-au terminat verificarea.

Adjunctul ieşi din birou.

Meynell îşi scoase pălăria şi paltonul, îşi aprinse luleaua şi, aşezîndu-se la birou, începu să fumeze aşteptînd cu răbdare.

Capitolul 7

MARŢI

Adevărul şi numai adevărul

Era unsprezece dimineaţa cînd femeia de serviciu îl trezi din somn pe Bellamy. Acesta se ridică între perne şi îşi bău ceaiul citind prima pagină a ziarului de dimineaţă.

Se sculă din pat şi se duse la fereastră privind în Half Moon Street. Era o zi rece şi însorită. Lui Bellamy îi era cam frig în pijamaua de mătase roşie. Se întoarse şi se aşeză pe marginea patului rămînînd adîncit în gînduri vreo cinci minute. Apoi se duse la şifonier şi îl des-

chise. Înăuntru se înşira, pe umeraşe, o colecţie stranie de costume. Cele din stînga erau noi şi bine croite. Şi cu cît avansau spre dreapta îşi pierdeau din calitate şi croială. Iar ultimele erau vechi şi ponosite.

Bellamy căscă şi alese un costum cu dungi subţiri. Îl aruncă pe pat şi, luînd receptorul, formă numărul Carolei.

— Bună dimineaţa, iubito. Cred că mă urăşti de moarte ! Ce secătură pot să fiu ! Nu-i aşa că mă ierţi ?

Vocea îi suna rugătoare.

— Eşti oribil, Nicky ! Tocmai stăteam de vorbă cu mătuşa mea şi-mi spunea ce om imposibil eşti şi mă felicita că am scăpat de tine. Dar i-am spus că am să te mai accept în preajma mea în chip de motan îmblînzit. Ştii că există în tine anumite lucruri foarte drăguţe.

— Ştiu. Cîteodată reuşesc şi eu să mă plac un pic. Dar sunt sigur, cu certitudine, de un singur lucru : că prefer să fiu un motan îmblînzit în preajma ta decît favoritul reginei din Sabba. Pot să te mai văd, sau ai de gînd să mă excluzi din tagma vînătorilor de fiare sălbatice ? Cred că asta-i soarta aspiranţilor concediaţi !

— Poţi să mă vezi, dar n-aş vrea să-ţi iei nasul la purtare. Îmi plac prea mult leii şi probabil că tu ai reuşi să găseşti un sistem oarecare să-i înşeli. Totuşi, am să fiu la Buttery Berkley, la ora douăsprezece. Mă întîlnesc acolo cu Vanessa la un cocteil. Dacă vei fi şi tu întîmplător pe-acolo...

— Te cred că am să fiu, şi încă cum. Am un costum nou şi am să încep o viaţă nouă şi ce viaţă ! Nici nu-ţi trece prin gînd !

— Bine, bine, Nicky. Vezi ce faci.

Bellamy întrebă blînd :

— Carola, simţi într-adevăr ceva pentru Ferdie Mott ? Sunt sigur că nu poţi fi îndrăgostită de manechinul ăla. Ce spui ?

Vocea ei era foarte afectată cînd îi răspunse :

— Vedeţi-vă de treburile dumneavoastră, domnule Bellamy, şi nu vă mai ocupaţi de ale mele. Dacă nu, adio cocteiluri băute împreună. La revedere !

Și închise telefonul.

Bellamy își aprinse o țigară și începu să danseze prin cameră, oprindu-se numai cînd își dădu seama că îi înghețaseră picioarele.

La ora douăsprezece fix Bellamy intră în Buttery Berkeley. Carola și Vanessa stăteau la o masă într-un colț. În timp ce se îndrepta spre ele, se gîndea că nu văzuse niciodată o pereche mai frumoasă de femei. Vanessa purta o haină din picioare de astrahan și o pălăriuță asortată. Părul ei negru era frumos pieptănat și ochii îi străluceau.

— Bună-dimineața, fetelor. Am o afacere grozavă pentru voi în dimineața asta. Ciorapi de mătase indeșirabili, de numai doi șilingi perechea, plus o pereche de jartiere gratis la fiecare pereche cu condiția ca să fie puse de vînzător.

Vanessa rîse arătîndu-și dinții foarte albi.

— Ești nebun, Nicky.

— Bună-dimineața, Nicky, îl întîmpină Carola.

— Credeam că ai venit să-ți ceri umil scuze și cînd colo te văd foarte mulțumit.

Bellamy se așeză, chemă chelnerul și se adresă Carolei cu o mutră spășită

— Uite ce-i, iubito. Nu mai vorbi de asta. Sunt un tip imposibil și nu-ți poți imagina cît de rușinat mă simt pentru tot ce-am făcut aseară. Și, uitîndu-se spre Vanessa : Tu mă înțelegi, nu ? Trebuie să mă înțelegi. Știi foarte bine că te ador din prima clipă cînd te-am văzut. Sunt înnebunit după formele tale.

Vanessa îi răspunse zîmbind

— Spune-mi un lucru, Nicky întîlnit vreodată o femeie căreia să nu-i faci curte ?

— Absolut sigur nu, interveni Carola. Deși, Nicky e cel mai prost curtezan din lume. Nu cred că a întîlnit vreodată o femeie — indiferent ce femeie — fără să nu-i spună că o iubește.

— Adevărat, Nicky ? întrebă Vanessa. Dacă-i așa, cred că te-ai izbit de un număr imens de refuzuri.

— Așa e. Dar am avut și mult succes și, cîntărind bine, cred că balanța înclină în favoarea mea. Sunt un tip atrăgător... prin constituție, adăugă el gînditor.

Vanessa se uită la Carola spunînd

— Am impresia că e cam obraznic, nu ? Și nu-mi pot da seama ce-ai putut găsi la el.

— Nici eu. Cred că am făcut-o din milă, pentru că de fapt e pe jumătate nebun.

Bellamy răspunse

— Detest compătimirea și, în plus, sunt un om splendid și toate femeile simt automat cît sunt de bun.

Vanessa ridică disperată brațele, exclamînd

— Dumnezeule !

Chelnerul aduse cocteilurile iar Bellamy își continuă vorbăria

— Aseară am cîștigat cinci lire. Am fost prost că n-am mai jucat. Cred că aș fi cîștigat o grămadă de bani.

— De ce ? întrebă Carola.

— Cînd ai ghinion în dragoste, ai noroc la cărți, explică Bellamy cu un zîmbet trist. În mod normal, fiindcă m-ai părăsit aseară, Carola, și pe deasupra ai mai și rupt logodna, ar fi trebuit să cîștig o avere. În schimb, am băut niște whisky cu Harcourt și m-am mulțumit să-l privesc cîștigînd pe el. Poate n-ai să crezi, Vanessa, dar bătrînul tău a ciupit ceva bani aseară.

— Într-adevăr ? Oricum, tot nu-mi pasă.

— Mai interesant e că majoritatea banilor i-a cîștigat de la Ferdie și *credeam* că Ferdie *știe* să joace pocher.

Vanessa strînse disprețuitor din buze.

— Nu știu dacă Ferdie e sau nu un jucător bun, dar știu precis că Harcourt joacă foarte prost. De altfel Harcourt nu-i bun, în general, de nimic.

Carola interveni împăciuitoare :

— Vanessa, am impresia că ești cam dură cu Harcourt.

Vanessa îi privi prelung pe rînd iar ochii ei frumoși, cenușii, erau foarte duri.

— Crezi că nu merită, Carola ? Apoi, consultîndu-și ceasul E douăsprezece și un sfert și trebuie să plec. Sunt invitată la masă. Vă las. Ce-ar fi să vă împăcați ?

Bellamy se sculă o dată cu Vanessa.

— Şi nu uitaţi, adăugă ea, că puteţi fi foarte buni prieteni chiar şi nelogodiţi.

— E-n regulă, amice. Du-te direct acasă şi fii atentă.

Vanessa o salută din cap pe Carola.

— La revedere, draga mea. Nicky, eşti un prost.

Şi ieşi.

Bellamy se aşeză şi îşi bău paharul cu whisky adresîndu-se apoi Carolei :

— Ai observat, scumpa mea, pictura aceea splendidă pe care au agăţat-o în pasajul ce duce în restaurant ?

— Nu. De ce ?

— Aş vrea s-o vezi. E minunată. Haide.

Şi se sculă în picioare. Dînd din umeri nedumerită, Carola îl urmă. Bellamy o conduse traversînd braseria în pasajul ce ducea spre restaurant şi care era pustiu ; se opri la mijloc şi privi atent o pată pe perete.

— Aşa că-i frumos tabloul, draga mea ?

— Nu fi măgar, Nicky, nu vezi că nu există nici un fel de tablou ?

— Ce tot îndrugi acolo ? se miră Bellamy. Trebuie să fii nebună !

Cînd Carola se-ntoarse întrebător spre el, Bellamy o strînse în braţe iar ea nu se zbătu deloc, în timp ce o săruta îndelung. Cînd îi dădu drumul, Carola îl admonestă încetişor.

— Nebun. Nebun de-a binelea !

Bellamy îi răspunse cu un zîmbet cinic.

— Pariez că n-ai să-i spui nimic lui Ferdie, iubito. Hai să mai bem un cocteil. Pe urmă trebuie să plec. Sunt invitat la masă la o doamnă.

Se întoarseră în braserie. Abia se reaşezaseră, cînd Carola observă

— Ia uite-te, Nicky, se-ntoarce Vanessa !

Bellamy se răsuci pe scaun. Vanessa tocmai intra pe uşă cu un ziar în mînă şi părea foarte tulburată. Se îndreptă direct spre masa lor şi se prăbuşi pe-un scaun exclamînd :

— Doamne ! Ce grozăvie ! Freda a fost asasinată.

Şi întinse pe masă ediţia de prînz a lui *Evening News*. Bellamy observă dintr-o privire articolul.

Se priviră stupefiați, iar Bellamy exclamă :

— E imposibil ! Nu, nu pot să cred așa ceva ! Și aruncîndu-i o privire rapidă Carolei, continuă : Sărmanul Philip ! O să-l dea gata. Mă întreb cine ar fi putut să facă una ca asta ?!

Vanessa aprobă mașinal din cap.

— Mă duc acasă ; mă simt groaznic. E ceva îngrozitor. *Ceva* m-a îndemnat să cumpăr ziarul și cînd am văzut titlul în prima pagină aproape că am leșinat.

Bellamy interveni.

— Cred că ar trebui să mai luăm un rînd, ca să ne venim în fire.

— Nu, se opuse Carola. Vanessa nu se simte bine și am s-o conduc acasă. Mi-am parcat mașina chiar după colț.

— La revedere, Nicky.

Bellamy se ridică în picioare.

— La revedere.

Privi după cele două femei ce plecau și mai comandă un cocteil.

Bellamy se îndrepta gînditor, mergînd încet, către Clarendon Mansions. Se întreba dacă Iris Berington citise ziarele de prînz și dacă aflase de asasinarea Fredei. Oricum, chiar dacă nu văzuse ziarele, se gîndea el, se găsise probabil, cineva care să-i telefoneze noutatea.

Așa stînd lucrurile, Iris își va da repede seama că alibiul pe care acceptase să-l creeze lui Bellamy noaptea trecută acoperea exact perioada de timp în care fusese, probabil, comisă crima. Asta o să-i sară imediat în ochi. Ea își va da seama că nu se pune problema să-l scutească de a fi luat ca martor sau de vreo încurcătură cu o femeie. Era vorba de o crimă și, așa stînd lucrurile, va fi silită să-i spună lui Bellamy că nu-l mai poate acoperi.

Traversînd Berkeley Square, Bellamy își dădu seama că Iris nu-i va mai sprijini alibiul. Era o femeie interesată și chiar dacă se arătase a fi drăguță, tot interesul rămînea profesia ei de bază. Își dădea seama că pensia alimentară pe care o primea de la soțul ei era mică și că trebuia să aibă pe cineva care să-i plătească întreținerea.

Avînd o situaţie materială atît de nesigură, nu-şi putea permite să aibă încurcături cu poliţia. Femeile din categoria lui Iris nu-şi puteau permite niciodată asta. Nu se simţeau în siguranţă decît atîta vreme cît legăturile lor nu erau de domeniul public. Şi nu le plăcea să fie amestecate în afaceri criminale. Se întreba cum se va scuza că nu-l mai poate ajuta. Şi dacă ştia că întrevederea lor va fi interesantă, scuza pe care o va invoca ea va fi mai interesantă.

Iris îl primi zîmbitor. Scăldat în lumina zilei, apartamentul era şi mai frumos. Trecînd prin faţa uşii deschise de la sufragerie remarcă masa aşezată pentru prînz. O urmă în salon şi se instală în faţa căminului aprinzîndu-şi o ţigară apoi o urmări pe Iris cum se duce la bufet întorcîndu-se cu cîte un cocteil în fiecare mînă. Le aşeză cu grijă pe placa căminului, se întoarse spre el şi, prinzîndu-i faţa în palme, îl sărută prelung.

— E oribil, Nicky ! Nu ?

— Dimpotrivă, cred că a fost foarte plăcut. „Despre ce lucru oribil o fi vorba ?“ se întrebă.

Iris luă un exemplar din *Evening News* de pe canapea şi i-l dădu să citească·

— Freda Vanning a fost asasinată. Nu ştiai ?

Bellamy nu-i răspunse la întrebare exclamă

— E într-adevăr oribil !

Ştia că în timp ce se prefăcea citeşte articolul îl urmărea îndeaproape.

— N-ai cunoscut-o pe Freda Vanning, nu ?

Iris negă din cap.

— Era o femeie încîntătoare. Încîntătoare şi frumoasă. Sărmana Freda. Îi întinse un cocteil şi îl bău pe al său. continuînd pe un ton egal Asta demonstrează că, vorba poetului „suntem morţi în plină viaţă“

Iris se sculă şi se duse la fereastră, de unde privi în jos pe Brook Street. Bellamy zîmbea. Se apropie momentul, gîndea el, cînd va ataca. După un moment, Iris se întoarse de la fereastră îşi luă o ţigară din cutia de pe masă, o aprinse şi, scoţînd un colac de fum, îl urmări plutind în lungul camerei.

— Dragă Nicky, am avut o dimineaţă foarte interesantă. Îl privi un timp serios, ca apoi colţul buzelor să-i tremure zîmbind. Mă întreb dacă te-ar interesa să-ţi povestesc.

— Desigur, mă interesează tot ce consideri tu interesant. Spune-mi ce s-a întîmplat. Sunt numai ochi şi urechi.

Iris îşi continuă pe un ton cam rece povestirea

— Azi-dimineaţă, pe la douăsprezece, mi-a vizitat un anume Meynell, detectiv-inspector de la Brigada de criminalişti a Scotland Yard-ului.

— Bun băiat, Meynell, exclamă Bellamy.

Iris se aşează punîndu-şi un picior peste celălalt.

— Şi *mie* mi s-a părut simpatic, Nicky. Şi continuă, privindu-l răutăcios Persoana ta îl interesează foarte mult.

— Da ? se miră Bellamy pe un ton indiferent. Şi ce voia de la tine ?

— Destule. Mi-a spus lucruri foarte interesante. Mi-a povestit tot ce ştia el despre asasinarea doamnei Vanning. Ştia, de asemenea, că ea te-a chemat la telefon la Carola imediat după unsprezece şi că fusese asasinată între această oră şi unsprezece treizeci şi cinci. Mi-a explicat că sunt obligaţi să verifice totul, indiferent cît de puţină legătură ar avea cu crima amănuntele respective şi voia deci să ştie ce am făcut în răstimpul acela. Mi-a vorbit de afirmaţia ta că ai fost aici. Toate acestea mi le-a citit din carnetul său de notiţe.

— Înţeleg, spuse Bellamy. Şi zîmbind Şi tu ce răspuns ?

Iris rîse înfundat

— Desigur, Nicky, că am confirmat ceea ce ai declarat tu. În fond, aranjasem cu tine încă de aseară ce trebuie să spun, nu ? Şi ridică uşor din sprîncene.

— Şi părea mulţumit de povestea ta ?

— Da şi nu. Mi-a pus o mulţime de întrebări dar i-am răspuns, *cred*, satisfăcător la toate. Apoi a scos o coală de hîrtie albă din buzunar şi m-a întrebat dacă sînt dispusă să dau o declaraţie şi s-o semnez, adăugînd că pot să chibzuiesc cît vreau înainte de a scrie declaraţia.

Iris se ridică şi se lipi de el. I-am răspuns că nu am de ce să chibzuiesc, Nicky, şi că atunci cînd spui adevărul n-ai nevoie să te gîndeşti de două ori. Aşa că m-am aşezat la măsuţa de colo şi am dat declaraţia pe care mi-a cerut-o în legătură cu vizita ta, întărind cele afirmate de tine. După ce am semnat declaraţia, a plecat mulţumit.

Bellamy oftă uşurat, adăugînd

— A fost foarte frumos din partea ta, Iris. A fost teribil de frumos gestul tău.

Iris zîmbi privind în sus la el şi murmură

— Deci am fost o fată bună, Nicky ?

— Cred că ai fost o fată grozav de bună, răspunse Bellamy zîmbind.

— Atunci e foarte bine, domnule. Acum poţi să mă săruţi şi după aceea putem să mîncăm. Sper că nu ţi-a pierit pofta de mîncare şi că te gîndeşti cu aceeaşi plăcere la homar.

Bellamy zîmbi şi, luînd-o în braţe, o sărută lung. Apoi răspunse

— Nimic nu mă poate face să-mi pierd pofta de mîncare. Hai să vedem ce-i cu homarul ăla.

Se făcuse ora trei. Bellamy stătea într-un fotoliu din salon, iar Iris se cocoţase pe genunchii săi şi îi încolăcise gîtul cu braţele, sărutîndu-l din cînd în cînd. Bellamy comenta în gînd arta deosebită cu care Iris ştia să sărute şi felul amuzant în care vibra la fiecare sărutare.

— La ce te gîndeşti, Nicky ? Eşti îngrijorat de ceva ?

Bellamy dădu negativ din cap.

— În general nu-mi prea fac griji, ripostă el vesel. Nu ajută la nimic.

— *Mie* îmi spui ? Şi îl sărută din nou. Nu prea te văd pe tine în chip de om supărat sau preocupat de ceva. Nici măcar de mine. Şi făcu un botişor nostim, ca o fetiţă supărată.

Bellamy îşi strecură o mînă sub picioarele ei şi, sprijinind-o cu cealaltă de umeri, se ridică din fotoliu cu Iris cu tot. Apoi o aşeză încet pe canapeaua din faţa căminului şi rămase în picioare cu spatele la foc, privind-o. Iris zîmbi.

— Ești mult mai puternic decît pari. Ești un om ciudat.

Bellamy aprobă din cap.

— Sînt o combinație de Hackenschmidt și Clark Gable, răspunse el cu un zîmbet ironic în timp ce-și aprindea o țigară. Cred că ar trebui să mîncăm în oraș. Tu ai să-ți pui o rochie frumoasă, iar eu, deși suntem în plin război, am să-mi îmbrac fracul în onoarea ta. O să mîncăm bine, la Savoy, unde se petrece totdeauna admirabil. Bem o sticlă de șampanie bună, dansăm și ne spunem verzi și uscate. Și-apoi...

Bellamy se opri privind-o cu o sprînceană ridicată.

Iris izbucni, încîntată, în rîs.

— Și apoi... ? îl imită ea. Ei bine, vom avea noi grijă de acest „și apoi...“ la timpul potrivit. Vii să mă iei ?

— Am să fiu aici la opt. Și, privind la ceas Acuma trebuie să plec.

Iris se ridică repede, cu mișcări iuți și feline.

— E cazul să-ți perii pudra de pe reverele hainei, se oferi ea ironic. *Ar trebui* să te las să pleci așa, dar s-ar putea ca lucrul ăsta să nu-i placă următoarei. Îi zîmbi peste umăr și ieși din cameră.

La trei sună telefonul în biroul detectivului-inspector Meynell. Greers ridică receptorul și răspunse. Apoi se adresă inspectorului.

— Inspectorul-șef Harbell de la Secția specială. Vrea să vorbească cu dumneavoastră.

Meynell apucă mirat receptorul.

— Meynell la telefon, domnule.

— Bună-ziua, Meynell. Îmi pare rău că trebuie să mă amestec în treburile dumitale, dar am un motiv foarte întemeiat. Ai descoperit ceva nou în cazul Vanning ?

Meynell ridică mirat din sprîncene. De ce dracu se interesează Secția specială de ancheta unei crime ?

— Destule, domnule Harbell. Aseară am stat de vorbă cu un anume domn Bellamy. A primit un telefon de la doamna Vanning imediat după ora unsprezece. Individul neagă că ar fi văzut-o. Mi-a dat o declarație ver-

bală şi un alibi. A fost, spune el, cu o prietenă. I-am văzut prietena azi-dimineaţă şi mi-a confirmat toată povestea.

— Văd, aprobă Harbell.

— Dar, continuă Meynell, alibiul e fals, domnule. Am găsit amprentele lui Bellamy în apartamentul lui Vanning. I-am găsit amprentele pe paharul din care a băut, pe sticla de whisky şi pe sifon. Ştiam că Bellamy n-a trecut mai devreme pe-acolo, aşa că e clar că alibiul a fost aranjat cu prietena sa.

— Mulţumesc, Meynell. Ai intenţia să iei imediat vreo măsură drastică,... să lansezi vreun mandat de arestare, ceva ?

— Ca să spun drept, domnule... începu Maynell.

— Uite ce-i, Meynell, îl întrerupse inspectorul-şef. Ar fi mai bine să dau cărţile pe faţă, ca să nu te miri de ce îşi bagă nasul Secţia specială în afacerile dumitale. Adevărul e că suntem şi noi interesaţi de persoana lui Bellamy, dar dintr-un punct de vedere mult mai important de importanţă naţională, şi deci are prioritate faţă de-o simplă crimă.

Înţeleg. Înţeleg foarte bine, domnule.

— Aşa că aranjează procesul şi caută să obţii o amînare de circa o săptămînă şi lasă-l pe Bellamy în pace. După ce vom fi terminat noi cu el, poţi să iei ce mai rămîne. Dacă va rămîne ceva. Înţelegi ?

— Am înţeles, domnule. Am înţeles foarte bine. Şi închise telefonul. Apoi, adresîndu-se încruntat lui Greers: Aşa-i viaţa, Greers. Dau peste un caz interesant şi, mai mult, aproape că îl şi rezolv şi, cînd colo, vin blestemaţii ăştia de la Secţia specială, îşi bagă nasul unde nu le fierbe oala şi îmi interzic să fac vreo mişcare. Ei, ce să-i faci... Dînd neputincios din umeri, se opri în faţa ferestrei cu mîinile în buzunare, adăugînd Aş fi lichidat cazul ăsta în două zile.

Iar Greers răspunse :

— Aţi avut ghinion, domnule Meynell. Dar, aşa fiind, abia că o să fie mai plăcut cînd o să puneţi mîna pe el.

La ora patru Bellamy intră pe poarta Scotland Yard-ului. Întrebă de detectivul-inspector Meynell și trei minute mai tîrziu era introdus în biroul acestuia.

La intrarea lui Bellamy, Meynell își fuma pipa așezat la birou. Se ridică zîmbind amabil.

— Luați loc, domnule. Ce vreme păcătoasă și deprimantă !

Bellamy își aprinse o țigară, iar Meynell se așeză din nou la birou privind stăruitor sugativa din fața sa. Bellamy se mută cu scaunul mai aproape și își așeză pălăria moale, de fetru, pe colțul biroului.

Trase un fum adînc și-l suflă încet printre buzele întredeschise.

— Am impresia că sunt o mulțime de oameni care se fac caraghioși cînd sunt puși să dea declarații în legătură cu o crimă, inspectore.

Meynell zîmbi.

— Nu știu, domnule. N-am avut treabă cu prea multe crime. De fapt, ce vreți să spuneți ?

— Vreau să spun că am fost un caraghios. Nu-i nimic adevărat în toată povestea aia pe care v-am îndrugat-o noaptea trecută cînd am pretins că am fost cu doamna Iris Berington în blocul Clarendon. N-am întîlnit-o pe doamna Berington decît mai tîrziu, la Clubul Mott.

— Înțeleg, răspunse Meynell încetișor. Se ridică, se duse la fereastră și privi afară, cu spatele întors spre Bellamy. De fapt, ce vreți să-mi spuneți, domnule Bellamy ?

— Caut să vă fac să înțelegeți că sunt un imbecil de prima clasă și încerc să-mi repar greșeala spunîndu-vă adevărul ; adevărul gol-goluț.

Meynell se întoarse la biroul său.

— Mă bucură, domnule. Vedeți, eu știam că v-ați dus s-o vedeți pe doamna Vanning noaptea trecută. Am găsit peste tot amprentele dumneavoastră. Dacă vreți să retrac-

taţi tot ce-aţi declarat noaptea trecută, domnule, eu sunt de acord. Şi dacă vreţi să faceţi o nouă declaraţie, vă ascult cu plăcere. *Dacă vreţi.* Aş vrea să vă fac să înţelegeţi că, dînd acum o nouă declaraţie, aceasta e *voluntară.* Eu nu vă oblig s-o daţi şi dacă doriţi să staţi mai întîi de vorbă cu avocatul dumneavoastră... nu mă supăr.

— Mulţumesc, inspectore. Vreau să vă povestesc ce s-a întîmplat noaptea trecută şi sunt gata să dau şi declaraţia respectivă, rugîndu-vă, însă, să-mi faceţi mai întîi o favoare.

Meynell îl privi întrebător, ridicînd din sprîncene.

— Aţi văzut-o pe doamna Berington ?

Inspectorul aprobă din cap.

— Da. Am stat de vorbă cu dînsa azi-dimineaţă mi-a confirmat alibiul dumneavoastră, domnule Bellamy.

— Fir-ar să fie ! Ce idiot am fost amestecînd-o şi pe ea în toată afacerea asta !

Meynell zîmbi.

— Nu-i nimic, domnule. Înţeleg foarte bine. Şi, deoarece prin asta n-a împiedicat mersul cercetărilor, n-are nici o importanţă. Desigur că nu ne plac cei care vor să-şi bată joc de noi, dar dacă îşi dau seama la vreme de greşeala făcută şi încearcă să repare lucrurile — aşa cum se pare că vreţi să faceţi şi dumneavoastră acum — înainte ca să încurce serios cercetările noastre, nu înţelegem să luăm nici o măsură neplăcută împotriva lor..

Bellamy oftă uşurat.

— E foarte frumos din partea dumneavoastră. V-am mai spus că doamna Berington mă place. Am rugat-o să-mi confirme alibiul şi trebuie să precizez că la ora aceea ea nu ştia nimic despre crimă. Am impresia că a crezut tot timpul că alibiul îmi e necesar pentru un soţ gelos. Asta-i tot.

Meynell îşi scutură pipa privindu-l pe Bellamy cu un licăr de ironie în ochi.

— Sînt foarte multe femei, domnule Bellamy, care sprijină alibiuri false şi o fac totdeauna pentru bărbatul

pe care îl plac. Dar nu trebuie să vă faceţi griji din pricina doamnei Berington, cel puţin... *nu pentru moment.*

Sună şi Greers apăru imediat.

— Greers, domnul Bellamy vrea să dea o declaraţie în cazul Vanning. Ar fi mai comod dacă ai stenografia declaraţia dînsului.

Greers se aşeză la biroul său şi deschise bloc-notesul, în timp ce Meynell i se adresă lui Bellamy

— Povestiţi-mi ce s-a întîmplat, domnule.

Bellamy dădu aprobator din cap.

— Aseară, imediat după ora unsprezece, cînd tocmai mă pregăteam să plec de la domnişoara Carola Everard, mi-a telefonat doamna Vanning şi m-a rugat s-o scuz faţă de domnişoara Everard că nu poate veni pentru că e răcită. Totodată m-a mai rugat să mă duc urgent s-o văd.

Am luat un taxi şi m-am dus. Am intrat pe scara de serviciu, aşa cum mă rugase doamna Vanning. În salon nu era nimeni. Cînd am strigat-o, mi-a răspuns din dormitor, rugînd-mă să mă duc acolo. Stătea întinsă pe pat şi era îmbrăcată cu o haină de blană.

Am stat de vorbă puţin. M-a mustrat că beau prea mult şi că prin asta îmi micşorez şansele de a mă căsători cu domnişoara Everard. Apoi am propus să bem ceva. Mă plictisea morala ei. M-a rugat să aduc whiskyul din sufragerie. M-am dus şi umblînd neatent cu tava am spart două dintre pahare, care au căzut pe covor. N-a mai rămas decît un pahar. Aşa că am dus sticla de whisky, sifonul şi paharul în dormitor şi am preparat un whisky. După ce l-am băut, ea m-a rugat să-i prepar şi ei unul, adăugînd că poate să bea din acelaşi pahar cu mine. Apoi a început din nou să-mi facă morală şi i-am spus că nu mai suport. Băusem cam mult toată seara, aşa că mi-am luat pălăria şi am plecat pe acelaşi drum. Am lăsat-o întinsă în pat, cu paharul în mînă. În timp ce ieşeam, mi-a urat noapte-bună. Asta-i tot ce ştiu.

Meynell interveni.

— Un moment, domnule Bellamy. La ce oră aţi ajuns la doamna Vanning ? Căutaţi să precizaţi cît mai bine ora. Şi, de asemenea, ora la care aţi plecat.

Bellamy se gîndi un moment, apoi răspunse :

— Trebue să fi ajuns acolo cam pe la unsprezece zece şi am plecat precis la unsprezece şi douăzeci cu aproximaţie de un minut sau două.

Inspectorul dădu din cap.

— Notează timpul aproximativ, Greers. Apoi adăugă, privindu-l pe Bellamy Îmi pare bine că aţi venit, domnule. Îmi pare foarte bine. Tot ce ne-aţi povestit e confirmat, în mare măsură, de amprente. Am găsit cioburile paharelor sparte şi amprentele dumneavoastră şi ale doamnei Vanning pe paharul folosit.

Meynell oftă.

— E un caz ciudat, domnule. Dacă aţi lăsat-o în viaţă pe doamna Vanning la unsprezece şi douăzeci, înseamnă că a fost omorîtă între această oră şi unsprezece treizeci şi patru, pentru că portarul de noapte a găsit-o moartă la unsprezece treizeci şi cinci. Şi... n-aţi întrebat-o pe doamna Vanning de ce poartă haina de blană ?

Bellamy dădu negativ din cap.

— V-am spus că eram cam ameţit.

Meynell se ridică în picioare.

— Vă mulţumesc că aţi venit, domnule. Oricum, noua dumneavoastră declaraţie e folositoare.

Bellamy întrebă

— Credeţi că veţi mai avea nevoie de mine ?

— Astăzi nu, domnule. Dacă fi nevoie, vom lua legătura cu dumneavoastră. Desigur că nu plecaţi din oraş, nu ?

— Nu, nu plec din oraş.

— Excelent. Ei bine... la revedere domnule.

— La revedere.

Bellamy îi zîmbi lui Meynell şi ieşi.

Cînd se închise uşa în urma lui, Greers îl privi pe Meynell, care zîmbi ironic şi începu să-şi umple pipa.

Capitolul 8

MARȚI

Concedierea lui Iris

Bellamy stătea în fotoliu în timp ce bărbierul îi masa fața.

Îi plăceau masajele faciale. Putea să se gîndească în voie și cît timp fața îi era împachetată în prosoape bărbierul nu putea vorbi cu el și nici nu era obligat să-i răspundă, deși vorbăria frizerilor nu-l deranja. Se pot afla multe de la bărbieri și în special de la cel care îl masa acum. Mondell era într-adevăr un frizer bun.

Cînd îi scoase prosopul rece de pe față, frizerul continuă povestea de unde o lăsase.

— I-am spus că asta n-o mai înghit, domnule Bellamy, că e o fufă ordinară și dacă n-o ia din loc, o pocnesc de-i merg fulgii. Și, credeți-mă, asta a întors-o pe dos și a încercat, chipurile, să mă pună la punct luîndu-și un aer de cucoană și vorbind ca Greta Garbo

„Cum ?... Ai fi în stare să dai într-o femeie ?"

„Bineînțeles. Tu m-ai pocni dacă ai putea ?"

După ce a rumegat bine ideea, mi-a răspuns

„Sigur că da. Dacă n-aș fi o doamnă, așa aș face. Dar sunt într-adevăr o doamnă și n-am să țin seama de insultele tale jignitoare. Și am să-ți spun eu și cine ești".

„E-n regulă, dă-i drumul."

„Ei bine, dacă vrei să știi, nu ești decît un bastard ordinar."

„Bine, doamnă. Deci sunt un bastard ordinar. Bineee ! Acuma știu cum stăm și pe ce picior dansăm. Aș vrea să-ți spun un lucru. Dacă *tu* te-ai născut dintr-o căsătorie legală, ei bine, în cazul ăsta sunt *fericit* că sunt copil din flori. Ce părere ai ?"

„Musiu Mondell, poate ai pretenția că ești un domn Ei bine, m-ai chemat pretextînd că vrei să-mi faci o on-

dulație cu apă pe gratis și în schimb mi-ai făcut o curte nebună și cînd ți-am spus că nu pot azi, m-ai amenințat că ai să-mi torni vopsea pe permanent. Și mai ai și obrăznicia să scrii, cu litere de aur, pe firmă că ești «Furnizor al Curții Regale»".

Și a continuat, aruncîndu-și trufaș capul pe spate :

„Așteaptă pînă se-ntoarce prietenul meu, domnul Jules Delarouche, din concediu. Ai nițică răbdare. Am să-l aduc aici și am să te pun să repeți tot ce mi-ai spus. Toate insultele. Și dacă n-are să-ți tragă o mamă de bătaie soră cu moartea, să-mi spui mie cuțu. Și tare m-aș mira să nu se întîmple așa".

„Dacă vorbind de' «prietenul» tău Jules Delarouche te gîndești la Jimmy Mack — pentru că ăsta-i numele lui adevărat — ai să te miri al dracului aflînd că Jimmy a fost «săltat» noaptea trecută din vizuina lui din Maddox Street de Brigada de moravuri a Scotland Yard-ului. Și nu cred că are să se întoarcă din «concediul» pe care au să i-l dea băieții de la Yard decît după cîțiva anișori și în timpul ăsta spălatul cu șampon Henne de trei ori pe săptămînă o să-ți folosească la fel ca o picătură de grăsime pe un bigudiu. Nu-ți mai rămîne decît să-ți decolorezi și să-ți vopsești părul în albastru și să pretinzi apoi că maică-ta a fost o marchiză franțuzoaică."

După asta, s-a sculat în picioare și mi-a spus :

„Bine, Mondell. Am încercat să mă port cu tine ca o doamnă și tu n-ai fost în stare să fii la înălțime. Ce mă interesează — continuă ea vorbind de sus — dacă l-au umflat pe Jimmy ? ! Am eu alți prieteni. Prieteni cu mare trecere". Și a adăugat disprețuitoare, îndreptîndu-se spre ușă „Recunosc că am greșit și am plătit scump. Trebuie să-ți mulțumesc, musiu Mondell, că mi-ai dat o lecție bună. Niciodată n-am să mai fac favoruri unui frizer păduchios numai pentru șase masaje faciale și cîteva șampoane cu Henne". Și, zicînd asta, a șters-o.

Mondell oftă din rărunchi :

— Veselă fată și foarte nostimă, domnule Bellamy

— Probabil, aprobă Bellamy.

La urechile sale ajungea vag zgomotul hotelului.

Frizerul îi stropea părul cu apă de colonie.

— Ascultă, Mondell... Ce s-a ales de tripoul ăla de destrăbălaţi pe care îl ţineau, în Jermyn Street, Lily Purcella şi bărbatul ei ? Tot al lor e ?

— Dacă mai e al lor ? Cred şi eu că e ! Numai că s-au mutat cu club cu tot în Knightsbridge. Faro, „şmen" şi tot ce vrei. Spre ziuă să-l vedeţi, cînd sunt toţi încinşi. Zîmbi. Cred că nu vreţi să intraţi la apă, domnule Bellamy ?

Bellamy zîmbi şi el.

— S-ar putea. Am un prieten care are nişte bani de pierdut. Îi place „şmenul".

— Dacă-i aşa, domnule, formaţi Knightsbridge 78654, interior 2 şi întrebaţi de Lily. Am să vorbesc şi eu cu ea şi o anunţ că s-ar putea să veniţi. Are ea grijă de dumneavoastră... şi de prietenul dumneavoastră.

— Mulţumesc.

Bellamy se sculă, îi dădu frizerului o liră, îşi puse paltonul şi pălăria uşor pe-o sprînceană şi ieşi. Luă liftul pînă la salonul de sus şi acolo telefonă, dintr-o cabină, la clubul Malayan şi întrebă de March. Blonda de la bar îi răspunse că e acolo şi Bellamy se interesă de starea în care se afla.

— După părerea mea, cam amărît. Dă impresia că a păţit ceva. Vreţi să vorbiţi cu el ?

— Da, te rog.

După un moment veni şi March la telefon.

— Noroc, Harcourt. Nicky la telefon. E frig al dracului, nu-i aşa ?

— D-aia mi-ai telefonat, ca să-mi spui că e frig ?

Bellamy începu să rîdă.

— Nu chiar. Mă întîlnesc cu o prietenă ca să luăm masa împreună şi aş vrea să te văd după aceea. De mult vreau să te văd, Harcourt. Trebuie neapărat să stăm de vorbă.

După o scurtă pauză, March răspunse :

— Trebuie, într-adevăr ? Bine... am să fiu aici pe la unsprezece.

— E-n regulă. Am să vin. Şi închise telefonul.

Stătu un timp în fața cabinei aprinzîndu-și o țigară. Zîmbea.

În drum spre restaurant două femei bine făcute și elegante îi aruncară o privire. Una dintre ele îi spuse celeilalte :

— Ăsta-i Nicky Bellamy, un bărbat foarte atrăgător dar teribil de periculos.

— Chiar așa de periculos, dragă ? murmură cealaltă Și cum ai aflat asta ?

Bellamy și Iris Berington stăteau la o masă laterală, în fundul sălii cu ring de dans a restaurantului Savoy

— Îmi place la Savoy, exclamă Iris. Îmi place orchestra și oamenii care vin aici. Sunt fericită. Sunt fericită pentru tine, Nicky

Bellamy zîmbi.

— Ești chiar fericită, Iris ? Și făcu semn chelnerului să mai aducă o sticlă de șampanie. După ce chelnerul umplu paharele, o întrebă Dacă ai văzut filme cu gangsteri, probabil că ai învățat ce înseamnă a „face plata", nu-i așa ?

Iris zîmbi.

— Cred că da, Nicky. Asta se întîmplă cînd unul dintre ei e „scos definitiv din circulație", sau dat pe mîna poliției, sau călcat „accidental" de tren, sau i se fură iubita pentru că a trădat banda, sau vrea să se răzbune pe el un altul. Corect ?

— Exact. Așa că o să terminăm sticla de șampanie, care-i... „plata" ta, Iris.

Și o privi pe deasupra paharului. Zîmbea, dar ochii săi erau absenți.

— Ce-ți veni, Nicky ? Vorbești cam dramatic. Era într-adevăr mirată.

— Iris dragă, ești în pom. Complet în aer, și s-ar putea foarte bine să te scot basma curată, după cum s-ar putea, la fel de bine, să n-o fac. Totul depinde de tine, de felul cum ai să te porți.

Iris îl privi și mai mirată.

— Ce dracu vrei să spui, Nicky

— Că n-aș vrea să-ți imaginezi, nici măcar o secundă, că ai reușit să mă duci de nas, Iris. Cunosc mai bine decît îți închipui categoria de femei din care faci și tu parte, draga mea. Ești mai dură ca oțelul și de un egoism feroce. Sunt ferm convins că n-ai făcut în viața ta un gest altruist și nici n-ai ajuta pe nimeni. Bellamy își bău paharul de șampanie. Iris tăcea. Ți-ai imaginat, am impresia că am crezut toată povestea asta că te-ai îndrăgostit de mine. Tu, draga mea, nu te-ai îndrăgostit de nimeni niciodată. Ești prea dură și mult prea egoistă ca să-ți pierzi vremea cu o pasăre călătoare lipsită de importanță ca mine.

Iris îl privea cu asprime.

— Și ce-i cu asta ? Și aș mai vrea să știu de ce sunt în pom ?

— De ce ? Din cauza alibiului pe care ai fost atît de amabilă ca să-l confirmi în fața lui Meynell cînd a trecut să te vadă. Cred că ai fost cam imprudentă cînd te-am rugat să declari că am fost la tine în timp ce criminalul era ocupat cu gîtuirea Fredei Vanning. Uitasem complet că-mi lăsasem peste tot amprentele în apartamentul lor. Și, după o pauză, continuă Pentru că după ce am plecat de la Carola Everard am fost la Freda.

Iris privea îngrozită spre ringul de dans.

— Dumnezeule... Ce porc îngrozitor poți fi, Nicky Și-acum, ce-au să-mi facă... ?

Bellamy dădu nepăsător din umeri.

— Dacă vor, pot fi foarte duri. S-ar putea să te plice în proces ca complice la crimă. Au să se gîndească, desigur, că mă cunoști foarte bine ca să-ți poți permite să-mi creezi un alibi fals și că știai, desigur, că fusesem în apartamentul lui Vanning în jurul orei cînd s-a comis crima. Bellamy ' aprinse o țigară și continuă în timp ce-i oferi o țigară și după ce i-o aprinse Dacă vor, pot fi foarte duri.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce mă fac ? !

— Îți spun imediat. Dar mai întîi aș vrea să-ți vorbesc de motivul real care te-a făcut să-mi confirmi

alibiul şi de ce ai fost atît de grăbită să le spui poliţiştilor că în momentul crimei eram cu tine. Vrei ?

— Dă-i drumul.

Iris îl privea ţintă, stăruitor.

— De fapt, n-ai crezut nici un moment că *eu* aş fi putut fi la Vanning în casă. În schimb, te-ai gîndit, totuşi, că a fost *altcineva*. Şi acest *altcineva* a venit îndată după înfăptuirea crimei să te vadă. Erai atît de sigură că acel *altcineva* a fost în apartamentul lui Vanning şi a omorît-o pe Freda încît te-ai repezit la ocazia oferită de a-mi procura mie un alibi care să dovedească faptul că ai fost cu mine. Înţelegi ?

— Da, văd...

— Şi acum, ascultă-mă mai departe, draga mea. Sunt gata să fac un tîrg cu tine. Bineînţeles, îmi dau seama că sunt şi eu într-o situaţie foarte proastă ; dar cred că am să mă descurc şi, dacă eşti gata să te porţi cum trebuie, te scot şi pe tine din cauză...

Iris stinse ţigara.

— Contra cost, bineînţeles, nu ?

— Desigur.

Iris stinse ţigarea.

— Şi... care-i preţul ?

— Preţul e adevărul. Vreau să-mi spui de ce ai fost gata să-mi furnizezi alibiul şi de ce ai continuat să mă acoperi chiar în faţa lui Meynell cînd a venit să te vadă şi cînd ştiai prea bine că pe el îl interesa felul cum mi-am petrecut timpul exact în perioada cînd a fost omorîtă Freda Vanning.

— Presupunînd că am să-ţi spun tot ce te interesează, ce garanţie am eu că ai să poţi aranja lucrurile şi pentru mine cu poliţia ?

— Dacă ai să-mi spui adevărul şi dacă ai să-mi răspunzi cinstit la ce te-am întrebat, spunîndu-mi absolut tot adevărul şi numai adevărul, în acest caz de aici mă duc direct la Scotland Yard şi am să le spun că am fost în apartamentul lui Vanning şi că te-am convins să-mi furnizezi alibiul şi că la ora cînd vorbeai cu Meynell n-ai ştiut că e vorba de o crimă.

Iris își bău paharul cu șampanie și chelnerul care se învîrtea prin apropierea i-l umplu din nou.

Îl privi mult timp, stăruitor, pe Bellamy și i se adresă într-un tîrziu

— Ai putea să-mi dai o țigară.

Bellamy se execută.

— Am să-mi încerc norocul. Sunt între ciocan și nicovală, așa că am să încerc cu ciocanul. Am să-ți spun tot ce te interesează. Dar dacă nu-mi aranjezi situația la poliție...

Bellamy o întrerupse ridicînd mîna.

— Fără amenințări, Iris. Ți-am spus că o să am grijă de tine dacă te porți cum trebuie.

Iris trase adînc din țigară și spuse :

— Harcourt March a fost la mine acasă la unsprezece și jumătate.

Bellamy o întrerupse din nou.

— De ce începi cu noaptea trecută, Iris ? De ce să nu ne întoarcem puțin în urmă și să-mi spui povestea de la început ? Și continuă, zîmbind ironic : Mi-ai spus cîndva că Harcourt March nu era favoritul tău, că nu te interesa în mod deosebit și că aveai un motiv special să faci rost de bani de la alții. Ei bine, aș vrea să cunosc motivul ăsta.

— Ai dreptate. Cu bani, Harcourt era suportabil. Iris rîse răutăcios și continuă Dar fără bani era un blestem pe capul omului.

Bellamy zîmbi.

— Mai mult ca sigur că voi doi formați o frumoasă pereche de păsărele îndrăgostite. Dar am impresia că de la o vreme vă cam certați.

Iris aprobă din cap.

— Eu voiam să termin și el se împotrivea. În felul lui, ține destul de mult la mine. Acum două zile — cînd m-am dus cu el la serata domnișoarei Everard — ne-am certat furcă. I-am spus, pe șleau, că nu-mi pot pierde vremea cu el dacă nu face rost de bani. Iar el mi-a răspuns că are să facă rost de niște bani. I-am spus că nu-l cred și că mă poartă cu vorba de vreo trei săptămîni.

— Aha ! Și ce ți-a răspuns ?

— Că de data asta e sigur că are să obțină niște bani. Că o să-i capete chiar a doua zi.

Bellamy dădu aprobator din cap, zîmbind.

— Nu l-ai întrebat, din întîmplare, de unde spe să-i capete, Iris ?

Iris tăcu un timp privindu-l.

— Ba da. Mi-a spus.

Bellamy, ridică mirat dintr-o sprînceană.

— Devine interesant. Şi de unde spera March să fac rost de bani ?

Iris răspunse jucîndu-se cu piciorul paharului de şampanie.

— Mi-a explicat că trebuia să se ducă ieri seară pe la nouă să bea un cocteil cu Freda Vanning, urmînd apoi s-o însoţească la serata domnişoarei Everard afirma că o să ia bani de la ea în mod sigur.

Bellamy ridică mirat din sprîncene.

— Asta e, într-adevăr, *foarte* interesant. Şi... a făc rost de bani ?

Iris dădu negativ din cap.

— Nu, şi ăsta-i motivul pentru care a mers cu mine serată.

— Şi tot ăsta-i motivul pentru care vorbeaţi atît de serios acolo. M-am gîndit imediat că se petrece ceva între voi.

— Desigur că eram plictisită. Crezusem că într-ade văr are să obţină bani de la Freda Vanning. Şi mai şi furios pe ea.

— Cred şi eu. Chiar şi în zilele lui bune Harcour mîne violent. Şi ce s-a mai întîmplat apoi ?

— Mă săturasem de toată povestea asta, aşa că plecat. Credeam că are să plece acasă cu nevastă-sa.

— O turnură interesantă, nu ? Apropo, Iris, ce părere ai de doamna March ?

Iris zîmbi.

— N-am nici o idee. N-o cunosc deloc şi, în fond, de ce m-ar interesa ? Nu mi-am pierdut vremea gîndindu-mă la nevestele bărbaţilor cu care am trăit.

— Ai dreptate. A fost o întrebare stupidă. Deci, Harcourt a plecat şi el o dată cu nevastă-sa acasă.

— *Urma* să plece. Dar n-a fost aşa. Cînd a venit la mine la unsprezece şi jumătate era ud leoarcă. Mi-a po-

vestit că rătăcise, la întîmplare, prin ploaie. Că atunci ind au plecat de la Carola s-au certat la ieșire și că e plecat singură cu un taxi acasă iar el a pornit pe jos a să se poată gîndi în liniște. Te rog crede-mă că arăta groaznic.

— Da. Și tu nu l-ai crezut.

Iris strivi cu răutate țigara în scrumieră.

— Ca să fiu sinceră, nu l-am crezut. Tăcu un moment și apoi Îl priveam cum stătea acolo, în hol, și mi-am dat deodată seama că se dusese din nou la doamna Vanning și că se întîmplase ceva grav acolo. Asta se vedea și după felul cum arăta la față. Apoi, m-am gîndit că asta e o idee idioată și-am alungat-o din minte. M-a întrebat ce fac, dacă am de gînd să mă duc undeva. I-am spus că vreau să mă duc la clubul lui Mott, iar el m-a întrebat dacă n-aș fi de acord să-l aștept pînă se schimbă și că întoarce să mă conducă el la club. Iris dădu din umeri. I-am spus că n-am nimic împotrivă. Și, într-adevăr, a plecat, s-a schimbat și ne-am dus apoi la Mott.

Bellamy aprobă din cap.

— Și a avut noroc aseară. L-am văzut cîștigînd două de lire. Și continuă zîmbind Probabil pentru că nu a noroc în dragoste.

Iris zîmbi cinic.

— Terminasem cu el. Îl și ștersesem, în gînd, de pe stă. Apoi ai venit tu și mi-ai spus că vrei să mă vezi rgent. Ei bine, eram curioasă. De altfel eram de mult rasă de tine și deși știam că n-ar putea să iasă nimic din asta, nu mă puteam opri. Cînd mi-ai cerut să-ți reez alibiul am crezut că e vorba de ceva obișnuit, vreo încurcătură cu un soț gelos sau ceva asemănător. Aș face oricînd un astfel de serviciu unui om care-mi place. A doua zi, cînd am văzut ziarele de prînz, mi s-a făcut frică. Mi-am dat seama că avusesem dreptate cu o seară înainte, cînd am bănuit că Harcourt s-a întors la doamna Vanning, că s-a certat cu ea și că a omorît-o. Știam că e în stare s-o facă. Am fost încîntată cînd m-ai rugat *tu* să spun că am fost cu tine. N-aveam chef să fiu amestecată în nici o afacere necurată. Abia terminasem de citit ziarul cînd a venit inspectorul. Atunci m-am speriat

de-a binelea. Credeam că a venit să mă întrebe de Harcourt. Imediat ce mi-a spus despre ce e vorba, m-am hotărît să-ţi sprijin povestea cu venitul tău la mine la ora unsprezece şi un sfert. Şi m-am menţinut pe poziţie.

Ce-i drept, am fost surprinsă, continuă ea, cînd a început să vorbească despre tine, să-mi spună că te-a văzut. Dar tot nu-mi păsa. De data asta eram convinsă că Harcourt a fost acolo. M-am gîndit că Meynell încearcă, poate, să mă prindă cu mînciuna. Aşa că mi-am menţinut povestea. Şi ce proastă am fost. Pentru că se pare că Harcourt n-a fost acolo. Se pare că tu eşti cel care a fost la ea.

— De unde ştii că Harcourt n-a fost acolo ? Harcourt a plecat înaintea mea de la Carola, iar eu am plecat după unsprezece şi n-am stat cu Freda decît cîteva minute ; şi cînd am plecat, era încă în viaţă. Harcourt avea timp berechet să... — făcu o pauză — între şi să ajungă apoi la unsprezece treizeci la tine.

Iris răspunse cu răutate :

— M-am săturat de Harcourt şi de tine. M-am săturat de toată afacerea asta.

— Cred şi eu. Şi nu eşti numai sătulă de toate afacerea asta, cum spui tu, ci şi foarte speriată. Şi, aplecîndu-se peste masă spre ea : E-n regulă, Iris. Cred că ai spus adevărul şi cred că după ce am să le spun povestea mea la poliţie n-au să te plictisească prea mult. Dar aş vrea să-ţi dau un sfat. Evită-l pe Harcourt March. Cred că e periculos, foarte periculos.

— Mie-mi spui ? Deci, Harcourt e periculos. Binee... Dar să mă ia dracu dacă poate fi la fel de periculos ca tine.

Bellamy zîmbi.

— Dacă nu mă înşel, spuneai, nu de mult, că tocmai asta te atrăgea la mine, Iris. Deci, ţi-ai schimbat părerea, nu ?

— Da. Mi-am schimbat-o şi încă defintiv. În ceea ce te priveşte mi-am făcut datoria, cred.

— Desigur. Oricum, ţi-ai băut sticla de şampanie şi după ce am să te sui într-un taxi, ai să te duci acasă, să poţi reflecta în linişte la lipsa de echitate a bărbaţilor şi în special a celui de faţă.

— Nu-i nevoie să mă sui în nici un fel de maşină. Pot s-o fac şi singură. Bună-seara, domnule Bellamy. Şi n-am de ce să-ţi mulţumesc pentru nimic şi dracu să te ia !

Se ridică brusc şi, înfăşurîndu-se nervoasă în pelerină, ieşi repede din restaurant.

Bellamy o urmări din ochi şi îşi aprinse o altă ţigară.

Abia trecuse de unsprezece cînd Bellamy sosi la clubul Malayan. Harcourt March stătea la o masă din fundul sălii, chiar lîngă sobă. La masa lui mai stătea un bărbat slab, fără nimic deosebit în el, şi o femeie bine îmbrăcată.

Femeia era suplă şi frumoasă. Stătea graţios şi avea picioare frumoase. Părea o doamnă foarte obosită şi cam plictisită.

Bellamy îi făcu cu ochiul blondei de la bar şi se duse la masa lui March, pe care-l salută vesel.

— Noroc, Harcourt. După cum vezi, sînt punctual.

March mormăi ceva în barbă. Era în smoching şi îşi pătase reverele cu brandy. Lui Bellamy i se păru îmbătrînit, obosit şi foarte întors pe dos. Îl privea pe Bellamy cu ochii tulburi, iar capul începuse să-i cadă în piept de prea mult alcool. Izbucni :

— Ei... ce dracu-i cu toată povestea asta cu punctualitatea ? Spune-mi ce importanţă are punctualitatea, Bellamy ?

Bellamy zîmbi larg.

— Nu ştiu... Punctualitatea e singura mea virtute şi de asta fac atîta caz de ea. Privind spre femeie, continuă Prietenul meu Harcourt uită cîteodată să fie băiat bun şi să facă prezentările. Mă numesc Bellamy, bună-seara.

Femeia îi zîmbi.

— Îmi pare bine. Eu sînt Fenella Roque şi dumnealui — şi arătă către tipul din partea cealaltă a mesei — e domnul Lancelot.

Domnul Lancelot răspunse pe un ton obraznic :

— Ei şi ? !

Fără să-i dea nici o atenţie, Bellamy se aşeză jos, adresîndu-se lui Lancelot :

— Bună-seara, domnule Lancelot. Ce spuneți de pahărel ? Și privi întrebător spre bar.

La care Lancelot răspunse :

— Stăteam de vorbă. O conversație *particulară*.

Bellamy se ridică imediat scuzîndu-se.

— Îmi pare rău că v-am întrerupt, începu el.

— Nu fi caraghios, Lance... știi foarte bine că nu vor beam nimic deosebit. De ce ești atît de nepoliticos toată lumea ? interveni Fenella.

Bellamy îi zîmbi, iar ea remarcă, în gînd, că are dinți sănătoși și o gură frumoasă.

— N-am vrut să vă stric petrecerea, își urmă ideea Bellamy pe un ton egal; dar trebuia să stau de vorbă cu Harcourt și voiam, în mod special, să înțeleagă bine ce-i spun. Și zîmbi amabil spre March, care-l privea morocănos.

— Ai de gînd să mă înveți pe mine cît trebuie să beau, Nicky ? întrebă March. Și dacă ai de gînd să faci asta, poți s-o ștergi de aici. Nu permit nimănui să-mi spună cînd trebuie să mă opresc.

Lancelot interveni și el :

— Asta-i marfa care le trebuie, Harcourt ! Și îl privi pe Bellamy cu niște ochi răi, injectați.

Bellamy zîmbi vesel.

— Cred că nu vrei cu adevărat să plec, Harcourt, nu-i așa ?

Își aprinse o țigară și-l privi pe Harcourt prin flacăra brichetei.

Lancelot interveni sarcastic

— Cred că e foarte clar ce a vrut să spună. Încă de pe vremea cînd mergeam la școală, șterge-o de-aici însemna tot șterge-o de-aici.

La care Bellamy răspunse

— Deci, ai apucat să mergi și la școală ? Și fără să mai aștepte răspunsul lui Lancelot, se întoarse spre Fenella : E clar că băieții vor să stea singuri de vorbă. Ce-ar fi să mergem să bem ceva la bar ?

— Minunat.

Se ridică și porni spre bar, iar Bellamy se întoarse și îi zîmbi peste umăr lui Lancelot.

Se așezară pe scaunele înalte de la bar și comandară de băut. După ce blonda le servi băuturile, Bellamy ridică paharul privind-o pe Fenella.

— În sănătatea dumitale, doamnă Roque. Acum cîțiva ani am cunoscut în America o femeie care semăna foarte mult cu dumneata. Era teribil de frumoasă și de atrăgătoare...

Ea începu să rîdă.

— Cred că ai un tupeu de prima clasă, domnule Bellamy. Așa faci totdeauna, domnule Bellamy ? Dai buzna peste oameni și le răpești, în plină petrecere, singura femeie de la masă ?

Bellamy îi zîmbi și, răsucindu-se cu scaunul, se uită la Lancelot, care îi urmărea cu privirea în timp ce vorbea cu March.

— Ai impresia c[illegible] să-i placă domnului Lancelot întrebă.

Fenella își schimonosi buzele a dispreț.

— Lance nu mă interesează în mod special. De fapt, mă cam plictisește...

— Curios. Fe[illegible] de care-ți vorbeam — asta se petrecea în Florida — era și ea cam plictisită de un bărbat. Era un tip grozav de supărător, în special cînd se îmbăta. Și pe deasupra mai avea și obiceiul să spună într-una „Știi" Cred că chestia asta i-a pus capac. Într-o noapte, continuă Bellamy, cînd băuse mai mult ca de obicei și spusese de-o mie de ori „știi..." ea l-a invitat să facă o baie. I-a spus că găsise un loc foarte plăcut. Era o noapte fierbinte și cred că ideea unei băi în apa rece. l-a tentat. Așa că și-au pus costumele de baie și s-au dus în golful despre care-i vorbise ea. Cînd au ajuns, el s-a aruncat imediat în apă. Ea uitase să-i spună că golful mișuna de mocasini, niște șerpi teribil de veninoși. Dacă apucă unul din ăsta să te muște, ți se face capul de două ori mai mare...

Fenella se scuturâ de groază.

— Și s-a zis cu el... Se pare că nu era o femeie prea drăguță !

— Nu, cred că nu, răspunse Bellamy. Nu era deloc drăguță, dar îți făcea plăcere să stai de vorbă cu ea.

Lancelot răsări în spatele lor şi se răsti la Bellamy :

— Nu ţi-a spus nimeni pînă acum că eşti de prisos aici ?

Bellamy îşi bău paharul şi se adresă femeii

— Mă-ntorc imediat.

Se ridică, ieşi din sală, coborî scările pînă la primul etaj şi intră în garderobă. Camera era goală.

Lancelot îl urmă şi i se adresă închizînd uşa :

— Ascultă. Nu ştiu cine naiba eşti şi nici ce dracu învîrteşti. Dar îţi spun un singur lucru...

Bellamy mîrîi şi îl apucă de braţ.

— Nu. N-ai să-mi spui nimic. Şi îi trase o palmă zdravănă.

Lancelot începu să respire repede şi, făcînd un pas înapoi, îşi repezi cu furie pumnul, pe care Bellamy îl pară cu mîna stîngă pocnindu-l fulgerător, lateral, în falcă cu dreapta. Se auziră oasele trosnind. Lancelot se înmuie, alunecînd pe podea.

— Du-te acasă. Nu te-ngriji, de doamna Roque. Am eu grijă de ea. Cred că-i o fată drăguţă. Şi nu discuta, Lancelot. Dacă încerci, te bat măr... şi cred că mi-ar face mare plăcere.

Lancelot se ridică clătinîndu-se, încercînd să-şi scuture de praf hainele, dar mîinile îi erau nesigure şi moi.

Bellamy se îndreptă spre uşă adăugînd :

— Există o staţie de taxiuri în capătul străzii. Ia un taxi şi du-te acasă. Ai nevoie de somn. Şi trebuie să pleci chiar *acum*. Dacă te mai văd în bar, te bat acolo, înţeles ?

Lancelot mormăi ceva neînţeles. Bellamy îl urmări cum mergea împleticit spre uşă, de unde coborî scările şi ieşi în stradă. Apoi Bellamy îşi aprinse o ţigară şi se întoarse la bar.

Fenella Roque îl privi ştrengăreşte, în timp ce el se gîndea că are o figură frumoasă şi ştie să se îmbrace şi, mai ales, să poarte o rochie.

— Deci, Lancelot nu se mai întoarce ?

Bellamy comandă două Martini foarte tari şi îi zîmbi îndreptîndu-şi cravata.

— Nu se simţea prea bine. Era, de fapt, chiar foarte bolnav, aşa că s-a dus acasă şi m-a rugat să-l scuz,

Fenella aprobă din cap, iar buzele ei se luptau să nu zîmbească.

— Îmi pare rău că nu se simte bine, domnule Bellamy, şi cred că v-aţi julit pumnul deschizînd uşa, nu ? Şi privi insistent la mîna lui dreaptă.

— Aa, asta... Da, m-am lovit de uşa garderobei, din neatenţie.

Blonda le aduse băuturile şi-i aruncă o privire şireată lui Bellamy, iar doamna Roque remarcă:

— Pare să te placă, nu ?

— Viu foarte des pe-aici. Dar dumneata mă placi ? Fenella începu să rîdă.

— Eşti foarte reconfortant, domnule Bellamy, şi îţi admir tehnica.

— Mulţumesc. Îl cunoşti de mult pe Harcourt March ?

— L-am întîlnit în treacăt pe ici, pe colo. Harcourt e un om ciudat; ca şi Lancelot, de altfel. Şi dădu din umeri. Toţi bărbaţii pe care i-am cunoscut în societate sunt cam ciudaţi, completă ea cu un zîmbet vag.

Bellamy îşi bău paharul.

— Am o propunere. Hai să-l luăm şi pe Harcourt şi să mergem să facem o partidă de cărţi la clubul pe care-l conduce doamna Lily Purcella în Knightsbridge. Cred că sub influenţa dumitale binefăcătoare şi cu ajutorul unei partide de cărţi am să reuşesc să-l trezesc. Ce părere ai ?

Fenella aşeză paharul pe placa de marmură a barului şi, răsucindu-se pe scaun, îl privi lung şi cu mare atenţie pe Bellamy. Apoi se privi în oglinda din spatele barului şi îşi aşeză la loc un cîrlionţ rebel.

— De acord. Mi-a plăcut întotdeauna aventura.

— Eram convins că ţi-ar place. Iar mie îmi plac fetele aventuroase. Şi uneori capătă şi cîte o bancnotă de cincizeci de lire, cînd sunt şi *foarte* ascultătoare.

Fenella oftă adînc.

— Ştiam că am să te plac de cînd te-am văzut, Nicky, murmură ea.

Iar el comandă două Martini.

Capitolul 9

MARȚI

Chemin-de-fer de lux

Noaptea era neagră ca păcura. Taxiul condus cu greu de șoferul care, aplecat peste volan, scruta cu mare atenție drumul, se tîra pe partea stîngă mergînd pe Bond Street, de unde coti în Bonton Street și se îndreptă încetișor spre Berkeley Square cu douăzeci de mile pe oră.

Bellamy stătea împreună cu Fenella Roque în spate și din cînd în cînd îi ajungea la nări parfumul ei pe care-l recunoscu imediat. Se numea Vers Mon Coeur", și costa o groază de bani.

Bellamy se gîndea la Fenella și se întreba dacă e omul care-i trebuie. Avea impresia că da...

Harcourt March ședea cocoțat în fața lor pe strapontină, cu spatele spre șofer. Aerul rece al nopții îl dăduse gata. Era destul de beat. Se sprijinea cu un braț de marginea geamului ce-i despărțea de șofer, capul căzut i se bălăngănea la fiecare mișcare a mașinii iar ochii i se închiseseră aproape de tot.

Fenella se feri ușor cînd Harcourt aproape că îi căzu în poală. Bellamy îl împinse la loc.

— Ușurel, Harcourt. Ai să te dregi imediat. Ai nitică răbdare. Stai liniștit și destinde-te.

March se mulțumi să mormăie ceva.

— Pare un băiețel ciudat, comentă Fenella. Aproape patetic, nu-i așa ? Sau tu nu crezi că cineva poate fi patetic ?

Bellamy zîmbi în întuneric.

— Nu știu. Nu prea mă pricep la patos.

— Nici eu. Știam pe vremuri. Dar m-am vindecat Patosul e atît de patetic ! Izbucni în rîs și continuă A fost o glumă tîmpită.

— Deloc, răspunse Bellamy întorcîndu-se spre ea. Cred, dimpotrivă, că a fost o replică bună, ca în filme... Deci, ai impresia că Harcourt e patetic ?

Genunchii li se atingeau în întuneric.

— Cred că e într-adevăr patetic. Altfel, e un prost ca toți bărbații bineînțeles, persoanele de față sunt excluse, nu-i așa ?

Bellamy își imagina zîmbetul ei în întuneric.

— Adevărul e că nu-i genul de bărbat care-mi place mie. Nu-mi spune nimic... Și vocea ei ușor răgușită, dar atrăgătoare, se pierdu, lăsînd fraza neterminată.

Mașina ieși din Berkeley Square și coti pe Charles Street. Bellamy se uită la ceasul său cu cadran fosforescent. Era douăsprezece și jumătate.

— Și care sunt, de fapt, preferințele tale, Fenella

Fenella rîse înfundat.

— Nu pot să-mi dau seama decît după ce am făcut proba. Și luă o țigară din tabachera oferită de Bellamy. În lumina brichetei, Bellamy putu să-i vadă linia rotundă a bărbiei și nările sensibile, frumos arcuite. Îl observă, dintr-o ochire, și pe Harcourt stînd în fața lor cu bărbia prăbușită în piept.

Bellamy se gîndi la chiștocul țigării pe care i-o dăduse Harcourt la clubul lui Mott și pe care îl păstrase și se odihnea acum într-un plic în sertarul biroului său din Half Moon Street.

Fenella începu deodată să vorbească din nou

— În fond, despre ce-i vorba ? Încep să mă simt ca X 42, spioana misterioasă care avea acces la toate documentele secrete din toate ambasadele de pe continent și care reușea, ca prin minune, să scape pînă la capitolul douăzeci nesedusă.

Bellamy izbucni în rîs.

— Nu-i nimic din toate astea. Nimic atît de romantic. Și singura persoană cu care va trebui să lupți pentru onoarea ta e Harcourt.

Fenella oftă.

— Tocmai de asta îmi era teamă. Nu-mi place să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, dar mă interesează să știu despre ce e vorba, mai ales că, deocamdată, se pare

că joc şi eu un rol important, chiar dacă-i atît de anost. Mai precis, aş vrea să ştiu ce urmează.

— E foarte simplu. Adevărul e că Harcourt are cîteva sute de lire, pe care le-a cîştigat aseară la pocher. Harcourt *plus* două sute de lire nu mă interesează. Mie îmi trebuie un Harcourt *fără* două sute de lire... înţelegi ?

— Nu prea bine. Trebuie să înţeleg oare că scopul acestui complot drăgălaş, dar sinistru, e ca cineva să-l uşureze pe Harcourt de două sute de lire sterline ?

— Mai mult sau mai puţin. Vezi, tu, Fenella, înainte de a pleca de la clubul Malayan am vorbit la telefon cu o anumită doamnă Lily Purcella, care conduce tripoul destul de select unde mergem noi acum. Ea va aranja o partidă liniştită de „şmen" într-un salon particular. În partida asta vor juca Lily şi amantul ei, un domn numit Tony — cred că n-a avut niciodată alt nume — tu şi cu mine. Aşa cum arată Harcourt acum, e numai bun ca să poată fi jumulit într-o oră. Şi atunci are să-şi revină din stupoarea asta alcoolică şi are să treacă la acte nesăbuite şi, cu ajutorul telegrafului bine manevrat cu pantofii, vom avea grijă să primească la momentul potrivit cărţile cele mai proaste. E clar ?

— Da, înţeleg... Şi asta-i tot ?

Părea cam decepţionată.

— Nu chiar. După ce are să-şi piardă toţi banii, Harcourt va fi aproape treaz. Şi atunci, în timp ce voi ceilalţi o să mîncaţi ceva şi o să beţi un păhărel, am să stau niţel de vorbă cu el. Bellamy scutură scrumul ţigării şi urmă După ce-am să termin de vorbit cu el, cred că va fi cam deprimat şi-o să vrea să se ducă acasă. Tu vei cîştiga şaizeci, şaptezeci de lire, iar madam Purcella vreo sută şi ceva.

— Începe să devină interesant.

— Pînă aici totul e clar. Ei bine, după asta, dacă-l cunosc bine pe Harcourt, va simţi nevoia unei consolări feminine. Te-aş sfătui să-l laşi să priceapă că nu-ţi este chiar indiferent şi să mergi chiar pînă acolo încît să te duci cu el în apartamentul său din Conduit Street, unde s-a mutat de cînd nu mai locuieşte acasă, sau la un club oarecare.

Fenella oftă din nou.

— După cîte observ, cred că am să mă distrez *foarte* bine, nu ?

— Oricum, cred că spre ziuă Harcourt are să ajungă din nou în obişnuita lui stare de tremurătură şi beţie şi probabil că va sfîrşi prin a adormi pe canapea.

— După care presupun că mă pot duce acasă ca o fetiţă cuminte, nu ?

Bellamy o contrazise pe un ton egal

— Nu... e exact ceea ce n-ai să faci. Dimpotrivă, ai să-i percheziţionezi apartamentul de sus pînă jos, în timp ce are să doarmă. Vreau să reţii lucrul ăsta cît se poate de bine, fără să omiţi nimic. Nici coşurile, nici scîndurile suspecte, nimic. Crezi că eşti în stare ?

— În ceeea ce mă priveşte, sînt de părerea ta, răspunse ea veselă. Dă-i drumul... Începe să devină într-adevăr *interesant !* Şi ce trebuie să caut ?

— Nişte documente. Orice articole, note sau hîrtii legate de propagandă. Orice hîrtie legată de propagandă. S-ar putea să găseşti ceva, dar eu nu cred.

— Ştii că sunt convinsă că tu eşti X 42 ? Cred că ai şi o pereche de favoriţi falşi în buzunare. Sper că n-ai să mă percheziţionezi şi pe mine în permanenţă.

— Nu.

Fenella oftă iar.

— Şi de asta mi-a fost teamă, murmură ea.

— Nu-s X 42, răspunse Bellamy. Aş fi preferat să fiu. Nu fac altceva decît să încerc să ies dintr-o încurcătură gravă, asta-i tot, înţelegi ?

— Nu, nu înţeleg. Dar n-are nici o importanţă. Ei bine, ce mai urmează apoi ?

— Ai să mă chemi la telefon mîine la prînz. Mă găseşti în carte. Ai să-mi spui dacă ai găsit ceva sau nu. În orice caz, e bine să aranjezi cu Harcourt să vă întîlniţi din nou, mîiine. Trebuie să te ţii scai de el toată ziua şi să ai grijă să bea tot timpul, ca să stea liniştit. Apoi, mîine seară ai să-l duci acasă, pe la ora nouă, iar eu te chem acolo. Am să completez la ceea ce ai să cîştigi în seara asta diferenţa pînă la o sută de lire sterline. Facem tîrgul ?

S-a făcut. Sunt grozav de fericită că nu trebuie să ascund vreun cadavru sau să omor pe cineva pentru banii ăştia.

Bellamy îi răspunse solemn şi sentenţios

— Pentru o crimă plătesc totdeauna mai mult, iubito.

Taxiul se opri, cu o smucitură, la marginea trotuarului. Harcourt March deschise ochii şi întrebă, cu limba îmbîcită ca toţi beţivii

— Unde dracu sîntem ? Credeam că mergem să jucăm „şmen"

Cînd Bellamy aprinse lumina, se uită cu ochi tulburi la ei, apoi începu să clipească trecîndu-şi limba peste buzele uscate.

În timp ce Bellamy cobora din maşină, March se adresă Fenellei

— Ce naiba se întîmplă aici ? Cred că Nicky a încercat să te cucerească, Fenella, nu ?

— Exact. Am vrut să mă apăr un ac de pălărie, dar n-a folosit la nimic.

Harcourt sughiţă.

— Dumnezeule ! Şi ce-ai făcut ?

Fenella se dădu jos din maşină răspunzîndu-i peste umăr

— Ce puteam să fac ? Am cedat, după ce-am strigat cerîndu-ţi ajutor. Dar tu dormeai tun.

Bellamy se aplecă în interiorul maşinii şi-l înhăţă pe Harcourt, scoţîndu-l afară.

— Doamne ! Ai auzit ce-a spus, Bellamy ? Că te-ai culcat cu ea în timp ce dormeam. N-am să mi-o iert niciodată.

Bellamy îl apucă pe March de subsuori porniră spre tripoul lui madam Purcella.

Trecuse de trei dimineaţa.

Madam Purcella — o blondă oxigenată, masivă, cu ochii albaştri apoşi şi o faţă bine conservată — aşeză cărţile în cutie pe masa verde. Tony, un sud-american cu părul negru şi unsuros care îi ajuta lui madam Purcella să conducă tripoul şi lucra ca administrator-general, cobo-

rîse jos după whisky și sifoane. Fenella Roque — conștientă de faptul să madam Purcella o studia cu o anumită invidie feminină — își aranja cîrlionțul în fața oglinzii de deasupra căminului.

Greoi, aproape treaz și morocănos, March stătea într-un fotoliu în capătul celălalt al camerei și tocmai își aprindea, cu mîini nesigure, o țigară.

Bellamy, care rătăcea prin încăperea bine mobilată privind tablourile de pe perete îi făcu cu ochiul lui madam Purcella, care se adresă Fenellei cu o voce tinerească :

— Doamnă Roque, ar trebui să ne pudrăm nițel năsucurile, nu crezi ? Hai să coborîm și să-i așteptăm pe domni acolo. E mult mai cald în salon decît aici. Hai să mergem și bem și cîte o cafeluță. Simt o nevoie grozavă de cafea.

Bellamy o aprobă

— Da... duceți-vă jos. Vreau să-i spun ceva lui Harcourt.

Bellamy se îndreptă spre locul unde stătea March și își trase și el un fotoliu. Între timp, intră și Tony aducînd whisky, sifon și pahare. Le așeză pe masă și plecă și el pe urma femeilor.

Stînd în picioare lîngă masă, Bellamy pregăti băuturile și se întoarse cu paharele pline întinzîndu-i unul lui March. Se așeză în fotoliul din fața lui March și, privindu-l cu bunăvoință deschise vorba

— Al dracului ghinion, Harcourt.

March aprobă dînd din cap.

— Da. Afurisit ghinion. M-am bucurat prostește că am cîștigat cîteva sute aseară la clubul lui Mott. Oricum era ceva sigur. Acum sunt complet curățat. E groaznic.

— Cred și eu că-i greu. Ai avut o carte tîmpită cum rar se întîlnește Pot să te împrumut cu ceva bani ? Am douăzeci de lire disponibile.

— Pe dumnezeul meu, ești un adevărat prieten.

Bellamy scoase din buzunar un teanc de bancnote și îi dădu lui March două de cîte zece lire. Apoi începu să-și bea paharul de whisky.

După un timp March îl întrebă pe Bellamy :

— Parcă aveai să-mi spui ceva, Nicky, nu ?

Bellamy îl aprobă tăcut din cap, cu un aer foarte serios.

— Harcourt, nu vreau să te alarmez şi n-am nici un gînd ascuns, dar cred că ai intrat într-o mare încurcătură. Mi-e teamă că Iris te-a trădat.

March se-nţepeni în scaun şi răspunse încet :

— Pe toţi dracii, Nicky, ce naiba vrei să spui cu asta ?

Bellamy scoase două ţigări din tabacheră. Îi dădu una lui March, oprindu-şi una pentru el. Apoi scoase bricheta şi aprinse ţigările. Abia pe urmă răspunse la întrebarea lui March.

— După cum ştii din ziare, cineva a omorît-o pe Freda noaptea trecută. Ei bine, poliţia mi-a pus o mulţime de întrebări în legătură cu asta, pentru că Freda îmi telefonase la Carola imediat după unsprezece şi ei cred că Freda a fost ucisă între unsprezece şi douăzeci şi unsprezece şi jumătate. Nu sunt chiar aşa de siguri de ora la care a fost omorîtă.

— Ei şi ? Îmi pare al naibii de rău de Freda, dar ce legătură are asta cu mine ?

— Am să te lămuresc imediat, continuă Bellamy răbdător. Adevărul e că te-ai dus s-o vezi pe Iris la unsprezece şi jumătate şi ea e convinsă că ai fost la Freda. Ştia că te-ai certat cu Vanessa în faţa casei Carolei şi că ai plecat singur. Spune că, venind la ea, i-ai povestit că ai mers la întîmplare, că paltonul tău era ud leoarcă şi e sigură că ai fost s-o vezi pe Freda.

— E o minciună sfruntată. N-am fost nici măcar pe lîngă casa Fredei, darmite la ea. E o minciună sfruntată !

Bellamy dădu din umeri.

— Poate. Dar poliţia a stat deja de vorbă cu Iris. Cu cazul ăsta e însărcinat un anume detectiv-inspector Meynell. El e cel care a vizitat-o pe Iris şi probabil că are s-o vadă din nou. Şi aplecîndu-se spre March Vezi tu, Harcourt, nenorocirea e că în astfel de cazuri poliţia caută totdeauna mobilul. Mi-au spus — mai precis Meynell mi-a spus — că nu se pot gîndi la nimeni care să fi avut vreun motiv să o ucidă pe Freda. Dar cînd

Iris are să înceapă să vorbească, au să-şi schimbe părerea.

Harcourt îl privea fix pe Bellamy. Degetele, în care ţinea paharul, umflate din cauza băuturii, tremurau. Faţa lui căpătase o culoare albă, ciudată.

— Dumnezeule, Nicky ! Doamne-Dumnezeule... N-o fi crezînd cumva că *eu* am făcut isprava asta ? !

Bellamy dădu din umeri.

— În fond, Harcourt, tu aveai un motiv. Iris mi-a povestit cîte ceva : i-ai spus că te duci la Freda la un cocteil, urmînd s-o conduci apoi la serata dată de Carola, dar că în realitate te duceai să faci rost de bani. Iris spune că erai disperat din cauza banilor şi ai asigurat-o că ai să-i obţii de la Freda. Cred că astea au să sune cam ciudat în urechile poliţiei, nu ? Vezi tu, Iris spune că Freda a refuzat, probabil, să-ţi dea banii şi că erai supărat foc pe ea ; că la Carola ai fost furios la culme şi, gîndindu-se bine, părerea ei e că te-ai dus din nou s-o vezi pe Freda după ce ai expediat-o acasă pe Vanessa şi că v-aţi certat numărul unu. Iris merge pînă acolo încît afirmă — notează te rog că *eu* nu sunt deloc de acord — că nu i se pare imposibil ca tu să-ţi fi pierdut de tot cumpătul şi s-o fi dat gata pe Freda. După părerea mea, toate astea sunt mai mult decît sinistre.

Bellamy mai sorbi o gură din pahar.

March tremura din tot corpul. Braţele, degetele şi picioarele îi tremurau convulsiv. Reuşi să spună cu o voce pierdută

— Dumnezeule, Nicky ! Nu pot să-mi pună în spinare asta. Nu, nu pot. Ce mă fac ? Faţa i se înroşi de furie. Blestemata aia de Berington. După ce m-a lefterit de toţi banii pe care-i aveam, s-a întors acum împotriva mea ca o viperă şi vrea să mi-o coacă.

Bellamy aprobă din cap.

— E o chestie grea, Harcourt. Apropo... dacă n-ai fost la Freda, pe unde-ai umblat ? Trebuie să existe *cineva* care să te fi văzut.

— Pe dracu ! Nu m-a văzut nimeni. N-am făcut decît să merg pe străzi la întîmplare. Eram sătul pînă-n gît de Freda, de Iris de toată lumea.

— Deci *erai* sătul de Freda. Eu aș uita asta dacă aș fi în locul tău, Harcourt. Bineînțeles, eu te cred că n-ai făcut nimic altceva decît să rătăcești în noapte, la întîmplare. Dar trebuie să înțelegi, bătrîne, că sună cam ciudat ca un tip ca tine să se plimbe aiurea prin bezna străzilor cu toate luminile camuflate și încă pe o ploaie zdrăvănă. Nu, hotărît că nu-mi place.

— Așa că, după părerea ta, n-au să mă creadă, bolborosi March. Dumnezeule ! Dar *trebuie* să mă creadă. Sau ce dracu să fac ? Ce-am să le spun ?

Bellamy vorbi liniștit :

— Ascultă-mă, Harcourt. Deocamdată nu-i chiar atît de grav. În fond nu pot acuza de crimă un om ca tine numai pe probe prezumtive. Tu nu poți, pur și simplu, să faci o astfel de faptă. Și mai e ceva, continuă el. În țara asta, poliția e obligată să facă dovada că cineva comis o crimă. Asta-i legea. *Tu* nu ești obligat să te dezvinovățești. Și de ce ai face-o ! ? Oricum, bănuiala asta ridicolă. Desigur, numai dacă polițiștii ăștia afurisiți n-au prea mult fler și, datorită capacității lor, să nu devină supărători...

Luă paharul din mîna tremurătoare a lui Harcourt, se duse la masă și îl umplu pe jumătate cu whisky curat.

— Dă-l peste cap, Harcourt. O să înzdrăvenească imediat, băiete...

March dădu pe gît paharul scuturîndu-se la băuturii.

— Părerea mea e să stai liniștit și să nu vorbești. Vezi-ți de treabă ca și cînd nu s-ar fi întîmplat nimic. În locul tău n-aș discuta cu nimeni despre afacerea asta. *Dacă*, totuși, te caută poliția, poți să le spui adevărul, cu speranța că au să te creadă. Dacă aș fi în pielea ta nu mi-aș face prea multe griji.

— Mai dă-mi să beau. Dracu s-o ia de poliție

Bellamy mai prepară două pahare.

Sunt obligați s-o dovedească. Nu-și pot permite arunce acuzații ieftine în dreapta și-n stînga. Dracu să-i ia !

Bellamy îl aprobă vesel

— Așa îmi placi. Mai bem un pahar la botul calului și-apoi o ștergem la plimbare. Apropo... trebuie s-o conduci pe doamna Roque. Am impresia că te place.

— Ce dracu vrei să spui ? Ea spunea că...

Bellamy zîmbi.

— Te necăjea. Mi-a spus în taxi că ești un tip foarte interesant, că ai caracter, curaj și simțul umorului.

March izbuti să zîmbească.

— Ei bine, e ceva adevărat în toate astea. Nu-mi place vorbesc prea mult despre mine, dar cred că am și eu părțile mele bune.

Bellamy se îndreptă spre ușă.

— Am să-i spun doamnei Roque să se îmbrace apoi plecăm...

Harcourt aprobă din cap și, sculîndu-se din fotoliu, se îndreptă nesigur spre sticla cu whisky.

Bellamy îi sui pe Fenella Roque și pe March într-un taxi, iar March se prăbuși în colțul său, epuizat de șocul primit și de whisky.

Fenella dădu mîna cu Bellamy.

— Îți mulțumesc pentru seara asta' *atît de plăcută.*

Cînd își retrase mîna, Bellamy simți tăria cartonului cărții ei de vizită în palmă.

— A fost amuzant, Fenella, și tu ai fost o bomboană.

Fenella privi spre March, care adormise în colțul său.

— Și acum trebuie să duc slănina acasă, slănină la propriu. Noapte bună, dragă Nicky. Vino să mă vezi, să-mi mai spui niște povești de-ale tale.

Bellamy întinse mîna prin geamul deschis al taxiului. Avea patru bancnote de zece lire în palmă și Fenella le luă ușor cu degetele ei lungi.

Noapte bună... Fenella.

Îi mai zîmbi o dată în timp ce mașina se îndepărta. Apoi, stînd mai departe pe marginea trotuarului, rupse cartea de vizită a Fenellei în bucățele mici și le aruncă canal.

Se făcu patru dimineața cînd ajunse acasă. Intră în hol, își aruncă paltonul pe canapea, aprinse radiatorul

electric şi stătu un moment în picioare privindu-l cum se înroşeşte. Apoi se duse în bucătărie şi puse apa să fiarbă într-un ibric. Aşteptînd, se plimba pe coridorul îngust fumînd o ţigară.

După ce a fiert apa îşi făcu un ceai şi, aranjînd totul pe o tavă, o duse pe colţul biroului său din salon. Se aşeză şi bău două cești de ceai concentrîndu-se asupra scrisorii pe care voia s-o scrie.

După cîteva minute rupse o foaie din bloc-notes începu să scrie :

„Draga mea Carola,

Îmi vine foarte greu să scriu această scrisoare, cu atît mai greu cu cît îţi este adresată ţie. Ştiam că în ultima vreme te-ai săturat de mine, dar speram, cînd am primit însărcinarea asta de la Philip Vanning, că voi fi în stare să mă redresez şi să mă comport ca un individ normal.

Te rog să mă crezi că n-am fost deloc surprins cînd m-ai dat afară după scandalul de la serata ta. A fost o porcărie, dar mai păstram o speranţă vagă, deşi ştiam că eşti interesată de Mott. Oricum, cred că după cele ce am să-ţi spun totul s-a terminat definitiv, deşi de data asta nu e vina mea.

Adevărul e că sunt într-o mare încurcătură legată de asasinarea Fredei. Cînd mi-a telefonat în seara aceea la tine, n-a fost numai ca să mă roage să-ţi transmit scuzele ei că nu poate veni fiind răcită, ci şi pentru că voia neapărat să mă vadă urgent şi m-a rugat să mă duc imediat la ea. Şi m-am dus. Uşa de la studioul lui Philip, care dă în dormitor, era descuiată, aşa cum îmi spusese ea. Am intrat, dar nu era nicăieri şi nici n-a răspuns cînd am strigat-o.

Observînd că uşa de la dormitorul ei era întredeschisă şi lumina aprinsă, am bătut şi mi-am băgat capul înăuntru.

Sărmana Freda zăcea pe pat strangulată.

Primul gînd care mi-a trecut prin minte, cred, a fost destul de caraghios. Era instinctul de conservare. Desigur că cel mai cuminte lucru ar fi fost să cobor imediat la parter şi să chem poliţia. Dar n-am făcut-o. Singurul lucru pe care-l aveam în cap era că cineva o omorîse pe

Freda şi că aveam toate şansele să fiu eu acuzat de crimă.

Am ajuns acum la partea cea mai importantă a acestei întîmplări şi tocmai asupra acestui punct vreau să-ţi cer sfatul. Mă cunoşti la fel de bine ca toată lumea şi ştii, draga mea, că oricare ar fi păcatele mele, acestea sunt de obicei greşeli de tact însoţite de faptul că beau niţel cam mult, că sunt cam neserios şi înclinat spre trîndăvie. Dar ştii că nu sunt capabil să omor un om.

Adevărul e că în momentul cînd am reuşit să-mi dezlipesc privirea de pe Freda am observat că un chiştoc de ţigară mai ardea încă în scurmieră. Poţi să-ţi imaginezi uşor absurditatea acestei scene : o femeie pe care o cunoşteam bine, strangulată în pat, şi un muc de ţigară arzînd încă în scrumieră. Eram tocmai pe punctul de a lua restul de ţigară din scrumieră, cînd am rămas trăsnit citind pe mucul de ţigară marca : ETAT MAROC, exact ţigările pe care le fumează Harcourt March. Nu putea s-o fi fumat Freda, pentru că ea nu fuma niciodată ţigări turceşti.

Ţinînd seama de tot ce am aflat de atunci încoace, părerea mea fermă e că atunci cînd am intrat în apartament, Harcourt March era în dormitor, că abia pusese ţigara în scrumiera de pe masă. Cînd m-a auzit trecînd prin salon, a fost atît de grăbit să iasă nevăzut din cameră încît a uitat să mai stingă ţigara. Cred că s-a ascuns în salonaşul opus dormitorului Fredei, lăsînd uşa deschisă şi în timp ce eu intram în dormitor, el s-a furişat afară din apartament.

Părerea mea e confirmată de următoarele fapte. Doamna Berington — cea cu care se încurcase Harcourt în ultima vreme — mi-a spus că Harcourt a ajuns în seara aceea la ea ud leoarcă şi că avea o înfăţişare groaznică. După părerea ei, Harcourt a omorît-o pe Freda şi are motive serioase să creadă acest lucru.

Se pare că de cîtva timp ea se certa mereu cu Harcourt din cauza banilor şi că alaltăieri Harcourt i-a promis că are să facă rost de bani în ziua următoare. Ea l-a întrebat de unde are să-şi procure banii şi el i-a răs-

puns că-i va da Freda. I-a mai spus că are să se ducă la Freda ca să bea un cocteil împreună, urmînd ca apoi s-o conducă la serata dată de tine și că urma să primească banii atunci.

Ei bine, se pare că n-a reușit. N-a condus-o pe Freda la tine și scuza invocată de ea — că nu poate să vină, fiind chipurile răcită — nu era adevărată, din moment ce-i spusese mai devreme lui Philip Vanning că se duce la tine.

Oricum, în locul ei, Harcourt a adus-o pe doamna Berington și aceasta declară că Harcourt era făcut foc pe Freda.

După cum știi, Harcourt a plecat cu nevastă-sa, pentru că doamna Berington plecase singură, mai devreme. Dar Harcourt n-a condus-o pe Vanessa acasă. Se pare că s-au cam certat în stradă și Vanessa a plecat cu un taxi iar Harcourt pretinde că a rătăcit la întîmplare în bezna camuflajului și pe o ploaie torențială pînă la unsprezece și jumătate, cînd și-a făcut apariția în apartamentul doamnei Berington.

Ce părere ai, Carola ? Nu sună prea bine, nu ?

Am fost amestecat în afacerea asta pentru că am procedat ca un tîmpit. Cînd cei de la Scotland Yard au venit la mine — auzind de telefonul pe care mi l-a dat Freda la tine — am afirmat că nu m-am dus la Freda. Apoi mi-am dat seama că e o poveste ridicolă, doar mi-am lăsat amprentele peste tot în apartament. Așa că m-am dus la ei și am stat de vorbă cu detectivul-inspector —, cheamă Meynell — și i-am spus altă poveste. Dar nu i-am spus adevărul nici de data asta. I-am povestit că am văzut-o pe Freda, am stat cîteva minute de vorbă cu ea și am lăsat-o în viață așezată pe pat.

Cred că, din capul locului am fost un dobitoc. Aș vrea din toată inima să fi spus de la început adevărul.

Fără îndoială că poliția mă suspectează acum într-o oarecare măsură și cred că aș putea ieși basma curată foarte ușor ducîndu-mă și spunîndu-le „adevărul și nu-

mai adevărul" cum se jură la tribunal cînd depui mărturie. Dar dacă fac asta, îl bag la apă pe Harcourt. Dacă le mărturisesc totul, Harcourt are să se găsească într-o situaţie mai mult decît dificilă şi, deşi e un tip ciudat pe care nici unul dintre noi nu-l prea înghite, un sentiment curios de sportivitate mă face să-mi ţin gura pînă am să primesc sfatul tău.

Carola, deşi ştiu că totul s-a sfîrşit între noi, te rog să-mi faci următorul serviciu. Vreau să-i arăţi scrisoarea asta Vanessei şi s-o rogi să-ţi spună cinstit şi sincer dacă, după părerea ei, a existat ceva între Freda şi Harcourt. M-am întrebat adesea de ce s-a săturat ea aşa de brusc de Harcourt şi de ce Harcourt care s-a purtat totdeauna frumos cu femeile, a început deodată să se facă de ris legîndu-se de toate femeile frumoase ce-i ieşeau în cale.

Problema e următoarea dacă Vanessa crede că a fost ceva între Freda şi Harcourt — deşi pentru oricine o cunoştea pe Freda acest lucru pare aproape imposibil — în acest caz sunt obligat să cred că Harcourt a ucis-o.

Plec acum să pun scrisoarea asta direct în cutia ta de scrisori, ca să-ţi parvină la prima oră. Vrei să stai de vorbă cu Vanessa şi să-i spui că am să trec mîine pe la ea s-o văd ?

Vanessa e o femeie extraordinar de drăguţă, e bună prietenă cu tine şi cred că n-are nimic împotriva mea. Va avea timp să reflecteze şi să se hotărască asupra răspunsului pe care va trebui să mi-l dea cînd am s-o văd. Dacă ea e înclinată să creadă tot ce-i mai rău, cred că am să fiu pe deplin justificat dacă voi spune poliţiei tot ştiu. Trebuie să acţionez repede în propriul meu inte

Cu toate urările de bine, rămîn al tău
pentru totdeauna,
Nicky"

Bellamy puse tocul jos şi reciti atent scrisoarea de la un capăt la celălalt. Apoi o puse într-un plic, scrise adresa, îşi puse pălăria şi paltonul şi ieşi în stradă.

Coborînd pe Half Moon Street, fluiera încetişor, înfiintat.

Capitolul 10

MIERCURI

Ceai în doi

Bellamy se sculă la douăsprezece. Se duse la fereastră și privi în jos pe Half Moon Street. Era o zi mohorîtă și rece. Se gîndea la Harcourt și Fenella, în special la Fenella.

Își aducea vag aminte de ea și această amintire era legată într-un fel de clubul lui Mott. Probabil că era una dintre femeile pe care Mott le folosea ca să-și sporească volumul de afaceri și care aduceau bărbați la club ca să joace. Dacă așa stăteau lucrurile, s-ar fi putut simți îndemnată să-i povestească lui Mott aventurile ei cu Bellamy și Harcourt.

Ei bine... și presupunînd că ar fi făcut-o ? Bellamy zîmbi, sună să i se aducă ceaiul și intră în baie.

Cînd se întoarse, îl aștepta tava cu ceai. Pe tavă se mai aflau și cîteva scrisori. Una dintre ele era de la Vanning.

Bellamy se așeză pe pat și deschise scrisoarea. În plicul din hîrtie groasă de manila găsi o listă a persoanelor folosite de „Biroul C", adresele acestora, toate schimbările de adresă de la angajare și o serie de note marginale, făcute probabil de Secția specială, asupra stării lor materiale, rudelor și femeilor din viața lor, dacă existau.

Își aruncă ochii pe listă și începu s-o rupă în bucățele mici. Apoi le aruncă în coșul de hîrtii. Se așeză pe pat și se apucă să citească scrisoarea lui Vanning.

„Dragul meu Nicky,

Îmi vine destul de greu să scriu această scrisoare. În primul rînd datorită întîmplării groaznice cu Freda, care m-a afectat mai mult decît pot să-ți spun. Totuși,

îmi dau seama că singurul lucru ce mă poate împiedica să nu-mi pierd mințile sau să termin cu lumea asta, este munca. Freda a dorit întotdeauna din tot sufletul ca această organizație să izbutească și să-și atingă scopul. Întotdeauna și-a dorit să fiu la înălțimea misiunii mele. Și-a dorit să ajungă Lady Vanning... sărmana. Așa că mă simt obligat ca, în memoria ei, să lămuresc povestea asta cu scurgerile de informații. Și, din acest punct de vedere, mă bizui mai mult sau mai puțin pe tine.

Am anexat lista celor ce lucrează aici și toate informațiile pe care le-am putut obține într-un timp atît de scurt. Dacă ai nevoie de informații speciale despre o anumită persoană, dă-mi de veste și am să le obțin imediat pentru tine.

Astăzi mi-a telefonat Sir Eustace. Am impresia că guvernul îl cam strînge cu ușa din cauza scurgerilor de informații și vrea să obțină cît mai curînd un raport de la mine. De aceea, dacă nu te superi, aș vrea să-mi trimiți un raport cuprinzînd tot ce ai reușit să afli pînă la sfîrșitul săptămînii, cel tîrziu pînă vineri sau sîmbătă. Voi fi atunci capabil să înjgheb ceva, adăugînd și punctul meu de vedere, și să-i arăt că nu stau cu mîna în sîn.

Dacă ai nevoie de mine, telefonează-mi. Muncesc de dimineață pînă seara. E singura soluție. Ar fi mai prudent să distrugi scrisoarea asta după ce ai citit-o și ai grijă de listă.

Îmi pare rău de ceea ce s-a întîmplat cu tine și cu Carola. Ești un prost, Nicky. Carola e o fată minunată și ai pierdut ceva neprețuit. Am văzut-o ieri un minut la Claridge și mi-a spus că are impresia că într-adevăr ești pe cale să te schimbi. Sper să aibă dreptate.

Noroc!
Al tău,
Philip Vanning".

Bellamy citi de două ori scrisoarea și apoi o arse. Începu să se îmbrace cîntînd fals „În înflorita, înflorita lună mai" Tocmai își înnodase cravata, cînd sună telefonul.

Era Fenella, care-i spuse veselă

— Bună-dimineața, Nicky. Tu cum te simți ? Eu mă simt *groaznic*. Am avut atîta de furcă cu Harcourt încît am nevoie de o consolare.

Bellamy zîmbi în receptor.

— Ai ceva cu adevărat important să-mi spui ?

— Da și nu. Ne-am întîlnit aseară cu Iris Berington la „The Priory" și s-a produs o mică scenă... *nu* cine știe ce... adică vreau să spun că n-a fost nimeni rănit fizic. Dar n-am găsit nimic.

— Ai căutat bine ?

— Dacă am căutat bine ? Începu să rîdă. N-am ierțat decît tapetele de hîrtie de pe pereți. Atît.

— Înțeleg. Unde-i Harcourt acum și unde ești tu

— Harcourt doarme tun. Arată ca un aligator leșinat și poți să-l auzi sforăind din Peru. Vorbesc de la tutungeria de peste drum. Am fost acasă și mi-am pus un taior. Trebuie să-ți pun la socoteală, domnule, o rochie de seară. Cea pe care o purtam aseară s-a dus dracului cînd Iris i-a aruncat în fața lui Harcourt o halbă de bere...

Bellamy izbucni în rîs.

— Am impresia că te-ai distrat bine aseară. N-ai vrea să ne vedem peste o jumătate de oră la barul Carlton ? Crezi că Harcourt n-o să miște încă vreo oră ?

— Precis. După cum arată, s-ar putea să doarmă pînă la unu. Îți convine ?

— Excelent. În cazul ăsta poți să iei masa cu mine, să-ți cumperi o rochie nouă de seară la întoarcere și după aceea să stai cu epava pînă deseară, cînd o să am nevoie de el. La revedere, Fenella.

Închise telefonul, termină de îmbrăcat și, coborînd, rugă portarul ca toate chemările telefonice să-i fie retransmise la Carlton.

Era la al doilea Martini cînd sosi Fenella. Arăta bine, într-un taior gri închis asortat la pălăria de catifea de aceeași culoare. Zîmbea, proaspătă și atrăgătoare. Arăta ca oricare dintre femeile bine pe care le poți vedea luînd masa în restaurantele bune. Bellamy se întrebă, într-o doară, care putea să fie povestea ei. Probabil că cea eternă,

care a fost spusă, cu mici modificări, de cînd există bărbaţi şi femei pe lume.

După ce bău două Martini duble seci, Fenella se cuibări graţios pe scaun şi i se adresă lui Bellamy

— Cred că ar fi mai bine ca mai întîi să-mi iau piatra asta de pe inimă, Nicky, pentru că nu-mi place să amestec afacerile cu mîncarea. Tu ce părere ai ?

Bellamy îi zîmbi, comandă încă un rînd de cocteiluri şi o rugă să-i dea drumul.

— După ce ne-am despărţit de tine, Harcourt a rămas în aceeaşi stare de somnolenţă pînă aproape de locuinţa sa, cînd şi-a revenit susţinînd sus şi tare că nu vrea să se ducă acasă. Ideea asta mi-a plăcut, pentru că, deşi sunt o fată care mă pot descurca cu orice domn beat şi pus pe rele, dar binecrescut, acum nu mă mai simţeam în siguranţă dacă Harcourt ar fi devenit într-adevăr pasionat.

— Ideea asta cu Harcourt în chip de amorez pasionat e teribilă. Ceva asemănător cu un hipopotam care dansează...

— Poate. Dar nu pot face prea bine faţă la hopopotami năbădăioşi şi nici n-am întîlnit încă vreunul.

— Foarte rău. Continuă Fenella.

— Harcourt mi-a propus să mergem la „The Priory" m-a întrebat dacă-mi convine. I-am răspuns că toate cîrciumile sunt la fel cînd e vorba de un pahar şi dacă n-o să fiu obligată să fac un număr de dans, n-am nimic împotrivă. Aşa că ne-am dus la „The Priory". Tot drumul Harcourt a fost într-o stare teribil de morbidă. A reuşit aproape să mă facă să plîng de două ori. Tema generală a monologului său a fost că e un om neînţeles, că nevastă-sa nu poate să-l vadă în ochi, că toate femeile îşi bat joc de el, că îşi pierde banii la cărţi, că a îndurat tot ce poate îndura un om că moartea va fi o adevărată uşurare.

— Se potriveşte perfect cu Harcourt. Şi tu ce-ai făcut ?

— Am fost *foarte* dulce, foarte feminină şi foarte consolatoare. I-am spus că orele cele mai întunecate sunt cele dinaintea răsăritului...

— Asta a fost o poantă grozavă, Fenella. Pariez că i-ai mai spus şi că atîta vreme cît mai există viaţă, există şi speranţă.

— De fapt, i-am spus şi asta, confirmă ea veselă. I-am servit un car de zicători şi proverbe. De fapt, am reuşit peste aşteptări, pentru că Harcourt a devenit foarte copilăros şi bizar şi a început subit să devină *teribil* de intim. Noroc că am ajuns la „The Priory" şi acolo şi-a dat în petic. Dar am scăpat numai cu părul puţin deranjat şi cu amîndoi ciorapii rupţi. Ochiurile de la ciorapii ăştia scăpă aşa de repede...

Îşi bău paharul şi acceptă ţigara oferită de Bellamy

— După aceea s-a purtat bine un timp, cu excepţia faptului că a dansa cu el echivalează cu a sta într-o colibă cu un urs polar. Oricum, toate au mers bine pînă cînd a apărut Iris Berington cu un tinerel şi asta nu i-a plăcut deloc lui Harcourt, care a început să facă observaţii jignitoare la adresa ei. La început a vorbit „sotto voce" [1]. Dar pe măsură ce trecea timpul şi după ce a mai băut cîteva pahare uriaşe de whisky, tonul cu care vorbea devenea tot mai puternic.

Bellamy aprobă din cap înţelegător.

— Apoi a devenit cam violent — continuă Fenella — şi tînărul care era cu Iris a venit la masa noastră protestînd foarte politicos împotriva atitudinii lui Harcourt. Iar el a devenit grozav de sarcastic afirmînd că n-a spus nimic rău despre Iris. Că în afară de faptul că Iris nu e decît o vacă rîioasă, că ar fi în stare să-i fure în somn plomba de aur din măseaua maică-si şi că a cîştigat la cinsprezece ani premiul întîi la concursul de răpit copii din leagăn, e o femeie foarte drăguţă pentru cei cărora le plac astfel de femei.

Fenella scutură, delicat, scrumul ţigării.

— Cred că tînărul nu se simţea prea bine. În primul rînd pentru că era îmbrăcat în uniformă de aviator şi nu-i ardea de scandal — era un băiat grozav de drăguţ — şi în al doilea rînd pentru că era cam îndopit după Iris, care-i spusese probabil o poveste frumoasă despre viaţa ei şi pe care el, băiat naiv, o crezuse.

[1] Cu voce scăzută (it.).

Bellamy zîmbi.

— Știu. Aviatorii noștri sînt foarte buni în luptă. Trebuie să aibă reflexe perfecte... Dar cred că în fața unui dinamic ca Iris...

— Mie îmi spui ? murmură Fenella. Dacă aș fi aviator aș prefera să mă bat cu șase Messerschmitturi deodată decît să intru în bătaia artileriei lui Iris. Totuși — continuă ea — l-am privit semnificativ pe locotenent, făcîndu-l atent că Harcourt era pilit și el a încercat să împace lucrurile mulțumindu-se să-i spună lui Harcourt să nu mai facă pe prostul și să stea liniștit și să-și vadă de treabă. Harcourt i-a răspuns că a fost totdeauna liniștit și și-a văzut de treabă și că, mai ales acum, după ce Iris îl ușurase de ultimul ban din buzunar, nu-i mai rămăsese altceva decît să stea *foarte* liniștit. Că dacă ar fi fost în aviație și ar cunoaște o fată ca Iris ar sări în avionul său și ar zbura ca și cînd ar fi fost urmărit de toți dracii. Că el, *personal*, n-are nimic împotriva ei și că o mulțime de bărbați pot să fie nebuni după ea și dacă i-ar sta în putere ar numi-o în Comisia economică, iar dacă guvernul ar lăsa-o liberă, de capul ei în Germania, el Harcourt ar paria și ultimul nasture de la cămașă contra unui pui de elefant că Iris ar reuși să mineze întreaga Germanie în cîteva săptămîni.

— Se pare că Harcourt a fost destul de interesant.

— Între timp Iris, plictisită să mai aștepte întoarcerea cavalerului ei, a apărut și ea pe scenă și a pus mîna pe frîne. Era foarte furioasă. L-a făcut de două parale pe Harcourt și, ca argument final, i-a aruncat o halbă de bere în față. L-a ochit la fix, dar jumătate din bere s-a vărsat pe rochia mea. De fapt nu-mi pasă, pentru că nu era cine știe ce și-apoi mi-am imaginat că ai să-mi cumperi tu, poate alta nouă.

— Deci te-ai gîndit și la mine... Și ce s-a mai întîmplat ?

— S-a iscat nițică vîlvă, așa că am încercat să-l conving pe Harcourt să meargă acasă. Dar Harcourt nu mă auzea. Se tot zborșea veninos la Iris, dar fără să mai vorbească tare. Iris i-a spus că, în ceea ce o privește pe ea, totul s-a terminat definitiv Iar el i-a răspuns la rîndul său că nu e decît cea mai veninoasă dintre vipere și că are

s-o dea în judecată dacă mai povestește în stînga și-n dreapta ceea ce *credea* ea că a făcut el luni seara. La care Iris l-a întrebat cine i-a spus asta iar el a răspuns Bellamy. Apoi Iris a spus că n-ar pune prea multă bază pe vorbele lui Bellamy și e convinsă că în cîteva zile Bellamy are să stea frumușel în dosul gratiilor. Harcourt i-a răspuns că e perfect în stare să-și poarte singur de grijă, în afară de momentele cînd are de-a face cu *ea*. La care Iris i-a răspuns veselă că asta era părerea *lui*, dar că după părerea *ei* e un dobitoc de prima clasă și că ar face mai bine să fie atent cu Bellamy, care-i foarte periculos.

— Auzi, dragă ! Imaginează-ți ce idee !

— Sper că nu-i adevărat, deși cred că ți-ar sta foarte bine în dosul gratiilor. Crezi că m-ar lăsa să te hrănesc cu chifle ?

Izbucniră amîndoi în rîs. Apoi Bellamy o invită

— Hai să mergem la masă.

Intrară în restaurant și Bellamy comandă masa. După plecarea chelnerului, Fenella vorbi din nou

— După cum ți-am mai spus, nu mă privește și nu-s o fată curioasă. Dar m-ar distra dacă aș ști, în fond, în ce constă tot necazul.

— Nu-i vorba de nici un necaz, Fenella, și în ceea ce te privește — replică Bellamy ridicînd dintr-o sprînceană — misiunea ta e aproape terminată.

Fenella strîmbă drăgălaș din buze, ca un copil mofturos

— Păcat. Tocmai cînd începuse să devină mai amuzant.

— Toate lucrurile plăcute au un sfîrșit, răspunse Bellamy. Tot ce-aș mai vrea, e ca după masă să te întorci la Harcourt. Apropo, cum ai să intri în apartament ? Dacă doarme, n-ai să reușești niciodată să-l scoli.

— Nici o grijă, Nicky. I-am luat cheia. Mă gîndesc totdeauna la lucruri mărunte ca astea.

— Splendid. Ei bine... trebuie să stai cu Harcourt pînă diseară. Poate că are să te invite undeva la masă În cazul ăsta vino cu el pe la nouă la clubul Malayan

Am să fiu și eu acolo și am ți-l de pe cap. E-n regulă ?

Fenella aprobă din cap.

— Programul ăsta îmi convine de minune. Nu cred că pot suporta prea multă vreme prezența lui Harcourt, în intimitate. Oricum, îți promit că ți-l aduc acolo pe la nouă. Făcu o pauză și apoi continuă Ce părere ai, Nicky ? O să ne mai vedem după aceea ? Numai noi singuri ?

Bellamy îi zîmbi.

— Mă îndoiesc. Și, în plus, am impresia că ar fi mai bine pentru tine dacă n-o să ne mai vedem. Cred că Iris te-a lămurit destul de bine aseară că sînt un tip destul de periculos.

— Știu, aprobă ea din cap. Dar am o slăbiciune deosebită pentru bărbații periculoși... și înclinarea asta mi-a dat multă bătaie de cap. Pentru mine, Harcourt a reprezentat o relaxare în fond, el nu-i periculos decît în interesul legii.

După masă, Bellamy comandă un buchet de violete. Cînd i se aduse, plăti nota și înfășură cozile florilor în bancnote de cinci lire sterline. Apoi îi oferi buchetul Fenellei.

— Florile astea te vor ajuta să-ți cumperi o rochie de seară nou-nouță.

Un picolo veni la masa lor anunțînd că domnul Bellamy e chemat la telefon. Fenella se sculă de la masă.

— Ei bine... la revedere, Nicky. Deși o să ne vedem diseară, cred că trebuie să-mi iau rămas-bun de pe acum. Îți mulțumesc pentru violete și pentru cele douăzeci de lire suplimentare. Am să-mi cumpăr o rochie de seară și de cîte ori o voi purta am să mă gîndesc la tine.

— În cazul ăsta sper că ai s-o pui cît mai des, răspunse Bellamy zîmbindu-i amabil.

— Am să găsesc singură o mșainâ. Tu du-te la telefon și cînd vei avea vreodată nevoie să dai de băut, să răpești sau să-i faci orice altceva cuiva, telefonează-mi.

— Am să-mi amintesc.

O urmări plecînd. Aprinse o nouă țigară și se duse la telefon. Era menajera de acasă ; îl anunța că l-a căutat domnișoara Carola Everard și o rugase pe ea să-i co-

munice că doamna March va fi încîntată să-l primească la ceai, pe la ora patru.

Vanessa stătea întinsă pe canapea şi tocmai turna ceaiul cînd sosi Bellamy. Era foarte frumoasă, obosită şi cam îngrijorată. Purta un halat de casă lung, de culoarea violetelor de Parma, care se mula pe corpul ei suplu, iar în picioare avea sandale violete şi ciorapi subţiri bej, într-o nuanţă atrăgătoare. La gît şi la manşete halatul era garnisit cu dantelă veneţiană.

De partea cealaltă a focului stătea Carola, cu un aer rezervat, îmbrăcată într-un taior negru şi un jerseu cu un desen negru pe fond alb. Pe cap purta o tocă de leopard pusă strengăreşte într-o parte şi o haină din aceeaşi blană era aruncată, neglijent, pe spătarul unui scaun.

Cînd intră Bellamy, Vanessa îl întîmpină zîmbind.

— Ce preferi ? Whisky cu sifon sau ceai, sărmanul meu suspect ? De fapt, cunosc dinainte răspunsul.

— N-ai ghicit. Vreau un ceai. M-am cuminţit. Ce mai faci, Carola ?

— Foarte bine, Nicky. Exceptînd faptul că suntem foarte îngrijorate de tine, de Philip şi de toate poveştile astea. Nenorocirea asta cu Freda e prea greu de suportat. Nici nu ne vine să credem. Aştept parcă tot timpul să mă cheme, sărmana, la telefon şi să mă invite la ea la o şuetă.

— Şi eu am aceeaşi senzaţie, interveni Vanessa. E groaznic, nu ? Cred că o să ne obişnuim totuşi cu timpul... dar e *oribil*. N-am să uit niciodată prin ce-am trecut cînd am cumpărat ziarul şi-am citit despre crimă în prima pagină.

Carola se ridică în picioare.

— Eu am să plec. Am foarte multă treabă şi puteţi sta de vorbă şi fără mine.

Bellamy o ajută să se îmbrace şi o întrebă cu un aer nepăsător :

— Pariez că ai o întîlnire cu Ferdie.

— Cum ai ghicit ? În fond, de ce n-aş avea ? E curtezanul meu acum. Şi trebuie să ştii, Nicky, că ne-am logodit.

Bellamy se uită la inelul nou de logodnă din degetul ei şi făcu o strîmbătură.

— Foarte bine, Carola. Dă-i drumul înainte. Încerci să mă faci să mă simt ca Lo Huen Chin...

În timp ce îşi trăgea mănuşile, Carola întrebă :

— Şi ce-a făcut s-au n-a făcut omul ăsta ?

Bellamy îşi luă ceaşca de ceai din mîna Vanessei.

— Lo Huen Chin era un tip din mitologia chineză. Un băiat tînăr, splendid, îndrăgostit lulea de fata unuia dintre zeii locali. Într-o zi fata s-a dat jos de pe piedestalul ei şi i-a spus lui Lo Huen Chin că e îndrăgostită de el şi că, deşi e fată de zeu, acceptă să se căsătorească cu el.

Ei bine, vestea asta l-a dat gata pe Lo Huen Chin. Era complet pierdut după fată, dar nu-şi imaginase niciodată că ea s-ar putea îndrăgosti de el şi această veste l-a dat, într-un fel, peste cap, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Era atît de fericit încît s-a dus la cîrciumă şi s-a îmbătat pulbere cu băutura care se bea pe vremea aceea — Saki sau ceva asemănător — şi nu s-a mai trezit luni de zile.

Carola zîmbi

— Şi ce-a făcut fata zeului ?

— Bineînţeles, s-a supărat grozav şi s-a măritat cu altul.

— Iar Lo Huen Chin şi-a dat seama cît de prost fusese, nu ? Şi îi zîmbi lui Bellamy.

— Nici gînd. Pentru că, deşi sută la sută fată de zeu, nu făcea doi bani ca soţie. Iar Lo Huen Chin cînd se întorcea seara spre casă făcut bine, se oprea în faţa casei lor ascultînd-o cum îşi cicălea la sînge bărbatul. Şi Lo Huen Chin rîdea cu gura pînă la urechi şi se ducea acasă, unde mai bea cîteva păhărele de închinăciune şi ardea beţe de bambus în cinstea zeilor, mulţumindu-le că-l scăpaseră de o soartă mai rea decît moartea.

Vanessa izbucni în rîs.

— Nu-i nimic de făcut, Carola. Ştii foarte bine că nu poţi s-o scoţi niciodată la capăt cu Nicky cînd discuţi cu el în contradictoriu.

— Asta-i părerea ta, Vanessa ? replică Bellamy. Nici n-am nevoie să încerce să aibă ultimul cuvînt. L-a

avut. M-a părăsit în favoarea lui Ferdie Mott. Şi pentru că veni vorba de el, spune-mi, te rog, Carola se pricepe la sărutat la fel de bine ca mine ?

Carola îi răspunse serioasă :

— Asta nu te priveşte pe tine. E o chestiune strict personală între Ferdie şi mine. Şi începu să rîdă. La revedere, copii..

Şi ieşi.

Bellamy oftă.

— Ce fată delicioasă. Şi ce tembel am putut fi, să ajung în situaţia asta de logodnic părăsit.

Vanessa dădu graţios din umeri.

— Ai găsit ce-ai căutat, Nicky. Şi, vorbind sincer, Nicky, ăsta nu-i cel mai rău necaz al tău.

Bellamy îşi luă un aer foarte serios.

— Ştiu. Ai citit scrisoarea pe care i-am scris-o Carolei ?

Vanessa aprobă tacit din cap şi îşi mai turnă o ceaşcă de ceai.

— Nu prea e-n regulă, Nicky, nu ?

— E groaznic. Am obosit tot gîndindu-mă la acelaşi lucru. Să fiu al dracului, Vanessa, dacă ştiu ce să fac.

Vanessa îl privi lung. Îşi aşezase ceaşca cu ceai pe măsuţa de lîngă canapea şi îşi pusese mîinile după cap. Bellamy se gîndea că este chiar frumoasă şi că are ceva odihnitor în ea, ceva foarte greu de descris, ceva într-adevăr deosebit.

— N-ai decît un lucru de făcut, Nicky, şi dacă mai ai un pic de bun simţ nu trebuie să mai eziţi nici o clipă. E cazul să te duci la Scotland Yard şi să-i povesteşti inspectorului care anchetează cazul tot adevărul şi după asta ai să fii complet în siguranţă. Dacă n-ai s-o faci, devii suspect.

Bellamy aprobă din cap.

— Recunosc că ai dreptate. Dar dacă fac aşa, au să-l aresteze mai mult ca sigur pe Harcourt, aruncîndu-i în spinare crima asta oribilă.

Scoase din buzunarul de la piept plicul şi din el mucul ţigării pe care i-o dăduse Harcourt la clubul lui Mott.

— Mai poți să citești pe el, Vanessa, marca fabricii : *ETAT MAROC*, țigara lui favorită. Am găsit chiștocul ăsta arzînd în scrumiera de lîngă patul Fredei.

Bellamy mințea cu ușurința profesionistului încercat.

— Harcourt a fost precis acolo și pot să pariez pe orice că era încă în apartament cînd am intrat eu. S-a ascuns și s-a strecurat la prima ocazie favorabilă, în timp ce eu eram încă în dormitor.

Vanessa zîmbi și întinse mîna după ța de ceai, umplînd-o din nou.

— Se potrivește bine cu Harcourt. Și-a petrecut toată viața intrînd ieșind pe furiș din diferite situații și locuri.

— Am impresia că nu-ți place Harcourt, Vanessa ?

Vanessa zîmbi. Era un zîmbet dur.

— Îl urăsc.

Deschise apoi o casetă specială pentru țigări de pe masă și luînd una o puse distrat în gură. Bellamy se sculă și i-o aprinse. Aplecîndu-se, observă frumusețea ochilor ei în timp ce-l priveau.

— Știu mai multe despre Harcourt decît oricare om de pe lumea asta, și sînt obligată să știu. Am fost măritată cu el șapte ani și în tot acest timp nu l-am văzut făcînd nimic decent, dezinteresat. Dacă n-aș fi avut grijă și de ultimul penny, mi-ar fi păpat de mult toți banii, așa cum a făcut cu cei pe care-i aveam cînd ne-am căsătorit. Și numai Dumnezeu știe ce m-a făcut să-l iau de bărbat, conchise ea amar. Dacă a existat vreodată o nebună pe lumea asta, aia am fost eu.

Bellamy o aprobă.

— Știu. Harcourt e un caz grav. De fapt, nu s-ar cuveni s-o spun eu, pentru că nici eu nu sunt mai breaz.

Vanessa zîmbi.

— Nu e cazul să faci asemenea comparații, afirmă ea cu tărie. N-ai voie să faci asta. Păcatele tale sunt acte de neglijență. Bei cam mult și ți-ai neglijat slujba. Ești un tip curios, Nicky. Dar fondul e bun. Și toate femeile pe care le întîlnești își dau seama de asta. În plus, ești generos, nu ești egoist și nu storci banii nimănui. Și urmă, cu o strîmbătură de dispreț Harcourt ar fi în stare să fure și ultimul bănuț din cutia unui cerșetor.

Bellamy își scoase o țigară din tabacheră, o aprinse și vorbi din nou, după ce trase cîteva fumuri din țigară

— Te rog să-mi spui ceva, Vanessa. Și te rog să nu mă disprețuiești pentru asta. Crezi că a existat ceva între sărmana Freda și Harcourt ?

Vanessa trase fumul adînc în piept, dîndu-l afară pe nări.

— Vrei să mă întrebi dacă Harcourt a avut cu ea o „aventură" cu Freda ?

Bellamy aprobă.

— Exact.

— Da, răspunse Vanessa, rece. Știam asta de mult. Și am să-ți răspund și la a doua întrebare care-ți stă pe buze. Erai pe punctul de a mă întreba cum s-ar putea ca o femeie atît de impresionantă, rece, distantă și stăpînită ca Freda să aibă ceva de împărțit cu un ticălos murdar de cea mai josnică speță ca ilustrul meu soț Harcourt. Ei bine, am să-ți răspund la întrebarea asta neformulată.

Bellamy trăgea înainte din țigară.

— Acum cîteva luni l-am dat afară pe Harcourt pentru că nu mai înțelegeam să-l împart cu gașca lui de femei. Așa că l-am dat afară. Nici nu i-a păsat măcar. Cred că nu-i în stare să ducă o viață decentă. Oricum, a plecat. N-am discutat asta cu prietenii mei, pentru că nu era nimic de discutat. Ei bine... s-a aruncat asupra Fredei. Philip era teribil de ocupat cu munca lui atît de importantă și stătea foarte puțin acasă, iar Freda era mai tot timpul singură. Harcourt obișnuia s-o viziteze, bea un ceai sau un cocteil și-i cerșea înțelegerea. Nu-i chiar atît de timpit cum pare. Și avea probabil ceva în el, care a atras-o pe Freda. Cum, necum, s-a îndrăgostit de el. Știu precis asta, pentru că m-am interesat îndeaproape. De fapt, nu voiam decît să-mi satisfac curiozitatea... asta era tot.

— Dumnezeule ! exclamă Bellamy. Să vezi crezi. Și ai impresia că lua și bani de la Freda ?

Vanessa izbucni în rîs.

— Dragul meu Nicky, nu fi atît de cumplit de copilăros. Harcourt ar fi în stare să fure banii din cutia milei, dacă nu l-ar vedea nimeni. Desigur că lua bani de la Freda. Cum crezi că ar mai fi putut trăi altfel ?

Bellamy aruncă chiștocul țigării fumate și aprinse alta.

— E totuși afurisit de oribilă toată afacerea asta, Vanessa. Asta-i situația. Am fost destul de buni prieteni cu toții de cînd Ferdie Mott, Harcourt și cu mine am început să lucrăm pentru Philip la „Biroul C". Știam cu toții, desigur, că nu te înțelegeai prea bine cu Harcourt, dar n-am crezut că lucrurile stau chiar atît de rău. Și după un timp de tăcere, continuă : Vanessa... tu ești convinsă că Harcourt a omorît-o pe Freda. Sunt sigur de asta. Și *simt* că asta-i părerea ta.

Vanessa se sculă brusc și grațios, lăsînd să i se vadă picioarele foarte frumoase.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Nicky, ce-i cu tine Nu-i tot atît de clar ca lumina zilei ? Și, după ce își stinse țigara în scrumiera de pe masă Ascultă, Nicky. Analizează singur fiecare etapă din toată afacerea asta. Harcourt, prin niște mijloace misterioase cunoscute numai de el, reușește să devină amantul Fredei. O cunoști foarte bine pe Freda. Era o femeie minunată. Ei bine... din motive pe care numai ea le putea cunoaște — și în ciuda faptului că Philip o adora — s-a îndrăgostit de Harcourt, de struna pe care cînta el la ora aceea... Ai fi îndemnat să crezi că asta ar fi putut să-l mulțumească deajuns ? Uite că... nu. El n-avea nevoie de o femeie subțire ca Freda. Îi mai trebuia și o altă coardă la arcul său... marfa aia infectă, *doamna* Berington și, pe deasupra, a mai avut și obrăznicia s-o plătească cu banii Fredei, ba mai mult, să o aducă și la serata Carolei, și ăsta-i motivul pentru care Freda n-a venit, pretextînd o răceală. După ce Freda i-a spus că nu mai are bani pentru el, a părăsit-o și în locul ei a venit cu creatura aia — Iris Berington — la serata Carolei... sfidîndu-ne pe toți... Și-apoi s-a întîmplat tot ce putea fi mai rău pentru el. Iris Berington i-a spus că s-a săturat de el. Că, fără bani, nu face două parale pentru ea. Așa că, furios la culme, s-a întors la Freda. S-a întors înnebunit de furie, de ură și de băutură — și a omorît-o. E clar că el a ucis-o.

Bellamy aprobă din cap.

— Ai dreptate, Vanessa. Foarte multă dreptate. Nu, nu mai are nici un rost nici prietenia, nici echitatea sau orice alteeva. În fond, o crimă rămîne tot o crimă.

— Şi ce ai de gînd să faci, Nicky ?

— Mîine am să mă duc la Scotland Yard şi am spun lui Meynell toată povestea. La urma urmei trebuie să-mi apăr şi eu pielea.

Vanessa dădu aprobator din cap.

— Desigur. E cel mai deştept lucru pe care-l poţi face. Dacă Harcourt are o posibilitate oarecare de apărare, lasă-l să încerce. Nu vreau să spun că a ucis-o pe Freda intenţionat, dar sunt extrem de mulţi criminali care nu se gîndesc la aşa ceva şi, totuşi, la un moment dat o fac. Harcourt trebuie să-şi poarte de grijă singur. De ce trebuie să-ţi faci *tu* griji pentru *el* ?

— Nu ştiu... Probabil pentru că mi s-a părut totdeauna că Harcourt are ceva patetic în el.

— Exact, confirmă Vanessa amar. Blestematul ăsta de patos. Din cauza lui m-am măritat cu el. Şi eu am crezut că are patos. Şi cred că din acelaşi motiv s-a îndrăgostit şi Freda de el şi a mers pînă acolo încît să-i dea şi bani. Păcat că patosul lui n-a reuşit să-l oprească de la crimă. Sărmana Freda ! Ea nu era patetică nici cît negru sub unghie şi totuşi a fost strangulată, iar tu iei apărarea omului care a comis gestul ăsta cumplit numai pentru că e atît de patetic. Dumnezeule... ce oribili sînt oamenii ăştia patetici !

Bellamy se ridică în picioare.

— Mulţumesc din suflet, Vanessa. Te-ai purtat ca un adevărat prieten. Îi zîmbi ridicînd dintr-o sprînceană. Şi îţi mulţumesc şi pentru ceai...

Vanessa se sculă şi ea zîmbitoare.

— Aşa că ai să te duci la Scotland Yard şi să le spui adevărul. Altfel, ai să devii *tu* patetic.

Luîndu-i faţa în palme, îl trase în jos spre ea şi îl sărută pe gură.

— Voiam asta de mult... Mai ales că tu reprezinţi idealul meu de bărbat, în ciuda superficialităţii pe care-o îmbraci mereu, ca pe o haină. Acum pleacă, Nicky... trebuie să mă coafez.

— E-n regulă, doamnă.

La uşă, Bellamy se opri întorcîndu-se

— Harcourt a fost un imbecil, nu ? Ce idee ! Să lase o femeie ca tine pentru una ca Iris Berington. Cred că-i nebun sadea !

Şi ieşi zîmbind.

Se făcuse cinci cînd Bellamy urcă scările clubului Malayan. Nu era nimeni. Blonda îi aruncă un zîmbet fugar din dosul barului.

— Ce mai face doamna Roque ? îl întrebă ea răutăcios.

— Aş vrea un whisky dublu, cu sifon. Şi, de fapt, caută doamna Roque în toată afacerea asta ?

— V-am urmărit noaptea trecută. Ştiam prea bi. , din prima clipă, că Lancelot are s-o păţească dacă se leagă de tine. Şi ştia şi ea asta. Şi, în plus, nici nu-l plăcea pe Lancelot. A fost grozav de încîntată. Mi-am dat imediat seama după felul cum îi luceau ochii de plăcere.

— Nu înţeleg... dacă nu-l plăcea, de ce se învîrtea pe-aici cu el ? Cred că n-avea nici o obligaţie, nu ?

Blonda de la bar zîmbi.

— Lucrează pentru Ferdie Mott, patronul clubu Mott. Atît ea cît şi doamna Berington îşi duc prieteni acolo, iar domnul Mott le dă un mic comision.

— Înţeleg...

Îşi bău whiskyul şi, din cabina de telefon, îl chemă pe Vanning la „Biroul C". Iar cînd îl auzi pe Vanning la capătul firului, spuse

— Îţi mulţumesc, Philip, pentru scrisoare şi pentru listă. Nu vreau să-ţi spun nimic despre Freda. Ştiu prea bine ce simţi. Singurul lucru pe care-l poţi face e să munceşti pe brînci ca să poţi uita cît de cît.

— Mulţumesc, Nicky.

— Am noutăţi pentru tine, Philip. M-am lămurit complet asupra cercetărilor şi vreau să te văd. S-ar putea în seara asta ?

— E bine dacă ne întîlnim la şapte, la Berkeley Buttery ?

— Splendid ! Dar ascultă, Philip. Ai fost o dată cumplit lovit. Crezi că mai poţi încasa încă o lovitură ? Ce zici ?

— N-ai nici o grijă, răspunse Vanning amar. După tot ce s-a întîmplat, pot să rezist la orice. Nimic nu mă mai poate atinge.

— Ai dreptate. Atunci, ne vedem la şapte.

Şi agăţă receptorul în furcă. Apoi se întoarse în bar comandă încă un whisky dublu.

Capitolul 11

MIERCURI

Un interviu prudent

Bellamy stătea în faţa focului în salonul apartamentului său trăgînd, gînditor, dintr-o ţigară. Îl preocupa întîlnirea cu Vanning şi îşi dădea seama că va fi o încercare grea. Se gîndea că viaţa trece repede, prea repede cîteodată...

Se apucă să treacă în revistă tot ce se întîmplase, pas cu pas, din seara de luni, cînd Vanning îl însărcinase să cerceteze cazul scurgerilor de informaţii privind propaganda Angliei.

Se ridică în picioare şi începu să se plimbe prin cameră, gîndindu-se, de data asta, la Fenella Roque. Prima sa părere despre această doamnă fermecătoare fusese corectă. Era, într-adevăr, una dintre femeile folosite de Ferdie Mott, prin care îşi asigura permanent clientela.

Începu să zîmbească la gîndul că Fenella i-ar fi putut povesti lui Ferdie Mott tot ce se întîmplase în ultimele patruzeci şi opt de ore şi, implicit, despre jocul ce se desfăşurase la Lily Purcella. Bellamy zîmbi cu toată gura imaginîndu-şi cam ce-ar fi gîndit Ferdie auzind că cele

două sute de lire sterline pe care le lăsase, cu atîta grijă, să fie cîştigate de Harcourt luni seara la pocher trecuseră, cu aceeaşi grijă, în mîinile lui Bellamy.

Fenella i-ar putea spune totul despre vizita ei în apartamentul lui Harcourt, despre cercetările făcute de ea ca să găsească documentele legate de propagandă şi despre faptul că Bellamy nu terminase încă cu Harcourt şi că ea urma să i-l aducă plocon în seara asta la clubul Malayan, ca să fie preluat de Bellamy, care mai avea încă treabă cu el. După părerea lui Bellamy, Ferdie avea la ce se gîndi.

La şapte fără un sfert, Bellamy îşi puse paltonul căptuşit cu blană şi pălăria neagră de fetru moale şi se îndreptă spre Berkeley. Era o noapte foarte rece, iar pe străzi o beznă ca păcura. Cînd şi cînd se iveau ici şi colo cîte o slabă licărire de lanternă şi luminile slabe, camuflate ale maşinilor. O noapte înfricoşătoare, se gîndi Bellamy.

Vanning stătea la o masă din colţ la Buttery. La prima vedere părea acelaşi Vanning din totdeauna. Abia după ce se apropie de masă observă Bellamy cutele adînci săpate pe faţa lui şi tensiunea din ochii obosiţi. După părerea lui Bellamy, Philip primise, într-adevăr, o lovitură foarte grea şi se întreba cum are să o primească şi pe următoarea.

— Bună, Nicky !

Vocea lui Philip era la fel de bine stăpînită ca întotdeauna. Bellamy observă că degetele sale de la mîna dreaptă — degete scurte, de om activ — erau încleştate atît de tare încît oasele articulaţiilor luceau albe sub piele. Însemna că Vanning avea, într-adevăr, necazuri mari.

— Am să-ţi comunic cîteva lucruri foarte importante, Philip, şi e mai bine să-ţi spun din capul locului că nu cunosc pe nimeni altcineva cu care să pot vorbi atît de direct, aşa cum pot s-o fac cu tine. Mi-ai spus că poţi rezista la orice. Ei bine, bătrîne, pe Dumnezeul meu că ai la ce ! Nu-i chiar aşa de uşor cum crezi.

Vanning zîmbi.

— Ți-am spus încă la telefon că nu mă mai poate atinge aproape nimic. Am ajuns să nu mă mai pot gîndi la nimic altceva decît la munca mea, încercînd să uit, astfel, totul.

Bellamy îl aprobă tăcut.

— Sigur că da, Philip.

Și Bellamy își aprinse o țigară. Nici unul nu vorbi nimic pînă cînd chelnerul nu le aduse băuturile comandate de Bellamy. Apoi Vanning întrebă :

— Spuneai că ai ajuns la o concluzie, Nicky, în legătură cu scurgerile de informații.

Bellamy aprobă.

— Am foarte multe idei în cap, Philip. Dar selecționarea lor e mai grea. Trase adînc din țigară, apoi suflă fumul încet. Cred că îți dai seama, Philip, continuă el, că povestea asta cu scurgerile de informații ridică probleme foarte grele. Sunt înclinat să cred că, indiferent de rezultatele cercetărilor noastre, guvernul va dori ca toată afacerea să rămînă strict secretă. N-ar fi prea plăcut dacă ar ajunge la urechile publicului, nu ?

Vanning aprobă.

— Foarte adevărat. Dar nu asta ne interesează pentru moment, ci descoperirea vinovatului.

— Am să vorbesc deschis cu tine, Philip. Am să încep cu noaptea în care a avut loc serata dată de Carola. Îți aduci aminte, cred, de un lucru mi-ai spus că urma să vină și Freda și că Harcourt — după un cocteil luat împreună — trebuia s-o conducă la serată. Ori știi foarte bine că Freda *nu era* răcită. Altfel ți-ar fi spus.

— Nu văd ce legătură...

Bellamy îl întrerupse ridicînd mîna.

— Știu că nu vezi legătura. Dar ascultă. Adevărul e că Harcourt n-a condus-o pe Freda la serată. În locul ei a venit la Carola cu Iris Berington, iar Freda a rămas acasă. Harcourt a plecat înaintea mea cu Vanessa. Imediat după unsprezece am plecat și eu, dar înainte de a ieși pe ușă, m-a chemat Freda la telefon. Vorbea foarte ciudat. M-a rugat să-i spun Carolei că n-a putut veni din cauza unei răceli și m-a rugat să mă duc imediat s-o văd, că avea ceva urgent. Totodată mi-a spus să intru pe ușa de serviciu și că ușa dinspre studioul tău

va fi deschisă. Bineînțeles, am fost surprins. Eram eu cam amețit, dar îmi dădeam totuși bine seama că nu era felul obișnuit de a vorbi al Fredei.

Vanning îl privea pe Bellamy cu ochii larg deschiși de mirare.

— Am luat o mașină și m-am dus la voi, continuă Bellamy. Am intrat în apartamentul vostru și, trecînd prin studioul tău, am intrat în salon. Nici urmă de Freda. Am deschis ușa dinspre coridor și am strigat-o, fără să primesc însă nici un răspuns. Apoi, am bătut la ușa dormitorului, care era întredeschisă, și mi-am băgat capul înăuntru și atunci am văzut-o întinsă pe pat, moartă. Îți poți da seama cam ce am simțit în momentul acela.

Mi-a atras îndată atenția faptul că o țigară ardea încă în scrumiera de pe masă. Era o țigară ETAT MAROC, una dintre țigările pe care le fumează Harcourt. Era limpede că fusese de puțin timp acolo și părerea mea e că în acel moment nu plecase încă din apartamentul vostru.

— Dumnezeule ! exclamă Vanning.

Trăgînd nepăsător din țigară, Bellamy se felicita în sinea sa că putea spune minciuni cu atîta ușurință.

— După părerea mea, continuă el, cred că ajunsese la voi imediat după ce mi-a telefonat Freda. Bineînțeles, nu putea ști că eram în drum spre locuința voastră, iar ea, fiind speriată, nu i-a spus nimic. Probabil că se bucura știind că sunt pe drum spre ea. Harcourt a omorît-o cu puțin timp înainte de sosirea mea și probabil că, în timp ce eu eram în dormitor, el se găsea în salonașul din față și s-a strecurat afară din casă în vreme ce eu încercam să-mi viu în fire.

Vanning nu spunea nimic. Privea fix, în jos, la masă.

Bellamy continuă pe un ton egal

— Am descoperit cîteva lucruri interesante. Și anume că ducîndu-se să ia cocteilul cu Freda, Harcourt se aștepta să obțină ceva bani de la ea. Și el credea asta pentru că — și acum te rog să te ții tare, Philip — ea îi dădea de mai multă vreme bani. Știu asta de la Iris Berington, care era la curent cu asta. Știu, de asemenea, tot de la Iris, că Freda l-a refuzat. Și tot ea mi-a spus că Harcourt era făcut foc pe ea și după pă-

rerea lui Iris Berington, după ce a plecat de la Carola, s-a dus direct la Freda, s-a certat cu ea şi a ucis-o... Teoria asta e sprijinită de faptul că Harcourt n-are nici un alibi. Pretinde că a rătăcit pe străzi în noapte. Şi te întreb pe tine dacă ţi-l poţi imagina pe Harcourt plimbîndu-se aiurea prin ploaie.

— Dumnezeule ! ripostă Vanning. Dar e ridicol, e...

Bellamy îl întrerupse din nou :

— Asta nu-i nimic ; să vezi ce urmează. Îşi stinse ţigara în scrumieră şi continuă. Vezi tu, Philip, noi bărbaţii sîntem teribil de egoişti. Rareori ne dăm seama de ceva chiar şi atunci cînd totul se petrece sub nasul nostru. Ştii foarte bine cît ai fost de legat tot timpul de „Biroul C". Ai muncit ca un negru, ca un sclav pe o plantaţie timp de douăsprezece-cincisprezece ore pe zi. Poate că nu ţi-ai dat seama în timpul ăsta că o neglijai pe Freda.

— Ce dracu vrei să spui cu asta, Nicky ? întrebă Vanning.

Bellamy îi răspunse trist :

— Freda a fost amanta lui Harcourt. Vanessa bănuia asta în ultima vreme şi a căutat să se convingă. Nu mai există nici un fel de dubiu. Mi-a spus chiar ea azi după-amiază că e un fapt cert. Freda s-a plictisit de el, sau poate că a aflat de legătura lui cu Iris Berington. Cred că de aici a pornit totul.

Umerii lui Vanning se prăbuşiră brusc, ca sub povara unei greutăţi uriaşe ce i-ar fi căzut pe neaşteptate în spate.

— Dumnezeule, Nicky ! E prea cumplit. Nu pot să cred una ca asta.

— Îmi pare rău, Philip, dar încă nu s-a terminat. Sunt alte lucruri şi mai rele.

— Imposibil ! Cum poţi să-mi spui că poate exista ceva mai rău decît asta ? ! Nu fi nebun !

— Ascultă, Philip. După cîte ştiu eu, nu eşti prea bogat şi nici venitul lui Freda, deşi substanţial, nu era prea mare.

Vanning îl aprobă dînd din cap.

— Mi-am pus întrebarea de unde avea Harcourt atîţia bani. Şi cred că a avut o groază de bani. Această Be-

rington e una dintre femeile interesate de cea mai joasă speță. Un bărbat trebuie să aibă foarte mulți bani ca să-și poată permite să se-nvîrtească tot timpul cu Iris Berington.

Vanning interveni întrebîndu-l :

— Unde vrei să ajungi, Nicky ? Și-apoi, continuă el, nu cred că Freda i-a dat bani lui Harcourt. Pot să te asigur. N-a avut niciodată mai mulți bani ca de obicei. Și de unde ar fi putut să-i aibă ? Cum ar fi putut să facă rost de toții banii pe care-i azvîrlea la tot pasul, pe geam, Harcourt ?

— Exact, aprobă Bellamy. Și acum gîndește-te puțin, Philip. De unde ar fi putut face rost de atîția bani Freda și Harcourt ? Gîndește-te bine, Philip.

Vanning strînse cu putere pumnii și, desfăcînd bine degetele, le încleștă de brațele scaunului.

— Dumnezeule-Doamne ! Nu vrei spui că... ?

— Da da. *Cred că e vorba de necazurile tale cu materialele de propagandă furate.* Freda, care știa perfect de bine ce făceai și care avea acces la toate hîrtiile tale cînd lucrai acasă, îi dădea marfa lui Harcourt, care o vindea apoi mai departe. Nu-ți dai seama de toată schema ? Nu-ți dai seama cît de bine se potrivește ? Totul devine clar dacă ai cîteva elemente necesare ca să poți reconstitui întreg tablaul.

Bellamy își mai aprinse o țigară.

— Întreaga afacere e foarte simplă, dacă o privești din punctul ăsta de vedere.

Vanning îl privi ridicîndu-și capul.

— Da, e o afacere teribilă, Nicky. Dar, pe Dumnezeul meu, cu cît mă gîndesc mai bine, cu atît am impresia că ai dreptate...

— Exact. Abia cînd începi să-ți reamintești micile întîmplări cărora nu le-ai dat nici o importanță izbutești să reconstitui mai bine ansamblul. Și dînd din umeri, continuă Ascultă, Philip. Tu trebuie să-ți vezi de munca ta și eu de treburile mele. Mi-ai dat însărcinarea asta și pentru prima dată în viața mea sunt hotărît s-o duc pînă la capăt. Desigur că suntem amîndoi porniți împotriva lui Harcourt. Dar nu e bine să fim brutali cu el. Trebuie să fim deștepți

— De ce ?

— Mobilul e foarte clar. Fii sigur că Harcourt va fi spînzurat pentru uciderea Fredei și asta-i foarte bine. Iar cînd au să-l spînzure, o să-și plătească nota pentru Freda. Dar trebuie să mai descoperim ceva. Trebuie să aflăm cui vindea materialul de propagandă și nu cred că e prea greu să aflăm.

— Simt nevoia să beau ceva, îl întrerupse Vanning.

Bellamy așteptă să plece chelnerul care le aduse un alt rînd de băutură. Vanning dădu whiskyul dublu peste cap.

— E-n regulă, Nicky. Continuă. Cum crezi că trebuie să procedăm ?

— Iată cum. Cred că dacă am putea strînge șurubul, Harcourt ar vorbi. Se află exact în starea de disperare care să-l facă să vorbească. E speriat, deprimat și lefter. Nu mai are un chior.

— Deci s-a curățat și el, în sfîrșit Ei bine, sunt fericit și sper să treacă prin toate chinurile iadului.

Bellamy îl aprobă.

— Înțeleg foarte bine ce simți, Philip, și sunt de acord cu tine. Cred că dacă Harcourt ar fi avut bani, ar fi șters-o de mult. Și pentru că asta nu-mi convenea deloc, am corectat puțin soarta.

Vanning ridică mirat din sprîncene.

— Harcourt a cîștigat cîteva sute de lire luni seara la o partidă de pocher la Ferdie Mott. La ora aceea știa foarte bine că Iris Berington are să-l părăsească și, văzîndu-l cu două sute de lire în buzunar, m-am gîndit că ar putea s-o șteargă. Așa că l-am antrenat într-o partidă de „șmen" și am avut grijă să piardă tot, afară de cele douăzeci de lire pe care i le-am împrumutat după terminarea jocului.

Vanning îl privi zîmbind din colțul gurii pe Bellamy

— Te-ai dat pe brazdă, Nicky. Se pare că pui tot sufletul în afăcerea asta.

— Te cred. Fie vorba între noi, n-am pierdut toate speranțele cu Carola. Continui să cred că mai are încă o slăbiciune pentru mine. Oricum, am să încerc. Și am să încep prin a-l aduce pe Harcourt acolo unde vreau eu.

— Îţi doresc noroc, Nicky. Dar încă nu mi-ai spus ce-ai plănuit să faci.

— E simplu. Vreau să mă răfuiesc cu Harcourt şi chiar în noaptea asta. Nu văd de ce am tărăgăna lucrurile. În orice caz, propun să mergem mîine dimineaţă la Scotland Yard şi să le povestim tot ce s-a întîmplat luni noaptea. Le-am spus la început o poveste idioată şi apoi o alta care era pe jumătate adevărată. Mîine vreau să le spun adevărul gol-goluţ, de la A la Z. Dar cred că o să-l aranjăm pe Harcourt chiar în noaptea asta. Cred că e suficient de „copt" ca să vorbească. În fond, ştie foarte bine că are o crimă pe conştiinţă şi se simte vinovat şi de trădare obligînd-o pe Freda să-l ajute la furatul documentelor de propagandă. Am întîlnire cu el în seara asta la nouă la clubul Malayan, care-i la doi paşi de aici. Cred că o să-l găsesc deja beat şi am să-l mai ajut şi eu un pic. O să fie blînd ca un mieluşel şi propun să-l aduc ploconi la tine acasă pe la ora zece ca să-l putem lua la întrebări. O să-i spunem exact ce credem şi tot ce ştim.

— Da... pare o idee bună, Nicky

— Îl cunoşti pe Harcourt, Philip. Cînd e strîns cu uşa începe să mintă şi cu cît are să mintă mai mult cu atît are să se înfunde mai rău. Fac prinsoare cu tine pe orice că o să reconstituim toate piesele care ne lipsesc din poveştile lui. Va trebui să le inventeze pe loc şi nu cred că o să reuşească prea bine. Apoi, după ce îşi va fi spus povestea lui, îi spunem noi ce ştim. Totul e să-l facem să recunoască că a omorît-o pe Freda şi, dîndu-l apoi pe mîna poliţiei, nu se va face nici un fel de publicitate în legătură cu materialele de propagandă furate. Dacă are să fie spînzurat pentru omor, nu mai interesează pe nimeni cealaltă latură a acestei afaceri, cu excepţia noastră, care trebuie să descoperim unde-şi vindea marfa şi cum o trecea pe continent. Poate că lucra cu cineva care trecea materialul prin Olanda sau Belgia.

Vanning îl aprobă.

— Cred că ideea ta e bună Nicky. Dar mai vreau şi eu ceva în plus. Desigur că vreau să ne răfuim cu Harcourt şi nu văd de ce n-am face-o chiar în seara asta. E un moment la fel de prielnic ca oricare altul. Dar, cum ţi-am spus, vreau şi eu ceva... Ezită un moment.

— Dă-i drumul, Philip, îl încurajă Bellamy.

Vanning continuă trecîndu-şi palma peste frunte :

— Cred că în legătură cu Freda. Vreau să ştiu unde am greşit faţă de ea şi cum a fost posibil ca o femeie excepţională ca Freda să se îndrăgostească de o jigodie ca el. N-o să am niciodată linişte pînă nu aflu despre ce e vorba. Mă înţelegi, Nicky, nu ?

— Desigur că înţeleg, Philip. Desigur. Şi ce vrei faci ?

— Îl aduci, aşa cum ai propus tu, la ora zece la mine şi apoi mă laşi singur cu el timp de o oră, ca să-i pot vorbi. N-am să-i fac nimic. Nici nu-l mai pot urî măcar. Şi nici n-am să suflu o vorbă despre afacerea cu propaganda pînă la întoarcerea ta.

— Foarte bine. Aşa vom face.

— Tu te întorci la unsprezece şi pînă la ora aceea voi scoate de la el adevărul în legătură cu Freda. Am să ştiu tot ce vreau să ştiu. Apoi îl strîngem cu uşa ca să aflăm restul despre vînzarea informaţiilor.

Bellamy îşi termină de băut paharul.

— Foarte bine, Philip. Aşa să fie. Am să-l aduc la tine pe la ora zece.

Vanning se ridică.

— Ai procedat foarte bine, Nicky. Am avut dreptate cînd ţi-am dat însărcinarea asta. Ştiam ce poţi cînd vrei. Ei bine... ne vedem mai tîrziu. La revedere, Nicky... Şi ieşi încet pe uşă.

Bellamy privi în urma lui şi oftă. Apoi mai comandă un whisky cu sifon.

Ieşind afară din restaurant, Vanning se opri o clipă pe loc mirat şi încurcat. Apoi porni în jos pe Piccadilly. Puţin mai departe opri primul taxi ivit în cale şi-i dădu şoferului adresa lui de acasă.

Stătea în maşină cu capul plecat şi mîinile încleştate cu coatele pe genunchi, într-o intensă concentrare, încercînd cu mare efort să-şi adune gîndurile.

Coborî în faţa blocurilor Hyde Apartments, urcă cu ascensorul şi intră în apartamentul său.

Acolo, îl găsi pe şeful Secţiei speciale, Harbell, aşezat în faţa focului şi fumîndu-şi pipa. Era un bărbat înalt şi slab, cu păr grizonat, şi purta ochelari cu ramă de baga. Părea orice altceva, dar cîtuşi de puţin şeful Secţiei speciale. Îi zîmbi amabil lui Vanning.

— Ei bine, Vanning, cum a fost ?

Vanning îşi scoase obosit paltonul, îl aruncă neglijent pe un scaun şi se îndreptă spre bufet. Prepară două whiskyuri cu sifon şi le aduse îndărăt în faţa focului. Dîndu-i un pahar lui Harbell, se aşeză cu un suspin de sfîrşeală.

Harbell sorbi din pahar, apoi, punînd paharul pe poliţa căminului, întrebă

— Şi ce spunea escrocul nostru ? Pariez că ai ieşit bine din încurcătură.

Vanning se ridică nervos şi începu să se plimbe în lung şi-n lat prin cameră.

— Mă întrebi dacă a scos-o la capăt ? Dumnezeule ! Şi încă cum ! Şi oprindu-se brusc în faţa lui Harbell, continuă Ascultă, Harbell. L-am subestimat pe Bellamy. Nu-l credeam deştept. Ei bine, îmi cer scuze. E atît de deştept încît frizează aproape geniul. Şi am să-ţi spun un lucru care are să te surprindă.

— Nimic nu mă miră, răspunse Harbell.

— Ba da, de data asta te vei mira, afirmă Vanning întunecat. Nu cred că Bellamy a omorît-o pe Freda.

— Ce ? exclamă Harbell.

— Ascultă, continuă Vanning, o anumită parte din povestea pe care mi-a spus-o în seara asta e adevărată. Şi *trebuie* să fie adevărată, de vreme ce el afirmă că are dovezi şi nu-i atît de nebun încît să facă astfel de afirmaţii gratuite.

Harbell aprobă din cap din nou şi luă paharul în mînă.

— Înţeleg, spuse gînditor. Şi pe cine bănuieşte ?

— Bellamy afirmă că-i isprava lui March. Şi înclin să cred că are dreptate. Şi, în ceea ce mă priveşte, de obicei nu prea mă grăbesc să trag concluzii greşite. Mi-am închipuit din primul moment că, relativ la furturile materialelor de propagandă, Bellamy va încerca să arunce vina fie pe Ferdinand Mott, fie pe Harcourt March. Pentru că ar fi fost cea mai bună soluţie ca să-l scoată din încurcătură.

— Asta a fost și părerea mea, aprobă, dînd din cap, Harbell.

— Nu-nțelegi, Harbell ? continuă Vanning. Nu-nțelegi unde vrea să ajungă ? Știe că are niște probe de mîna-ntîi prin care-l poate acuza pe March de crimă. El afirmă sus și tare că March a omorît-o pe sărmana mea Freda. Înțelegi ce urmărește ?...

Harbell zîmbi.

— E foarte clar. O să ne spună că March e autorul furturilor materialelor de propagandă. Are să lege cele două fapte una de alta. Și, mai mult ca sigur, împrejurările vor fi sută la sută în favoarea lui. Doamna Vanning nu ne mai poate spune nimic. Cît despre March... ei bine... dacă Bellamy poate să-i pună în spinare asasinarea Fredei, va mai crede cineva în spusele lui March,indiferent ce argument ar aduce el ? Totul e, într-adevăr, foarte bine gîndit, dar asta nu-l va ajuta cu nimic.

— Exact, aprobă Vanning și începu din nou să se plimbe prin cameră. Știi că azi am primit o serie de lovituri teribile și nu-mi vine ușor să vorbesc despre asta. Dar tu trebuie să cunoști adevărul, Harbell. Nevasta lui March, Vanessa — care este într-adevăr o femeie excepțională — i-a spus azi lui Bellamy că exista ceva între porcul ăla de March și Freda. Că era, de fapt, amantul ei. Ei bine, privind retrospectiv, îmi dau seama că Freda putea fi, într-o oarecare măsură, atrasă de March. A încercat mereu să mi-l bage pe gît căutînd să mă convingă că trebuie să-l reprimesc în serviciul meu, că trebuie să-i mai dau o șansă. Și, mai mult, se învîrtea toată ziua pe la noi acasă. Știi foarte bine cum merg lucrurile, Harbell... Chiar de la izbucnirea războiului ăsta blestemat și, chiar mai înainte, am cam neglijat-o pe Freda. Munca mea îmi răpea tot timpul, dar, desigur, nu m-am gîndit că lucrurile au să ajungă pînă acolo. Ei bine, se pare că, totuși, Vanessa March și-a dat seama despre ce e vorba și a făcut și ea niște cercetări pe cont propriu, convingîndu-se că totul e adevărat și spunîndu-i apoi și lui Bellamy. Ei bine... ei a mai descoperit — prin intermediul lui Iris Berington, amanta lui March — că March aștepta să primească niște bani de la soția mea în noaptea cînd a avut loc petrecerea de la Everard. Dar ea l-a refuzat și March s-a înfuriat.

Harbell aprobă din cap.

— Încep să înţeleg.

— Nu vezi cît de bine se potrivesc toate ? continuă Vanning. Freda s-a certat cu March şi nu s-a mai dus la petrecere. Dar trebuia să găsească o scuză, aşa că, chemîndu-l pe Bellamy la telefon înainte de a pleca de la domnişoara Everard, l-a rugat să-i spună Carolei Everard că este răcită. Dar nu ăsta a fost motivul principal pentru care l-a sunat pe Bellamy ci faptul că trebuia să-l vadă imediat. Acum poţi să ghiceşti de ce... Sărmana Freda era speriată de moarte şi avea impresia că March se va întoarce şi nu dorea să fie în ruptul capului singură cu el. Voia să aibă pe cineva lîngă ea şi i s-a părut că omul cel mai potrivit e Bellamy. Nenorocirea a făcut ca el să sosească prea tîrziu. Mi-a spus în seara asta că a găsit-o moartă şi că una din ţigările lui March mai ardea încă în scrumieră. Bellamy are impresia că în momentul acela March se mai găsea încă ascuns în apartament, într-o altă cameră, de unde a putut foarte uşor să se strecoare afară. Dacă Bellamy îşi poate dovedi teoriile, s-ar putea să aibă dreptate, în ceea ce-l priveşte pe March. Oricum, nu-l văd pe Bellamy omorînd pe cineva. Nu e genul de om care să facă aşa ceva. Dar March, da.

— Ştie cumva Bellamy ce spune March că făcea în acele momente critice ? întrebă Harbell.

— Ăsta-i principalul punct nevralgic. March n-are nici un fel de alibi. Pretinde că a bătut străzile în neştire, ceea ce e, evident, total lipsi de sens.

— Ei bine, iată motivul pe care-l caută Meynell, răspunse Harbell zîmbind din nou. Meynell n-are să fie deloc încîntat cînd are să-şi dea seama că m-am folosit, într-o oarecare măsură, de el. E cam neplăcut pentru un ofiţer de poliţie însărcinat cu cercetarea unui asasinat să-i cadă pe cap Serviciul special şi să tragă sforile în spatele lui. Dar n-am avut ce face şi Meynell o să fie foarte surprins cînd are să afle că Bellamy nu e, de fapt, criminalul.

Începu să-şi umple din nou pipa.

— E extrem de neplăcut pentru tine, Vanning, dar *ăsta e motivul.* Dacă ceea ce spune Bellamy şi doamna March e adevărat, se pare că avem de-a face cu eterna poveste, veche de cînd lumea.

— E foarte trist, confirmă Vanning cu amărăciune, dar mi-e tare teamă că-i adevărul.

— Iar prietenul nostru Bellany trage toate foloasele din treaba asta, continuă Harbell.

Vanning zîmbi cinic.

— Întreaga situaţie a fost parcă special creată pentru el. Mai mult, a avut neobrăzarea să insinueze în seara asta că March obţinea informaţiile privind propaganda de la Freda, care cunoştea, probabil, schemele de propagandă la care lucram eu. E afurisit de deştept !

— Într-adevăr, e foarte deştept. Dar asta nu trebuie să te îngrijoreze. *Ştiu precis că* Bellamy e omul căutat de noi în afacerea cu propaganda.

Vanning se duse la bufet şi îşi luă o ţigară

— Totuşi, nu înţeleg ce urmăreşte. Fii atent, Harbell ; are un tupeu fenomenal. I se pare că are dovezi atît de zdrobitoare împotriva lui March încît mi-a propus să-l aducă la mine în noaptea asta, ca să ne răfuim.

Harbell ridică întrebător din sprîncene.

— Are tupeu, nu glumă, nu ? Şi după o pauză, adăugă încet Nu te turbura prea rău, Vanning, de ceea ce vrea să-ţi spun, dar trebuie să ne facem datoria. Ţi-am mai spus că *ştiu precis* că Bellamy e cel care a vîndut informaţiile privitoare la propagandă, dar nu sunt sigur de *unde* le-a obţinut...

Vanning se uită la el cu gura căscată de mirare.

— Dumnezeule ! Harbell, nu crezi cumva că...

Harbell dădu din umeri.

— Nu cred nimic. Vreau fapte. Nu-ţi dai seama, Vanning... dacă doamna Vanning a fost persoana care i-a furnizat informaţiile privitoare la propagandă lui Bellamy, lucrul cel mai bun pe care-l putea face, ştiind că March e amantul ei, era să declare că i-a dat materialul lui March Oricum, cine ar putea să-l creadă pe March ?

Vanning dădu trist din cap.

— Nu ştiu ce să mai cred. Curînd n-am pot gîndi deloc.

Harbell îl încurajă :

— Nu fi îngrijorat. Hai să procedăm aşa cum vrea Bellamy. I-am spus lui Sir Eustace că dacă o să-i dăm destulă frînghie, Bellamy are să se spînzure singur. E.

bine, să-i dăm destulă frînghie ca să se spînzure. Răfuieşte-te cu March, aşa cum ţine atît de mult Bellamy. În fond, continuă Harbell cu un zîmbet cinic, are să te intereseze foarte mult să afli ce are March de spus, iar Bellamy va trebui să fie al naibii de deştept ca să se menţină pe poziţie.

— Ai dreptate. Dar Bellamy este într-adevăr foarte deştept, aprobă Vanning.

— Nu fi îngrijorat, Vanning, zîmbi Harbell, am atuul la mînă şi am să-l joc în momentul potrivit. Se uită la ceas. Trebuie s-o şterg. Aş fi vrut să pot fi şi eu de faţă la întrevederea ta cu March şi Bellamy în noaptea asta. Se anunţă foarte interesantă. Oricum, indiferent de rezultat, te rog să mă informezi la timp. Incidental, continuă inspectorul-şef, am să vorbesc mîine dimineaţă cu Meynell şi am să-i prezint toate aspectele noi ale problemei, rugîndu-l să amîne cercetările pentru cîteva zile. Nu vreau să ne încurce socotelile tocmai acum. Putem pune mîna oricînd pe March.

Harbell se îndreptă cu mîna întinsă spre Vanning.

— Nu le pune toate prea mult la inimă. Puţini oameni s-au aflat într-o situaţie atît de grea ca tine, dar ştiu că timpul vindecă totul şi că există totdeauna un mîine.

Strîngîndu-şi mîinile, Vanning adăugă :

— Aş vrea să pot gîndi şi eu la fel, dar am impresia că toate ziele mele de mîine vor fi încărcate cu amintirea zilelor de ieri ; că am să-mi petrec tot restul zilelor blestemîndu-mă că n-am avut mai multă grijă de Freda. Oftă şi îşi îndreptă umerii. Am să-ţi comunic ce s-a întîmplat în noaptea asta, Harbell. Bellamy nu poate continua să mintă şi să facă planuri la infinit.

— Fac prinsoare că nu, întări Harbell. I s-a dat destulă frînghie şi a cam început să se strîngă nodul. La revedere, Vanning.

Şi ieşi din casă.

Bellamy stătea în faţa ruletei automate din barul lui Sydney, de pe Conduit Street. Băgă un şiling, trase de manetă şi pierdu.

— Poate mă credeţi sau nu, domnule Bellamy, spuse Sydney preparînd un whisky cu sifon, dar viaţa e exact

ca mașinile astea blestemate. Pur și simplu nu poți cîștiga niciodată. De fapt, am spus-o întotdeauna.

— Spune-mi Sydney, întrebă Bellamy, de ce începi totdeauna fiecare frază cu „poate mă credeți sau nu" ?

— Păi... e, evident, domnule Bellamy Pentru că puteți.

— Ce dracu vrei să spui cu asta, Sydney „pentru că puteți" ?

— Că puteți să credeți sau nu, răspunse Sydney cu un aer foarte serios.

Bellamy zîmbi.

— Înțeleg. Nu mi-am dat seama că raționamentul tău e atît de grozav. Și de ce e viața la fel ca una dintre mașinile astea, Sydney ?

— Ei bine, domnule Bellamy, răspunse barmanul, ceea ce am spus totdeauna, credeți-mă sau nu, e evident. Joci pe roșu și iese negru. Joci pe negru și iese roșu. Nu știi niciodată pe ce picior dansezi, nu ?

— Rareori, întări Bellamy.

— Viața, continuă Sydney frecînd tejgheaua barului, e ca un pachet de cărți de joc. De fiecare dată cînd crezi că ai asul, descoperi că nu-l ai.

Își sprijini capul într-o mînă uitîndu-se trist la Bellamy.

— Am avut și eu tragediile mele, domnule Bellamy, continuă el. Anul trecut umblam după o fustă care lucra p-aici pe-aproape ca manechin la o casă de mode. Dac-aș fi poet, aș putea s-o descriu. Avea fata asta mai multe forme potrivite așezate la locul potrivit decît își poate imagina cineva. Poza pentru modele mai plinuțe, dar asta nu însemna că n-avea forme. Vreau să spun, mă credeți sau nu, că avea și calitate și cantitate și pentru mine, cum sînt cam slăbănog, însemna foarte mult. Era aproape acum un an, continuă el, și-am făcut imposibilul ca să pun mîna pe ea. Mi-am făcut freza în diferite feluri și cîte altele. Poate mă credeți sau nu, dar am muncit într-adevăr pe brînci, încercînd să pun mîna pe ea.

— Și ai reușit-? întrebă Bellamy

— Nu. Niciodată. Lucram nițel la curse pe vremea aia și era cum nu se poate mai rău. Fiecare cal pe care-l

jucam mergea ca ceasul şi cîştiga. Bani cîştigam, dar nu cîştigam fata... Într-o noapte m-am dus la un club de pe-aici pe-aproape, mi-am încercat norocul la „faro" şi am pierdut şi ultimul sfanţ din buzunar. M-am gîndit la zicala care spune că dacă ai ghinion la cărţi, ai noroc în dragoste, aşa că m-am repezit la ea acasă ca un cîine de vînătoare în goană după pradă. Eram disperat. Mi-am spus că, acum ori niciodată, era momentul să pun mîna pe ea.... Am sunat şi gazda mi-a deschis uşa. Am trecut glonţ pe lîngă ea şi m-am repezit sus în camera ei ca la cel mai lăudat pom din lume...

— Şi tot nu te-a plăcut, Sydney ?

Sydney dădu negativ din cap.

— N-a fost numai atît. Era în pat cu un tip de la Garda călare. Tipul ar fi putut să mă cotonogească, credeţi-mă... Ei, ce mai ziceţi ? Nu-i aşa cum vă spuneam ?

Bellamy băgă un şiling în maşină, jucă pe roşu şi trase de manetă. Ieşi roşu şi mărunţişul se rostogoli în cupa de jos.

Sydney exclamă :

— Aţi văzut ? Mă credeţi sau nu, dar nu-i exact cum vă spuneam eu ?

Capitolul 12

MIERCURI

Gradul trei îndulcit

Bellamy intră în clubul Malayan la nouă fără un sfert. Era îmbrăcat în haine de seară şi arăta imaculat şi fericit.

Fenella Roque bea, aşezată la bar, un Martini dublu cu o cireaşă. Într-un colţ Harcout March juca, legănîndu-se pe picioare, la una dintre maşini.

Bellamy își agăță pălăria într-un cui și se duse la bar. Fenella întoarse capul și îi zîmbi.

— Aș vrea să-ți fac cinste cu ceva, Nicky.

Bellamy îi zîmbi și el, iar ea se gîndi că e un bărbat foarte plăcut... foarte prietenos. Își dădea seama că asta e ceva aparent și că în fond e foarte periculos, sau distrat, sau foarte deștept. Nu-și dădea seama exact. Dar îi plăcea să stea de vorbă, prietenește, cu el. Fenella făcea, în felul ei, cercetări și experiențe în privința bărbaților și gîndea că a fi în termeni amicali cu Bellamy e ca și cînd ai fi prieten cu un pui de tigru. Îți place să-l privești și să te joci cu el și, în același timp, trăiești senzația minunată a riscului, știind că poate să se înfurie oricînd, să te sfîșie cu ghearele ca bricele sau să te muște cu dinții lui ca pumnalele.

Mulțumesc, Fenella aș bea un Martini, unul mare, răspunse Bellamy.

După ce comandă băutura, Fenella îi spuse încet

— Ei bine... m-am ținut de cuvînt, Nicky. Uite-l, te așteaptă în colț, deși nu știe că te așteaptă pe tine. El credea că o să mergem la Priory. Va trebui să-l trezești.

— Mulțumesc, draga mea. Am să-l trezesc la momentul potrivit.

Bellamy începu să-și bea cocteilul. Fenella îl întrebă cu respirația aproape sacadată, ca și cînd s-ar fi temut de ceva :

— Ce ai de gînd să faci cu nenorocitul ăsta, Nicky ? E într-o stare cumplită. Se teme și de umbra lui. I-ai băgat frica în oase. E atît de amărît, săracul...

— Să nu-mi spui că ai devenit maternă, Fenella, zîmbi Bellamy.

— Deloc, ripostă ea cu asprime. Nu e meseria mea să fiu maternă, dacă înțelegi ce vreau să spun. Dar cred că e o rușine să-ți bați joc de amărîtul ăsta care-i suspectat de ceva...

Bellamy îi atinse ușor brațul cu mîna iar Fenella se întoarse brusc, privindu-l insistent. Ochii lui erau reci ca gheața. Fenella se cutremură și i se făcu deodată frică.

— Dragă Fenella, vorbi liniştit Bellamy, atîtea femei şi-au ruinat cariera numai pentru că au fost curioase sau pentru că s-au grăbit să tragă concluzii, sau pentru că au încercat să protejeze oameni ca Harcourt de consecinţele fireşti ale faptelor lor. Vreau să-ţi dau un sfat... Vezi-ţi de treabă şi nu-ţi mai pune întrebări ; e mult mai sigur.

Fenella dădu din umeri nepăsătoare şi răspunse cu un zîmbet timid :

— Poate că ai dreptate, Nicky. Retrag tot ce-am spus.

Apoi îşi termină de băut paharul. Bellamy comandă încă două Martini, zîmbindu-i amabil.

— E-n regulă, Fenella. Fii o fetiţă inteligentă şi după o pauză în care îşi aprinse o ţigară — şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu încerca să joci dublu, să serveşti la doi stăpîni. Nu duce decît la prăpastie.

Fenella îl privi cu un aer ciudat.

Ce vrei să spui cu asta, Nicky ?

— Lucrezi pentru Ferdie Mott învîrtindu-te pe ici, colo şi pescuind oameni dubioşi care vor să joace şi care-i duci la clubul lui Mott încasîndu-ţi, bineînţeles, comisionul. Într-un fel, totul e în regulă. E meseria ta dacă îţi place sau dacă nu poţi face altceva, nu ţi se poate reproşa prea mult. Trase adînc un fum de ţigară dădu drumul foarte încet. Dar dacă ai să începi să simpatizezi cu indivizi ca Harcourt, ai să cazi. Şi Bellamy continuă cu aceeaşi voce egală : Înţelegerea devine un lucru rău cînd e acordată tipului de om nepotrivit. Poate te pună în situaţii foarte neplăcute... Aşa că... renunţă Fenella.

Cred că ai dreptate, renunţ.

Nu-s încredinţat, ripostă încă zîmbitor Bellamy. continui să faci cum te taie capul. Noapte bună, draga mea.

Se întoarse brusc, se îndreptă spre celălalt capăt al barului şi se adresă blondei de la bar

— Ascultă, frumoasa mea blondă. Dă-mi un whisky cu sifon şi un pahar de sifon cu cîteva picături de angostura. Le iau acum. Iar în timp ce am să stau de vorbă cu domnul March, fă-mi un amestec tare într-o sticlă de-un

sfert, pe care s-o iau cu mine o treime whisky, o treime rachiu și o treime gin.

La care fata exclamă :

— Doamne ! Ce amestec ! Ai de gînd să-i cureți toată căptușeala stomacului ? Apoi puse prima comandă pe tejghea, adăugînd Am să prepar și restul și oricine are să bea din el poate primi condoleanțe din partea mea.

Bellamy se îndepărtă cu cele două pahare în mînă. Trecînd pe lîngă Fenella prinse din zbor o undă din parfumul ei și privind la imaginea ei reflectată în oglinda barului, văzu că era foarte palidă și crispată.

Ajunse în colțul unde March continua să joace la mașinile automate.

— Ți-am adus un pahar de sifon cu angostura, Harcourt. Stai jos, bea-l și ascultă-mă.

— Cu cine-ți închipui că vorbești, Nicky ? se răsti March. Aș vrea să înțelegi că...

— Stai jos și taci din gură, ripostă Bellamy. Dacă-ți ții gura și-ți destupi bine urechile, s-ar putea să te împiedic să te legeni la capătul unei funii în cel mult două luni. Am spus *s-ar putea*... Situația în care te afli acum, Harcourt, nu permite nici un fel de teatru ieftin.

March se așeză la o masă. Bellamy observă că îi tremurau mîinile. Așeză paharul de sifon cu angostura în fața lui March.

— Bea. Bea-l tot și ascultă-mă.

March luă paharul și-l dădu peste cap.

Bellamy își stinse țigara și aprinse imediat alta. Își bău paharul de whisky cu sifon și îl așeză încet pe masă. Apoi se adresă lui March.

— Dacă mă asculți cu atenție și faci ce-ți spun, pot să-ți garantez că totul va fi în regulă. Așa că tot ce ai de făcut e să nu vorbești sau să mă întrerupi cu ideile tale caraghioase, pentru că poți să-mi spui foarte puține lucruri pe care să nu le pot ghici. Ai înțeles, Harcourt ?

— Înțeles. Dar nu promit nimic... N-am încredere în tine, Bellamy. Dar te ascult.

— Bine. Mi-e perfect egal dacă ai sau nu încredere în mine. Dar ai să faci ce am să-ți spun eu, din două motive : dacă nu mă asculți ai să fii spînzurat sută la sută

pentru asasinarea Fredei Vanning. Ăsta-i primul motiv iar dacă mă asculți, am să-ți dau mîine seară o sută de lire sterline. Ăsta-i al doilea motiv. Cred că ai să te poți descurca cu o sută de lire, în special acum, cînd sursa ta de venituri a fost tăiată...

— Ce dracu știi tu de sursa mea de venituri ?

Bellamy zîmbi răutăcios și rosti liniștit

— Totul. Atît de mult încît nici nu-i nevoie să mai discutăm. Ce spui, ai de gînd să stai liniștit ?

— Bine. Ascult. Se pare că sînt obligat să ascult pe de altă parte, am nevoie de o sută de lire.

— Te cred. Și după ce le obții, ascultă sfatul meu, Harcourt pleacă într-o scurtă vacanță undeva la țară și lasă-te de băutură. Viața pe care ai dus-o nu-ți prieste deloc.

March se juca încet cu paharul din fața lui.

— În cîteva minute plecăm să-l vedem pe Vanning la el acasă. Nu mă privi așa de mirat, Harcourt. Abia am început... Scotland Yard-ul, continuă liniștit Bellamy, e la curent cu totul și au suficiente capete de acuzare împotriva ta. Au atîtea dovezi — deși indirecte, de circumstanță — încît n-ai nici o șansă să scapi... Stai liniștit și am să-ți spun care sunt acuzațiile lor. Ei susțin că Freda Vanning a fost de multă vreme amanta ta. Există cineva care poate să jure pentru asta, iar Iris Berington poate confirma prin faptul că i-ai spus că ai să faci rost de bani de la Freda Vanning luni seara. Trebuia s-o conduci pe Freda Vanning la petrecerea dată de Carola Everard luni și te-ai dus la ea. Acolo v-ați certat din pricină că n-a vrut să-ți dea bani. Ai luat-o pe Iris Berington la Carola Everard și i-ai spus că te-ai certat cu Freda pentru că nu ți-a dat nici un ban... Ai plecat de la Carola Everard cu soția ta. Ea a plecat acasă iar tu în altă parte. Tu afirmi că ai rătăcit pe străzi, în noapte, și n-ai nici un alibi. N-are să te creadă nimeni. Ai ajuns la Iris Berington după unsprezece și jumătate și arătai ca moartea. Ea crede că te-ai dus din nou la Freda și că ai omorît-o. Și soția ta crede că tu ai ucis-o pe Freda. Și orice juriu are să creadă același lucru. Bagă-ți asta bine în cap.

March deschise gura să vorbească.

— Taci din gură. Ţi-am spus să mă asculţi. E şi ta şansă.

March dădu din umeri. Parcă se micşorase şi în i se citea groaza.

— Vanning vrea să te vadă, continuă Bellamy. Vrea să te vadă din cauza unei curiozităţi scuzabile. Vrea te vadă pentru că vrea să-şi dea seama cum a putut tip ca tine să ajungă amantul unei femei excepţionale Freda. Am să te las singur cu el, să discutaţi latura *asta* afacerii.

Dar există şi altă latură şi, din punctul tău de dere, mult mai importantă. În cazul că nu ştii, pot spun că începînd din septembrie cineva a vîndut de tr ori schemele de propagandă ale „Biroului C" inamicului reuşind să scape. După primul furt, Ferdie Mott, tu şi cu mine am fost daţi afară în septembrie trecut. Cred că am fost concediaţi pentru că oricare dintre noi trei *ar fi putut fi* amestecat în afacerea asta. N-au avut nici o dovadă împotriva noastră, dar guvernul nu vrea, niciodată rişte nimic.

Încă de atunci ei încearcă să descopere pe autorul furturilor. Am impresia că acum Vanning ştie cine a fost persoana respectivă. El crede că soţia lui e aceea care transmitea informaţiile cuiva care le vindea şi că această persoană eşti *tu*.

Dacă eşti băiat deştept, cînd ai să vorbeşti cu Vanning în noaptea asta, ai să-i dai dreptate. Nu e cazul să negi că ai ucis-o pe Freda şi că ai vîndut schemele de propagandă. Nu mă interesează negaţiile tale şi nu interesează, de altfel, pe nimeni. Trebuie să ţii bine minte Mă interesează numai faptul cu care am de-a face.

Şi acum fii atent. Sunt ferm încredinţat, Harcourt, că au suficiente probe ca să te spînzure pentru asasinarea Fredei. Dar dacă ai să fii destul de deştept să-i sugerezi lui Vanning că eşti răspunzător şi de vînzarea materialului de propagandă furnizat de Freda, pot să-ţi spu ai să fii în deplină siguranţă. Şi, dacă vrei să ştii de iată

Pentru guvern, informaţiile ţinînd de propagandă care ajung în mîna inamicului sunt mult mai importante decît asasinarea Fredei Vanning. Aşa e normal să fie. Una e crima săvîrşită împotriva unui individ şi alta e cea săvîrşită împotriva securităţii naţionale. Şi, în plus, suntem în plin război. Cred că vezi care-i diferenţa. Foarte bine...

Dacă reuşeşti să împleteşti cele două crime, eşti în siguranţă. Dacă reuşeşti să stabileşti faptul că Freda ţi-a furnizat efectiv informaţiile respective şi că tu le-ai vîndut, n-are să-i mai intereseze decît un singur lucru. Şi anume, metoda pe care ai folosit-o ca să-ţi vinzi marfa. Vor dori să ştie cui ai vîndut informaţiile, unde s-a făcut tranzacţia şi cum au ajuns informaţiile în Germania.

Îţi dai seama, cred, Harcourt, că în sensul ăsta ai o bază de pe care poţi să te tocmeşti. N-au să te spînzure atîta vreme cît poţi să le dai aceste informaţii. Şi poţi să faci o convenţie cu ei. Crede-mă că astfel de lucruri s-au mai făcut. O dată ce le-a intrat în cap ideea că tu ai fost cel care a vîndut marfa, au să te lase în pace, punîndu-te sub supraveghere. Dacă-ţi joci bine cartea, poţi să cîştigi toată partida. Dacă nu... condoleanţele mele. Poţi să spui ce vrei ; poţi să negi ce vrei dar au să te spînzure pentru afacerea cu Freda Vanning tot atît de sigur cum sunt sigur că mă cheamă Bellamy. Aşa că, gîndeşte-te *foarte bine.*

March tăcea. Arăta ca un om lovit cu leuca-n cap. Privea fix, în gol, cu ochii larg deschişi şi mîinile îi tremurau.

Bellamy se sculă şi se duse la bar. Blonda îi pregătise băutura într-o sticlă de whisky. I-o dădu lui Bellamy, care o bagă în buzunarul de la spate al pantalonului. Comandă două whiskyuri duble cu sifon şi se întoarse cu ele la masă, unde stătea March.

— Bea un pahar, Harcourt. Are să te pună pe picioare.

March îşi bău paharul şi spuse cu o voce stinsă :

— Mă simt groaznic, Nicky. Nu mai ştiu unde mi-e capul. Totul pare ca într-o piesă de teatru sau ceva asemănător. Am senzaţia că am să mă trezesc dintr-un moment într-altul şi-am să-mi dau seama că totul n-a fost decît un vis.

— Asta-i un gen de coşmar pe care nu-l ai în vis. E mai mult decît real şi mai straniu decît orice ficţiune. Hai să mergem la Vanning.

Harcourt se ridică şi îşi îndreptă umerii spunînd

— Bine, Nicky. Pe Dumnezeul meu că am să-ţi urmez sfatul şi am să fac cum spui tu. În fond, nu interesează ce-am să-i spun lui Vanning. Pot să spun oricînd altceva a doua zi. Nu vorbesc sub prestare de jurămînt. Locuinţa lui Vanning nu-i o sală de tribunal.

— Ai perfectă dreptate, Harcourt, aprobă Bellamy din cap. Ai spus ceva înţelept.

March se cam clătina cînd se adresă din nou lui Bellamy.

— Sînt convins că eşti dracul gol. Sunt al naibii de sigur de asta.

— Şi de data asta ai dreptate, zîmbi Bellamy. Pe-aici, Harcourt.

Îl apucă pe March de braţ şi îl conduse spre uşă.

Taxiul se tîra prin bezna camuflajului spre Berkeley Square. Bellamy, trăgînd din ţigară, putea să-l audă pe March respirînd greu.

Se gîndea, cu cinism, că Harcourt începea să-şi plătească datoriile către societate. Se adresă brusc lui March:

— Fenella e o fată drăguţă, ce părere ai, Harcourt

March se foi pe loc, spunînd

— Îmi place. Are ceva bun în ea. Zău că-mi place.

Cuvintele îi ieşeau cu mare greutate din gură şi Bellamy trebui să se concentreze ca să înţeleagă ce spune.

— M-am săturat de femei, continuă March M-am săturat pînă şi de sămînţa lor. Toată viaţa am avut neplăceri şi cauza a fost totdeauna o femeie. Ar trebui să încerc să plec undeva unde să nu existe nici una. Dar nu se poate... nu poţi scăpa de ele.

— Dar îţi place Fenella, nu? întrebă Bellamy încet.

— Da, îmi place. Nu mă pot stăpîni să nu-mi placă.

Bellamy dădu din cap aprobator, în întuneric.

— Am impresia că şi ea are o slăbiciune pentru tine, Harcourt, în ciuda fondului tău dubios. Cred că aţi stat mult de vorbă în ultimele douăzeci şi patru de ore, nu?

— Trebuia să vorbesc cu cineva, răspunse March nmărît, altfel aş fi innebunit.

— Exact. Şi pun prinsoare că nu te simţi prea bine nici acum.

Scoase sticla plată de whisky plină cu amestecul exploziv făcut de blonda de la bar şi o întinse lui March.

— Trage un gît zdravăn din asta, Harcourt. E tare, dar foarte bună, şi o să te dreagă.

— Mulţumesc.

Luă sticla şi Bellamy auzi gîlgîitul băuturii trăznitoare izbindu-se de gîtlejul lui March.

— Dumnezeule ! exclamă mai turtit ca pînă atunci. Chiar că e tare.

Bellamy scrută noaptea prin geamul maşinii şi îşi dădu seama că se aflau la vreo sută de metri de Hyde Apartments. Luă sticla din mîna lui March şi o băgă în buzunarul paltonului. Apoi bătu în geam şi-i spuse şoferului să oprească.

— Mai mergem o bucată de drum şi pe jos, Harcourt. Aerul are să te limpezească la cap. Trebuie să fii cuminte şi treaz la întrevederea cu Vanning. Şi zîmbi în barbă.

Bellamy coborî din maşină, plăti cursa şi aprinse lanterna. Apoi îl ajută pe March să se dea jos.

Cîţiva paşi March merse bine, dar apoi, pe măsură ce aerul tare şi rece al nopţii pătrundea în plămînii lui, alcoolul începu să-şi facă efectul. Se clătina nesigur şi ar fi căzut dacă nu l-ar fi prins Bellamy de braţ.

— Uşurel, Harcourt. Nu e-n regulă să mergi aşa. Trebuie să-ţi ţii firea.

— Dumnezeule ! Ce beat sunt ! mormăi Harcourt.

Bellamy sună la uşa apartamentului lui Vanning. Cînd luă degetul de pe butonul soneriei zîmbea amabil cu mîna stîngă îl sprijinea de subsuoară pe March.

Vanning deschise uşa, îi privi lung pe amîndoi şi îi pofti înăuntru, ţinînd uşa larg deschisă, ca Bellamy să-l poată căra pe March înăuntru.

— Ei bine, spuse Bellamy, l-am adus. După părerea mea, e beat tun. Speram că o să fie treaz.

Vanning se uită la March, cu faţa albă ca varul şi strîngînd din fălci.

— Ce specimen împuţit !

March tăcea. Stătea aşa, sprijinit de Bellamy, cu capul bălăbănindu-se într-o parte şi-ntr-alta. Bellamy îl duse cu greu din antreu pe culoar pînă în salon şi îl împinse pe o canapea din faţa focului. Lui March îi căzu capul pe spate. Leşinase. Bellamy se opri în picioare cu spatele la foc şi deschizîndu-şi tabachera, se uită zîmbind cinic la March şi se adresă lui Vanning, care tocmai intra pe uşă :

— Nu cred că e chiar aşa de rău cum pare, Philip. Se îmbată foarte repede, dar îşi revine la fel de repede. Cred că are să-şi vină în fire în douăzeci de minute, să-i dau atunci un pahar de sifon, după care s-ar putea ca mintea să-i funcţioneze din nou.

Vanning aprobă din cap. Privea la figura prăbuşită ca la un animal scîrbos. Bellamy, trăgînd din ţigară, se gîndea că vor trebui mult mai mult de douăzeci de minute şi un pahar de sifon ca să-l facă pe March să arate din nou, cît de cît, a om.

— Trebuie să plec, Philip. Îţi las porcul şi mă întorc pe la unsprezece. Pînă atunci e cazul să terminăm cu el să putem începe să-l prelucrăm împreună.

— Bine, aprobă Vanning.

Bellamy ieşi şi, din uşă, privi peste umăr. Vanning stătea la capul canapelei şi privea în jos cu dispreţ la March, ca la un animal ciudat.

Bellamy porni spre Berkeley Square, opri o maşină şi se duse la clubul Malayan. În bar mai erau vreo şase persoane, dar Fenella plecase. Bellamy se instală la capătul din fund al barului şi comandă un Martini.

— Deci, doamna Roque a plecat ?

— Exact, răspunse blonda de la bar. Ai început să ai spirit de observaţie, nu ? Şi îi zîmbi. Am impresia că nu te mai place la fel de mult, adăugă ea ironic.

— Nu ? Ce te face să crezi asta ? întrebă Bellamy.

— Parcă n-ai şti ! Oricine putea să vadă, după felul în care îţi vorbea în seara asta, că era cam supărată de ceva. Ceea ce-i foarte curios la ea, pentru că, în general, zîmbeşte tot timpul.

— Da ? Ei, ce să-i faci, draga mea, toţi supărăm pe cineva cîteodată. N-avem încotro. Cîteodată ne supărăm chiar pe noi înşine. Mi-aduc aminte de o femeie pe care am văzut-o într-un tren...

— Da, şi ?...

Îşi aranja un cîrlionţ vopsit şi spuse

— Pun prinsoare că asta se petrecea tot în America.

— De ce ? De ce neapărat în America ?

— Cele mai bune dintre povestirile tale se petrec în America.

— Ai dreptate. Acolo se poate întîmpla orice, pe cînd la Londra nu se întîmplă niciodată nimic interesant.

— Mie-mi spui ? ! Dar cum a fost cu femeia aceea ?

— Nimic prea interesant. Mergeam cu trenul, de fapt cu Chicago Flyer, şi am remarcat-o în timp ce mîncam. Stătea cu spatele la una din mesele din faţa mea în vagonul restaurant. Avea nişte forme uluitoare. Era superbă şi mă întrebam cum arată oare la faţă...

— Ştiu. E un fel de curiozitate naturală.

— Exact. Se spune, de obicei, că o femeie cu forme frumoase e urîtă la faţă. Oricum, continuă el, eram grozav de curios să-i văd faţa. După un timp, s-a ridicat şi s-a dus spre vagonul platformă din coada trenului. După-masă am încercat să citesc, dar nu mă puteam concentra pentru că mă obseda faţa femeii.

— Aşa că te-ai dus s-o vezi. Şi ai avut o surpriză ?

— Şi încă ce surpriză ! După ce-am străbătut tot trenul, am găsit-o, în sfîrşit, pe platforma din spate. Era neagră... neagră ca păcura...

— Pariez că ai fost dezamăgit.

— Desigur. Mă sprijinisem tocmai de balustradă şi cînd a întors capul, am fost atît de uluit încît am căzut din tren.

— Dumnezeule ! Şi pe urmă ?

— Ei bine, n-a fost plăcut deloc, pentru că tocmai atunci trecea un tren din sens opus şi m-a călcat. Am murit o oră mai tîrziu în chinuri groaznice.

— Eşti într-adevăr o figură, nu ? Nu ştie omul cum să te ia şi cînd să te creadă.

— Știu, ripostă Bellamy. Asta-i și părerea mea.

Își bău paharul și plecă.

Era unsprezece fără un sfert. Bellamy stătea în mijlocul dormitorului său din Half Moon Street înconjurat de haine, pe care le împăturea și le așeza într-un cufăr uriaș, fluierînd încetișor.

După ce termină, împinse cufărul într-un colț, se uită la ceas și formă numărul de telefon al Carolei Everard.

Îi răspunse fata din casă spunîndu-i că domnișoara Everard nu este acasă și că plecase acum un sfert de oră la clubul Mott. Închise telefonul, își aprinse o țigară și ieși.

Pe străzile pustii era întuneric beznă. Aprinse lanterna oarbă și se îndreptă spre Hyde Apartments. Se distra căutînd să-și închipuie ce se petrecuse exact între March Vanning și își spuse că nu s-a întîmplat probabil nimic.

Zece minute mai tîrziu suna la ușa lui Vanning. Cînd îi deschise, Vanning stătea încruntat în mijlocul antreului.

— Ei bine, Philip, sper că ai aflat tot ce doreai să știi. Și intră în casă. Tocmai voia să-și scoată paltonul, înd Vanning îl opri

— În locul tău nu m-aș osteni să-mi scot paltonul, Nicky. Doar dacă nu vrei să stai de vorbă cu mine. Cu el n-avem ce face. E beat mort și a dormit tot timpul de cînd ai plecat, ca un porc.

Bellamy își înăbuși un suspin de ușurare.

— Sunt mulțumit că mai trăiește încă, zise zîmbind. Mă gîndeam că ai să-l gîtui, probabil, dacă spune ceva care să te supere cît de puțin. Ai o putere de stăpînire uluitoare, Philip.

Vanning îl conduse în salon spunînd

— Nu, n-am. Și n-am nevoie să mă stăpînesc cînd e vorba de March. Aștept cu nerăbdare dimineața cînd au să-l spînzure.

— Și eu la fel.

Deschise o casetă și luă o țigară. March zăcea în același colț al canapelei unde-l lăsase. Dormea greu, sforăind.

— Philip, poți să-mi dai ceva bani ? Sînt cam strîmtorat.

Vanning aprobă :

— Pot să-ți dau cincizeci, Nicky.

— Să zicem o sută, Philip, zîmbi Bellamy. *Dacă* nu te deranjează. Mi-ai spus că-mi dai oricît și cred că ești de acord că i-am cîștigat cinstit. Și, în plus, nici nu mi-am terminat încă treaba.

Vanning ieși din cameră și se întoarse după cîteva minute cu zece bancnote de zece lire sterline, pe care i le întinse lui Bellamy

— Vrei să spui că n-ai obținut încă mărturisirea de la ăsta, spuse Vanning arătînd masa de carne prăbușită de pe canapea. Crezi că ai s-o obții ?

— Am s-o obțin, fii sigur. Și știu cum am să procedez.

— Ești foarte sigur pe tine, Nicky, nu ? Pot să te întreb cum îți propui să obții această mărturisire în privința afacerii cu propaganda ?

— Cît se poate de simplu. Îndată ce păsărica noastră va fi în stare să vorbească, am să-l fac să înțeleagă că n-are decît o sigură cale ca să scape de spînzurătoare...

— Există vreo cale prin care să poată scăpa de spînzurătoare ?

Bellamy dădu din umeri

— Fie vorba între noi, eu cred că are o șansă. Să presupunem că nu vrea să recunoască uciderea Fredei. În fond, dovezile împotriva lui sînt în mare parte prezumții. Dar, zîmbi el trist spre Vanning, există și împotriva mea o serie de dovezi acuzatoare bazate pe prezumții.

M-am dus acolo la apelul Fredei, nu ? Iar Freda era încă în viață după ora unsprezece, pentru că mi-a telefonat mie. Trebuie să fi fost în viață... Ei bine, a fost

apoi descoperită strangulată după unsprezece şi treizeci, iar eu fusesem pe-acolo. Dacă March ar avea un avocat bun, acesta ar putea să tragă sforile astfel încît să îndrepte bănuielile asupra altuia, scoţîndu-şi clientul din cauză, acest altul fiind *eu*. Ţinînd seama de toate astea, juriul — cu condiţia să nu creadă că am găsit încă arzînd una dintre ţigările speciale ale lui March — poate să dea un verdict de achitare...

Vanning rămase un timp pe gînduri şi apoi spuse

— Eşti un tip extraordinar, Nicky, ce zici ? Cînd încerci să-mi dovedeşti că March a ucis-o pe Freda reuşeşti să faci asta aşa de bine încît mă convingi întru totul. Iar cînd vrei să-mi dovedeşti că s-ar putea ca March să nu fie vinovat, încep să mă simt ca un membru al juriului din tribunal şi încep să mă îndoiesc.

— March a făcut-o, zîmbi Bellamy, dar ce se va întîmpla dacă el va mărturisi că a fost amestecat în afacerea cu propaganda ? În cazul ăsta vor dori să ştie mult mai multe despre el, vor încerca să capete informaţii mult mai ample, nu ? Şi cred că ar putea să le furnizeze suficiente informaţii pentru banii lor. S-ar putea chiar să scape... poţi să ştii ?

— Da, îmi dau seama... Dar, oricum, tu crezi că-l poţi face să mărturisească ?

— Da, îl iau acasă şi stau cu el pînă se trezeşte. Şi, cînd o să-şi revină din beţia asta cumplită, va fi exact în starea psihologică care să-mi permită să scot de la el ambele mărturisiri. Şi despre Freda şi despre propagandă. După care am să-ţi mai cer două sute cincizeci de lire şi am să-mi permit să-mi iau o mică vacanţă departe de lume.

Vanning dădu aprobator din cap

— Pare în regulă. Şi crezi că ai să reuşeşti să scoţi de la el aceste mărturisiri în noaptea asta ?

— Absolut sigur. Înarmat cu toate faptele astea, am să mă duc la prietenul meu, detectivul-inspector Meynell, care în momentul de faţă, sunt sigur, e convins că

eu sunt criminalul și am să-i spun adevărul despre întreaga afacere. Cred că va fi cam supărat pe mine, dar ce să fac, am mai supărat eu și pe alții mai înainte.

— Trebuie să recunosc că ai un tupeu de prima clasă, Nicky. E greu să te sperie cineva sau ceva.

— Ce haz are să te sperii ? replică Bellamy, apoi se îndreptă spre canapeaua pe care zăcea March și începu să-l scuture, ceea ce îl făcu pe acesta să se agite prin somn. N-am văzut pe nimeni care să cîștige ceva de pe urma fricii, continuă el. E clar că de pe urma fricii nu se poate cîștiga nimic.

March deschise ochii clipind nesigur spre Vanning și privind nedumerit în jur.

— Iată un specimen edificator de om speriat. E speriat de moarte și se teme pînă și de umbra lui. Cauza principală e, desigur, băutura. Și dacă ar fi în toate mințile, ne-ar putea da încă foarte mult de furcă.

Bellamy se aplecă și, petrecîndu-i brațul peste umerii săi, îl ridică, dintr-o mișcare, în picioare, în vreme ce March privea îndobitocit împrejur.

— Fii bun, Philip, și telefonează-i portarului să ne trimită o mașină. Am să-l duc pe prietenul nostru acasă, să-l bag cu capul sub robinet și apoi o să stăm de vorbă.

Vanning se îndreptă spre telefon.

— Cred că vei avea ocazia deosebită să-i cercetezi puțin apartamentul. *S-ar putea* să găsești ceva interesant.

— S-a și făcut. M-am gîndit de mult la asta. Dar n-am găsit nimic.

— Desigur... e prea șiret ca să facă o astfel de prostie. Dacă are ceva de ascuns, e bine ascuns.

Vanning vorbi cu portarul, comandînd o mașină.

— Nu fi prea dur cu el, Nicky, spuse el în timp ce agăța receptorul în furcă. Cunoști prevederile legii în legătură cu mărturisirile obținute cu forța...

Bellamy începu să rîdă.

— Da... Dar am metodele mele proprii. În curînd am să scriu o carte pentru începători pe care am s-o intitulez „Gradul trei îndulcit".

Și, înșfăcîndu-l pe March, se îndreptă spre ușă.

Capitolul 13

MIERCURI

O noapte albă

Bellamy îl scoase cu greu pe March din mașină în Conduit Street și îl rezemă de perete. March mormăi ceva neinteligibil.

Plăti taxiul, luă cheile lui March din buzunar și deschise ușa principală. După aceea, folosind „cravata pompierului", îl urcă pe scări. Tabelul locatarilor din hol îl informă că March locuia la etajul doi.

O dată ajuns acolo, deschise ușa cu aceeași cheie, descoperi întrerupătorul și cînd găsi dormitorul, îl aruncă pe March pe pat. Apoi coborî din nou și închise ușa de la intrare.

Se întoarse în apartament, închise ușa și se duse în dormitor. Se opri un timp privindu-l pe March și se gîndi la observația lui Vanning că March, dacă ar avea ceva de ascuns, fiind prea șiret, n-ar ascunde nimic în apartamentul său ci într-un loc bine ales.

Aplecîndu-se, îi scoase lui March cravata și gulerul și îl desfăcu la gît. Apoi, lungindu-l pe pat, începu să-l percheziționeze sistematic. Îl căută prin toate buzunarele fără să găsească nimic altceva decît lucruri obișnuite.

Apoi îi cercetă vesta. În căptușeală avea un buzunar „secret", așa cum obișnuiesc croitorii să facă. Băgînd mîna în buzunar, descoperi o foaie de hîrtie împăturită și se duse la lumina becului să o citească.

Despături foaia de hîrtie. Înăuntru era o cheie yale și Bellamy începu să zîmbească, un zîmbet ce exprima o fericire supremă.

Foaia de hîrtie avea nuanță gri, ca hîrtia utilizată de Freda. Fusese, evident, detașată din bloc-notesul ei. Era identică cu aceea pe care ea îi scrisese nota neterminată găsită lîngă patul ei.

Pe foaia de hîrtie era bătut la mașină și un bilet datat cu zece zile în urmă de la adresa Apartamentul 142, Jordayne Court, St. John's Wood, N.W. 8 și spunea

„Dragul și prostuțul meu Harcourt,

Ai lăsat *asta* noaptea trecută. Ai fi în stare să-ți uiți și capul dacă n-ar fi înșurubat pe umeri".

Bellamy împături foaia de hîrtie împreună cu cheia și le băgă în buzunarul de la haină. Apoi se așeză pe un scaun și-l privi pe March, care dormea dus.

După aceea cercetă amănunțit apartamentul. Era mic, dar bine mobilat, însă cam neglijat. Adică exact casa potrivită în care putea să trăiască un om ca Harcourt.

Intrînd în bucătărie, descoperi într-un bufet un pachet de sare și un borcan cu muștar. Umplu pe trei sferturi un pahar cu apă în care turnă sarea și muștarul.

Găsi pînă la urmă un lighean de vase și împreună cu amestecul respectiv le duse în dormitor și începu să-l frece pe bețiv.

După cinci minute, fumînd o țigară, privea la March care, respirînd mai ușor, adormise din nou.

Și totuși viața e bună, gîndea Bellamy. Chiar dacă răsucești oamenii în fel și chip, rămîne totuși bună. Mai mult, reprezintă o aventură. Se întîmplă ca lucrurile să capete un aspect foarte colorat, dar dacă omul știe să-și țină firea, poate să treacă și peste asta și însăși viața poate deveni suportabilă.

Sunt prea mulți oameni care capitulează prea ușor, gîndea el, făcînd un rotocol impecabil de fum. Oameni ca March, care n-au nici capacitate și nici posibilitatea să realizeze ceva ca lumea. Cel mult ceva ce-i duce la un sfîrșit amar. Oamenii ăștia sînt doborîți sau de frică, sau de prea multă băutură...

Apoi începu să se gîndească la Carola, care îi dăduse liber pentru că bea prea mult și zîmbi încîntat, și la Fenella Roque, care părea să fie un om bine înfipt pe picioarele sale și cu foarte multă stăpînire de sine.

Se gîndea în același timp că Fenella e un om folositor și faptul nu trebuie neglijat. În primul rînd nu punea

întrebări și, în plus, își juca rolul, în ansamblul piesei fără să lucreze pe la spate decît dacă ar fi avut un interes oarecare.

Și, totuși, Fenella îl lucrase pe la spate. Vorbise. Dar nu numai atît, îl făcuse pe March să vorbească. Îi povestise lui Ferdie Mott, în primul rînd pentru că acesta era patronul ei și în al doilea rînd pentru că voia să se intereseze despre March. Voia să știe dacă March e un om atît de prăpădit cum îl descrisese Bellamy. Orice s-ar fi întîmplat, puțin îi păsa ei de orice argument, pentru că nu putea gîndi decît prin optica femeii. Iar motivul principal era faptul că se îndrăgostise de March.

Bellamy observa în gîndul său că femeile sînt niște animale ciudate. Iată, de exemplu, această Fenella, care era o femeie dură, frumoasă și isteață în felul în care își conducea viața, și totuși, așa cum era ea, se îndrăgostise de March numai pentru că îi era milă de el. Vanessa avea dreptate cînd afirma că singura calitate a lui Harcourt e patosul, dacă patosul poate fi numit o calitate.

Vanessa îi spusese că s-a măritat cu March pentru că fusese patetic, iar Fenella se îndrăgostise de el tot din cauza asta, încercînd, în mod absurd, să-l salveze — credea ea — prin dragostea ei.

Bellamy își strivi țigara în scrumiera de pe masă și o privi cum ardea încă. Îi aducea aminte de fabulația sa despre chiștocul lui March, care chipurile mai ardea încă în dormitorul Fredei cînd aceasta fusese ucisă.

Ideea asta, după părerea lui, fusese găselnița cea mai artistică din toată afacerea.

Stinse bine chiștocul, aprinse altă țigară și își luă pălăria. Mai aruncă o privire în urmă la March, apoi se îndreptă către ușă. Dar se opri brusc în fața ușii, cu mîinile în buzunare, ascultînd înghețat pașii cuiva care urca scările.

Auzi deschizîndu-se ușa apartamentului. Stătea nemișcat și după cîteva secunde se deschise ușa camerei.

În prag stătea Fenella Roque. Purta o blană nouă, bine croită, de sconx. Arăta foarte obosită.

— Doamne !... Nicky ! Nu poate oare niciodată să scape omul de tine ? Ai început să mă obsedezi. De ce

dracu nu-l lași în pace pe nenorocitul ăsta ? Și-l arătă cu degetul pe March, care zăcea în pat.

— Ești nedreaptă, draga mea. După ce l-am îndopat cu cea mai păcătoasă băutură aseară, l-am îngrijit apoi ca pe un sugar.

— Atunci de ce i-ai dat să bea porcăria aia ?

Se apropie de pat și puse mîna pe fruntea lui March.

— N-am vrut să vorbească prea mult. Ar fi fost foarte rău dacă ar fi vorbit prea mult. Așa că l-am aranjat într-un fel, să nu mai vorbească deloc. Nenorocirea lui March e că vorbește prea mult în momentele cele mai nepotrivite.

Fenella își scoase haina și luă țigara oferită de Bellamy. Se așeză pe taburetul de la toaletă privindu-l pe Bellamy.

— Cred că nu poate să-ți treacă prin cap să te îndrăgostești de un om ca Harcourt, Fenella ?

Fenella dădu din umeri.

— Am impresia că orice femeie — chiar și o femeie ca mine — simte nevoia să *îngrijească*, să *dădăcească* pe cineva. Nu e nevoie să-mi spui că-s o nebună tîmpită. *Știu* prea bine asta. Dar faptul că ești conștient de un lucru, nu te poate împiedica întotdeauna să faci, totuși, prostii. Nici măcar conștiința că sînt super-nebună...

— De ce super-nebună ? se interesă Bellamy, între două rotocoale de fum.

Fenella se foi nervoasă pe taburet.

— Știu foarte bine, și Dumnezeu mi-e martor, că Harcourt e iresponsabil, lăudăros și bețiv. Dar își bea mințile pentru că e speriat și-i băgat pînă-n gît într-o afacere urîtă. Ceea ce-i suficient în sine... Dar nu, mai ești și tu la mijloc, ca să le pui vîrf la toate...

Bellamy își dădea seama că are o voce foarte plăcută, în special cînd era obosită.

— Deci eu și iarăși eu... Și ce fac eu, Fenella ?

— Îi faci nervii praf. Și te pricepi bine la asta, nu ? Îi e groază de tine. Și, în ce mă privește, cred că te înșeli profund...

— Și-atunci, care-i părerea ta cinstită, Fenella ?

— Cred că ţi-e teamă să nu-ţi pună ţie în spinare asasinarea Fredei Vanning. Aşa mi-a spus Iris Berington. Ea a şters-o la timp. Cred că e o fată deşteaptă. Dar pot şi singură să adun doi şi cu doi fără să spun că fac cinci. Ţi-e teamă că au să te acuze de asasinarea Fredei şi de asta faci tot posibilul să-l bagi la apă pe Harcourt. Şi ar fi o prostie, sunt sigură că nu e în stare de aşa ceva. N-are curajul necesar.

Bellamy rîse încetişor.

— Asta-i bună ! E ceva complet nou pentru mine. Nu ştiam că asasinii trebuie să aibă şi curaj.

Fenella dădu descurajată din umeri, cu o privire abătută.

— Nu mă gîndesc la *asta*. Ştii foarte bine ce voiam să spun. Voiam numai să spun că Harcourt n-a făcut nimic care să te poată scoată pe *tine* din încurcătură. Cînd e speriat, parcă-i un copil. Devine din ce în ce mai disperat. E în stare să se agaţe de orice scuză, să facă orice crede el că l-ar putea ajuta, chiar dacă asta îi înrăutăţeşte situaţia. Nu ştiu ce să fac...

— În legătură cu ce ?

— Cu el şi cu mine. Dacă aş avea niţică minte, mi-aş vedea de treabă şi l-aş lăsa baltă... Dar n-am nici un dram de minte. M-am ataşat de el în modul cel mai curios posibil. Am impresia că, dîndu-i o mînă de ajutor, se poate scoate ceva din el. Am impresia că nu i s-a oferit niciodată ocazia.

Bellamy îşi aprinse altă ţigară.

— Toate astea dovedesc că te-ai îndrăgostit de el. Şi, în fond, de ce nu ? Tu nu ai de ce să te temi, Fenella. Şi, apropo, Fenella, ştiai ceva despre el ?

— Nu cine ştie ce. Numai ce mi-a spus el. Mie nu mi-e teamă de nimic, dar mi-e teamă pentru el. Mi-e teamă de afacerea asta cu crima. Cred că se află într-o situaţie foarte periculoasă. Dacă au s-o aducă în boxa martorilor pe bestia de Berington, e ca şi spînzurat.

Îşi lăsă capul să-i cadă între mîini şi începu să plîngă.

— Am să-ţi spun ceva, Fenella. S-ar putea să-ţi ajute şi s-ar putea, pe de altă parte, să nu-ţi fie de nici un folos.

Știu foarte bine tot despre Harcourt. Și cel mai degradant lucru e faptul că-i un șantajist ordinar. Îți plac șantajiștii ?

— Depinde de motivul pentru care fac șantaj. Nimeni nu se naște șantajist.

Bellamy se ridică și își luă pălăria.

— Ai luat-o pe un drum greșit, Fenella, Te-ai îndrăgostit de Harcourt, fără să-ți pese ce-a fost și ce-a făcut. Totuși, există totdeauna o îmbrăcăminte de argint pentru orice lucru. Dacă poți să mi-l aduci mîine pe la șase după-amiază la clubul Malayan, am să-i dau o sută de lire. Și ar trebui să-l aduci treaz... Și încă ceva, cred că ar trebui să-ți iei o vacanță. Nu cred că Londra îi prieste lui Harcourt.

Fenella îl privi surprinsă :

— De ce trebuie să-i dai o sută de lire ? Și-apoi, mai e ceva... Crezi că au să-l lase să plece ? N-ai impresia că au să-l aresteze ?

Bellamy îi zîmbi amabil și fără pic de răutate, în timp ce Fenella se gîndea că e unul dintre cei mai solizi oameni pe care îi cunoscuse, că avea o calitate ciudată care-l ridica deasupra grijilor și necazurilor vieții de toate zilele. Putea să facă planuri, să țească intrigi, să distrugă oameni, să-i manevreze aproape după bunul lui plac și să rămînă, totuși, în permanență rece și neturburat, acționînd liniștit și vorbind cu vocea sa atrăgătoare, ușor voalată. Se întreba ce gen de femeie ar putea să-l intereseze pe Bellamy, dacă l-ar putea interesa vreuna...

Bellamy ajunse la ușă și, continuînd să zîmbească, adăugă liniștit

— Am să-i dau lui March, sau ție, indiferent cui, cele o sută de lire pentru faptul că m-a ascultat în seara asta. Și-a învățat bine lecția și chiar dacă a fost prea beat ca s-o poată spune, sunt convins că ar fi spus-o bine, dacă avea ocazia...

Deschise ușa adăugînd :

— Și îți promit că nu va fi arestat, Fenella. Noapte bună, draga mea.

Închise încet ușa în urma lui.

Afară era foarte frig și Bellamy se duse repede acasă. O dată intrat, se îndreptă glonț spre coșul de hîrtii din salon și începu să scotocească printre hîrtiile pe care le aruncase cînd își făcuse bagajele.

În fundul coșului găsi cîteva zeci de cărți de vizită de toate formele și dimensiunile. Le cercetă una cîte una și în sfîrșit găsi ceea ce căuta :

Mr. John Pelling,
Reprezentant al
Agenției de detectivi particulari
Fraser,
14 James Street, W.C
Cen. 26764

Intră în dormitor și își scoase paltonul și costumul de seară. Apoi deschise cufărul și începu să scotocească în el pînă găsi ce căuta. Se îmbrăcă cu un costum de serj destul de uzat. Își puse o cămașă cu guler alb, moale și o cravată neagră. Îmbrăcă apoi un palton cafeniu și își puse pe cap o gambetă.

Își aprinse o țigară și scoase din buzunarul hainei de seară nota găsită în vesta lui March împreună cu cheia yale și o reciti sub lumina becului.

„142 Jordayne Court,
St. John's Wood, N.W.8.

„Dragul și prostuțul meu Harcourt,
Ai lăsat *asta* noaptea trecută. Ai fi în stare
să-ți uiți și capul dacă n-ar fi înșurubat pe umeri."

Deci, asta era ideea ; că apartamentul din Jordayne Court 142 era cuibul de dragoste și că Harcourt uitase, într-o noapte, cheia, iar Freda i-o trimisese cu o notă drăgăstoasă, de dojană.

Își dădea seama că această notă reprezenta sfîrșitul povestirii, ultima ei trăsătură tristă.

Băgă biletul şi cheia în buzunar, îşi puse gambeta pe cap, stinse lumina şi ieşi din casă. Traversă piaţa Berkeley şi găsi un taxi singuratic în staţie. Îi spuse şoferului să-l ducă în Jordayne Court, St. John's Wood, se rezemă, relaxîndu-se, într-un colţ şi începu să fredoneze încetişor.

Portarul de noapte din Jordayne Court era un tip bine legat, cu o faţă pătrată, un singur braţ şi trei eşarfe de decoraţii prinse pe uniformă. Îl privi pe Bellamy prin geamul cuşetei sale. Ceasul agăţat în perete în spatele lui arăta ora unu.

— Mă numesc Pelling, se recomandă Bellamy pe un ton preocupat, şi reprezint Agenţia de detectivi particulari Fraser.

Îi întinse cartea de vizită portarului, care o citi şi apoi zîmbi.

— Divorţ, nu ? întrebă el făcînd cu ochiul.

— Exact, confirmă Bellamy.

— E-n regulă, spuse portarul de noapte. Mă-ntreb pă urma cui sînteţi. Şi să fiu al dracului dacă nu-i vorba de apartamentul 142 de la etajul trei din aripa de răsărit.

— Ai ghicit din primul foc, zîmbi amabil Bellamy. Deci, ai avut şi dumneata anumite idei şi ţi-ai format chiar şi o părere.

Bellamy îşi scoase portofelul şi se apucă să extragă, urmărit îndeaproape de ochii portarului, o bancnotă de zece lire.

Cînd termină operaţia, puse portofelul la loc în buzunar şi începu să se joace cu bancnota.

— Am spus eu totdeauna că apartamentul 142 e misterios ! Abia deunăzi îi spuneam portarului — colegul meu din aripa de apus — că o să se întîmple ceva zilele astea cu apartamentul ăsta. Un apartament misterios... am spus-o totdeauna...

Bellamy începu să împăturească bancnota de zece lire şi întrebă :

— De ce-i aşa de misterios ?

— Pot să zic că aproape nici nu i-am văzut pă chiriaşi. Nici chiar ăia de la agenţia de închirieri nu i-a văzut.

Apartamentul a fost închiriat, telefonic, de o femeie. Tot ea a plătit înainte chiria pă șase luni. Apartamentul e mobilat și chiria pipărată rău. Și referințele a fost date tot telefonic. Așa spune agenții imobiliari. Chiriașa era o femeie înaltă și bine făcută. Da' n-am văzut-o niciodată bine. Și nici altcineva nimeni. Nu trecea niciodată p-aci, se folosea de ușa din aripa de răsărit, mergea pă coridor și urca apoi scările, că nu lua liftul niciodată. Și venea totdeauna după ora opt seara. N-a văzut-o nimeni în timpul zilei. Femeia care face curat spune că apartamentul stătea nefolosit zile întregi. Așa s-a întîmplat și în ultimele două săptămîni... Colegul meu din aripa de apus zice că noaptea tîrziu venea un tip la ea. Dar n-a izbutit să-l vadă bine niciodată. Nici tipul nu se folosea de ascensor. Obișnuia să intre pe una din ușile de serviciu care-s departe de ascensor, traversa coridorul și urca pe scară. Era deștepți amîndoi.

— Așa se pare, întări Bellamy.

Portarul de noapte îl aprobă din cap.

— Desigur că nu le-am dat nici o atenție. Nu-i treaba noastră să fim curioși. Apartamentele astea scumpe sunt greu de închiriat azi și atîta vreme cît chiriașii își vede de treabă și-și plătește chiria la vreme... ce mai... îi privește ce face. Primeam treizeci de polidori pe lună bacșiș de la 142, da' nu mi-i dădea niciodată direct ci prin intermediul biroului de închirieri. Șmecheri, nu ?

Bellamy împinse pe sub geamul cabinei bancnota de zece lire spunînd :

— Mă întreb dacă aș putea să dau o fugă pînă sus și să arunc o privire. Am să-ți spun și ce caut. Suntem aproape siguri că perechea care ne interesează folosea apartamentul ăsta ca pe un „cuib de dragoste". Din ce mi-ai spus dumneata, nu va fi greu să identificăm femeia, așa că trebuie să mă conving. Dacă reușesc să mă asigur că ăsta-i locul căutat, punem blocul sub supraveghere și-i putem lua cînd avem nevoie de ei.

Portarul aprobă din cap :

— Și ce căutați ?

— Ei bine, orice lucru care să facă legătura dintre femeia noastră și apartamentul ăsta. Știm, de exemplu,

ce parfum întrebuinţează şi aş putea găsi o sticlă din acest parfum. S-ar mai putea să găsesc nişte scrisori vechi sau ceva asemănător, care ar putea constitui o dovadă. Dacă mă conving, am să te rog pe dumneata sau pe colegul dumitale să-mi telefoneze la birou cînd au să fie împreună. Desigur, nu pe gratis...

Portarul luă bancnota de zece lire.

— E-n regulă, domnule Pelling. Urcaţi-vă sus şi aruncaţi o privire. N-a mai fost nimeni de două săptămîni, cum am mai zis. N-o să vă deranjeze nimeni şi dacă s-ar întîmpla să vină ea, puteţi să spuneţi că sunteţi administratorul şi că verificaţi dacă s-a făcut curăţenie cum trebuie. Lăsaţi-vă paltonul şi pălăria aici şi totul o să fie în regulă.

Bellamy zîmbi şi începu să-şi scoată paltonul adăugînd

— Văd că eşti un portar de noapte cu experienţă.

Portarul de noapte rîse.

— Nu-i prima dată cînd am de-a face cu un caz de divorţ. Dacă aţi fi lucrat atît de multă vreme ca mine în meseria asta, nu v-aţi mai mira de nimic.

Se întoarse şi luă o cheie de pe panoul din spatele lui. Apoi deschise uşa cabinei, luă paltonul şi pălăria lui Bellamy şi îi dădu cheia.

— Luaţi liftul şi apăsaţi pe butonul de la trei. A treia uşă pe dreapta, de la uşa ascensorului.

Bellamy luă cheia, urcă cu liftul pînă la etajul trei şi deschise uşa apartamentului cu cheia portarului. Aprinse lumina şi compară apoi cele două chei. Erau identice. Inspectă apartamentul. Era mare şi bine mobilat, compus din două dormitoare, un salon, o bucătărie pardosită cu dale şi o baie luxoasă. Vizită toate încăperile cercetîndu-le cu atenţie.

Salonul vast era decorat şi mobilat artistic. Într-un colţ era aşezat un birou mare de nuc. Bellamy încercă sertarele biroului. Nu erau încuiate. Trase sertarele de sus. Erau goale. Sertarele mai mari, laterale, erau pline cu diverse romane, ziare vechi şi circulare. Nu conţineau nimic personal.

Ajunse la ultimul sertar. Acesta era aranjat cu grijă. Deasupra stăteau rînduite cîteva romane cu scoarţe gal-

bene iar sub acestea se putea vedea un teanc de hîrtii. Scoase romanele și le așeză pe dușumea. Apoi scoase teancul de hîrtii, le așeză pe birou și începu să le cerceteze.

Erau după cît se părea, copii bătute la mașină de pe o serie de articole de fond apărute în presa engleză și în ziarele străine. În fruntea fiecărui articol era trecut numele ziarului și data apariției. Copiile din presa străină aveau atașate traduceri brute.

Bellamy studie pe rînd fiecare foaie, punîndu-le apoi deoparte. După ce parcurse vreo douăsprezece file, dădu peste șase pagini bătute la un rînd pe foiță și prinse împreună, cu clame.

Bellamy zîmbi și își căută portțigaretul în buzunar. Privi țintă la foile din fața lui.

Cuprindeau schemele complete de propagandă ale „Biroului C" pe ultimele două luni. Erau și note privitoare la copiile trimise ziarelor aliate și cele din țările neutre, precum și ansamblul schemei definitive cu data publicării, cu copia completă și numele ziarelor din țările neutre indicate clar.

Bellamy se aplecă și puse la loc romanele franțuzești îmbrăcate în hîrtie albă. Puse deasupra celelalte foi și reținu pe birou copiile bătute pe foiță.

După ce aranjă totul la loc, închise sertarele. Pe birou găsi o mapă cu plicuri, alese unul mare, împături schemele de propagandă în două și le băgă în plic, umezi cleiul și lipi plicul. Apoi își scoase stiloul și scrise adresa pe plic : Ferdinand Mott, Esq., Clubul Mott, St. John's Wood, N. W. Personal.

Strecură plicul sub vestă, stinse luminile în toate camerele, ieși închizînd binișor ușa în urma lui și coborî.

— Totul e în regulă, se adresă el portarului. E perechea pe care o căutăm. Am găsit cîteva batiste cu inițialele și șifonierul din dormitor. N-am deranjat nimic.

— E-n ordine, aprobă portarul de noapte.

Îi dădu lui Bellamy paltonul și pălăria. Acesta se îmbrăcă și îi înapoie cheia apartamentului.

— Telefonează, te rog, după o mașină. Poate reușești să găsești una.

— Se găsesc totdeauna mașini pe-aici prin jur. Telefonez imediat. Și cînd mai aveți nevoie de ceva, să-mi spuneți. Dar țineți-vă gura. Biroului de închirieri nu-i place publicitatea de scandal.

— N-am să uit. Și își aprinse o țigară.

Cînd sosi mașina, rugă șoferul să-l ducă la clubul Mott.

Bellamy plăti mașina în fața clubului Mott, ajunse la intrare, găsi ușa deschisă și traversă culoarul. Gorila lui Mott stătea în biroul de la jumătatea drumului și îi zîmbi acru lui Bellamy.

Bellamy răspunse cu o înclinare din cap și își continuă drumul. Ajuns în fața ușii de la sala de joc, o deschise și privi înăuntru. Se juca la două mese și Mott stătea la cea din fund, privind la cele vreo nouă persoane care jucau ruletă.

Închise ușa încet și merse înainte pe culoar pînă la biroul lui Mott. Bătu în ușă și o voce de femeie îl pofti înăuntru.

Deschise ușa și intră. Carola stătea lîngă birou fumînd. În partea opusă era clădită o stivă mare de valize și saci de voiaj. Ușa cealaltă, care ducea spre sala de jocuri, era larg deschisă și Bellamy putea să-l vadă pe Mott cu profilul proiectat pe celelalte persoane.

— Bună, Nicky, îl salută Carola privindu-l pe Mott prin ușa deschisă.

— Bună-seara, sau bună-dimineața, iubito ! răspunse Bellamy încet. Se duse la ușa deschisă și-l salută pe Mott.

Mott se întoarse și flutură mîna, zîmbind vesel.

— Vino să bem un păhărel, Nicky.

Bellamy se rezemă de tocul ușii și se întoarse pe jumătate spre Carola.

— Așadar pleci, spuse el privind la maldărul de bagaje.

— Exact, Nicky, răspunse Carola cu drăgălășenie. Plecăm mîine seară din gara Victoria, iar poimîine ne căsătorim la Paris. Îi zîmbi ironic lui Bellamy. N-ai fi vrut să fii tu în locul lui ?

— Te iubesc nebunește, îi spuse el încet, zîmbind. Ești o minune. Nu mi te pot imagina nici o clipă trăind cu un om ca Ferdie Mott. Dar cu femeile nu poți ști niciodată. Dădu neputincios din umeri, zîmbind.

Carola se strîmbă la el

— N-am avut ce-ți face. A trebuit să te părăsesc pentru că bei prea mult. Pe mine mă doare mai rău decît pe tine. Sunt nebună după tine, Nicky. Te iubesc atît de mult încît te-aș mînca.

— Nu mai spune... Aș fi curios să știu ce te face să ai sentimente din astea pentru mine.

Carola ridică din umeri.

— Nu știu. Dar îmi place cum îți vin hainele și mersul tău. În plus, n-am întîlnit pe nimeni care să sărute ca tine. Vocea ta e foarte atrăgătoare și are ceva straniu în ea. Și mi s-a spus că, în ce privește femeile, ești foarte periculos... și mai știu că o mulțime de femei sunt leșinate după tine și că poți să fii rece ca gheața sau...

— Sst ! Poate să te audă Ferdie. Mi-ar părea rău să-i stric seara. Spune-mi, te rog, îți place cum te sărută Ferdie ? Sărută bine ?

— Pe dracu ! Și nici n-am să-ți spun, pentru că am un motiv bine întemeiat. Pur și simplu nu știu, Ferdie nu m-a sărutat încă niciodată și nici n-are să mă sărute de fapt după căsătorie.

Bellamy îl urmărea pe Mott care era ocupat să mizeze pe diverse numere. Bellamy se întoarse din ușa deschisă scoase plicul de sub vestă.

— Iubitule, sper că n-ai de gînd să te dezbraci ?

Bellamy aruncă plicul în poala ei.

— Așază-te pe el. Nu vreau să-l vadă Ferdie. Asta-i cadoul de nuntă pe care i-l fac. Și-acum, mă duc să beau un pahar cu el. Cît stăm noi în bar, te rog să desfaci una dintre valize și să bagi plicul în ea, astfel ca mîine, cînd are să desfacă bagajul, să-și amintească de mine.

Carola băgă plicul sub fund, spunînd

— Foarte bine, stăpîne, așa am să fac. Nu cred că am să mai pot face ceva pentru tine înainte de a pleca cu Ferdi

— Nu, nu cred. Am să mă gîndesc la tine mîine.

Ea nu-i răspunse. Mott tocmai plecase de la masa de ruletă şi se îndreptă spre birou.

— Mîine am să trec pe la Vanessa, cam pe la ora opt seara. Am să-i transmit complimente de la tine.

— Foarte bine. Ei... Nicky, dacă n-am să te mai văd, îţi spun de pe acum la revedere.

— Noapte bună, Carola, răspunse el şi se îndreptă spre Mott, căruia i se adresă zîmbind :

— Bun, Ferdie. Ce se aude cu băutura pe care mi-ai promis-o ?

Intrară în bar, tocmai în cealaltă parte a sălii de joc.

Carola închise uşa biroului. Se îndreptă spre stiva de bagaje şi alese o valiză mare, care avea încă cheia în broască. Descuie valiza şi băgă plicul sub costumele de haine. Apoi deschise uşa şi îşi reluă locul.

Mott comandă două pahare mari cu whisky. Era zîmbitor şi Bellamy se gîndea că e foarte fericit. Mott ridică paharul

— În cinstea ta, Nicky... Ştii că mîine plecăm. Ne căsătorim vineri la Paris. Peste trei săptămîni ne întoarcem şi am să cumpăr o mică proprietate la ţară, unde vreau să mă stabilesc.

— Nu mai spune ! Apropo, Ferdie, vreau să te întreb ceva.

Mott îşi goli paharul

— Dă-i drumul.

— Lunea trecută te-am urmărit jucînd poker cu Harcourt şi alţi doi indivizi. Am văzut cum l-ai lăsat intenţionat pe Harcourt să cîştige cîteva sute de lire. De ce ?

Mott îl privi repede pe Bellamy şi cîteva clipe coborî privirea. Apoi răspunse :

— Ei bine, săracul Harcourt a avut neplăceri mari. Femeia aia, Berington, s-a purtat foarte urît cu el. Ştiam că e complet lefter şi mi-a părut rău de el, mai ales că luni a fost ziua în care mi-am dat seama că am oarecari şanse în ceea ce o priveşte pe Carola.

— Aha ! exclamă Bellamy.

Îşi bău paharul cu whisky şi cînd puse jos paharul, îi spuse lui Mott :

Am avut o părere greșită despre tine, Ferdie. Nu te credeam în stare să faci un gest atît de frumos. Asta nu face decît să demonstreze cît de puțin cunoaștem oamenii, nu ? Scoase tabachera și îi oferi lui Mott o țigară și continuă, după ce le aprinse Ei bine, mă duc acasă. Sper că veți fi fericiți.

— Mulțumesc, Nicky. Înțelegi ce vreau să spun cînd afirm că îmi pare rău că ți-am suflat fata...

Bellamy porni către ușă și răspunse vorbind peste umăr

Fii liniștit, Ferdie, încă nu mi-a suflat nimeni o fată.. În nici un caz pe aceea pe care o doream.

Și

Capitolul 14

JOI

Și iese negru

Bellamy se sculă imediat după șase seara. Stătea pe spate, cu mîinile sub cap, urmărind umbrele aruncate de radiatorul electric pe tavan. Se simțea împăcat cu sine și chiar amuzat.

Se sculă din pat și se duse la fereastră. Era o seară tristă. Un vînt rece bătea dinspre răsărit, șuierînd prin arbuștii de pe partea cealaltă a străzii Half Moon, iar acest șuierat semăna cu un geamăt care făcea bezna camuflajului și mai neagră.

Plecă de la geam și începu să fluiere încetișor. Se așeză în fața radiatorului electric și își încălzi picioarele prin mătasea subțire a pijamalei.

Apoi căută o țigară. Găsi una în salon, o aprinse și intrînd în baie, dădu drumul la robinet. Stătu mult timp în baie, gîndindu-se intens.

În dormitor, sună telefonul. Bellamy nu-l luă în seamă, dar, pentru că nu se mai oprea, începu să-l calce pe nervi. Se întrebă cine poate fi. Un moment, se întrebă dacă nu cumva e Carola, dar îndepărtă imediat gîndul acesta. Carola era prea deșteaptă ca să-i telefoneze acasă dacă nu era vorba de ceva extrem de important urgent.

Și de ce n-ar fi ? Se gîndi la Ferdie Mott și la voiajul la Paris și îl blestemă în glumă pe Ferdie Mott. Ieși repede din baie, îmbrăcă un halat și trecu în dormitor. Dar cînd ajunse, telefonul încetă să mai sune.

Se întoarse în baie, se șterse, se bărbieri și reveni în dormitor ca să se îmbrace. Își puse din nou costumul de seară pe care îl lăsase afară. Cînd termină, sună și trimise băiatul de serviciu după țigări. Rămase pe marginea patului pînă la întoarcerea lui. O dată cu sosirea țigărilor, telefonul începu să sune din nou.

Bellamy se uită la ceas : șapte și un sfert.

Era blonda de la barul Malayan.

— Am un mesaj pentru dumneata. Mi-a telefonat doamna Roque. Vrea să te vadă. Spunea că e foarte urgent. Mi-a spus că trebuia să vă întîlniți mai tîrziu, dar că ți-ar fi foarte îndatorată dacă ai putea veni acum. Dînsa vine imediat.

— Bine, frumoasa mea blondină. Cînd vine, spune-i că sunt pe drum.

— E-n regulă. Mai știi vreo poveste ?

— Milioane. Dar nu le povestesc niciodată la telefon. Pierd foarte mult din valoare dacă persoana mea fermecătoare nu e vizibilă. Înțelegi ?

— Da. Ești foarte precaut, nu ?

— Te cred, răspunse Bellamy și închise telefonul.

Așteptă cîteva momente și formă un număr de Whitehall.

— La telefon, Bellamy. Am să fiu acolo în aproximativ trei sferturi de oră. Comunică-i te rog lui Sir Eustace.

Puse receptorul în furcă, își aprinse o țigară și formă apoi numărul „Biroului C" și întrebă de Vanning. Și cînd avu legătură

— Bună, Philip. Vreau să te văd. Totul merge ca pe roate. Am obținut mărturia completă de la March. Așa că totul s-a rezolvat și trebuie să te văd.

— Bine, Nicky, voi fi acasă la opt și jumătate. Poți să fii la mine la ora aceea ?

— Voi fi acolo.

Se plimbă cîteva minute prin cameră, apoi formă numărul Vannesei.

— Ei bine, Nicky, ai făcut ce te-am sfătuit ? Ai fost Scotland Yard să le spui toată povestea ?

— Da. Am golit tot sacul în fața lor. M-am dezbrăcat mintal. Le-am spus tot ce mi-a trecut prin minte. Le-am povestit că ai cele mai frumoase picioare din toată emisfera de vest și că atunci cînd mergi, nu-mi doresc nimic altceva decît să merg în spatele tău și să admir unduirile superbelor tale șolduri. Le-am mai spus că...

— Ascultă, nebunule, îl întrerupse Vanessa cu vocea ei joasă. Nu ești în stare să iei nimic în serios ? Le-ai spus tot adevărul, tembelule ?

— Dacă le-am spus ? Ar fi trebuit să mă auzi vorbind. (Minciuna zbura ca fulgerul din gura lui.) Le-am spus tot ce știam despre afacerea asta blestemată. Au să-l aresteze pe Harcourt.

— La asta mă gîndeam și eu. Va fi groaznic de neplăcut pentru mine.

— Nu-i nimic, păpușico. Mă ai pe mine. Te ador. Aș face, practic, orice pentru tine. M-aș culca cu fotografia ta cusută în pijama ca un plasture.

— Termină cu prostiile și spune ce vrei.

— Femeie divină, te-am chemat pentru că am văzut-o pe Carola noaptea trecută — sau mai precis, foarte devreme azi-dimineață — și i-am spus că am să beau un cocteil cu tine astă-seară, cam pe la ora opt. Credeam că ți-a telefonat să-ți aducă la cunoștință înainte de a pleca în luna de miere. Te-am sunat să-ți spun că nu pot veni înainte de nouă jumătate. E cumva prea tîrziu ?

— Niciodată nu-i prea tîrziu ca să te vadă omul pe tine, Nicky. Oricum, mănînc acasă și te aștept. Vino să mă mai înveselești, lunatecule.

— Vin. Şi, zîmbind în receptor La revedere, iubito.

Puse receptorul în furcă, se duse la şifonier şi, deschizînd sertarul de sus, scoase un pistol automat Colt de calibru 0,32. Scoase încărcătorul, deschise o cutie cu cartuşe, băgă în magazie două gloanţe, împinse la loc încărcătorul, vîrî un cartuş pe ţeavă, puse piedica şi cunse pistolul în buzunarul de la spate.

Îşi luă paltonul îmblănit şi pălăria coborî scările. În hol îl sună pe administrator şi-i spuse cînd acesta veni

— Mi-am făcut bagajele. Va veni mîine cineva le ridice. Am să trec probabil tot mîine după-amiază să-mi iau poşta şi să mai stăm de vorbă. Bună-seara. Şi ieşi.

Găsi un taxi în Piccadilly şi rugă şoferul să-l ducă la clubul Malayan.

Fenella Roque stătea la aceeaşi masă la care şezuse March şi Lancelot în seara cînd o cunoscuse. Masa în colţul cel mai îndepărtat al salonului. Se uita ţintă în gol şi arăta groaznic.

Bellamy privi împrejur. Erau numai două persoane care beau şi discutau liniştit la capătul barului. Blonda de la bar era ocupată cu prepararea cocteilurilor.

Se duse la bar şi se adresă vesel fetei

— Frumoasa mea blondină, prepară-mi, te rog, două Martini foarte seci şi adu-le la masa din colţ.

Apoi se întoarse şi se aşeză în faţa Fenellei Roque.

— Ce s-a întîmplat, Fenella ?

Se uită la el cu nişte ochi umflaţi şi cu cearcăne adînci sub ochi. Era albă la faţă şi strîngea tare din fălci.

— Harcourt e mort, rosti ea încet.

Bellamy îşi scoase port-ţigaretul iar blonda de la bar le aduse cocteilurile.

Bellamy scoase două ţigări. Puse una între buzele Fenellei şi îşi opri una pentru el, apoi le aprinse pe amîndouă. Blonda plecă înapoi la bar.

— Fii calmă, Fenella. E greu, dar n-ai ce-i face... De fapt, ce s-a întîmplat ? Nu cumva...

— Nu. N-a făcut-o el. Era aproape vesel cînd am vorbit cu el azi după-amiază. S-a dus la clubul lui Mott. A

plecat de acolo imediat după șase. Nici nu era prea beat. L-a lovit o mașină lîngă Acacia Road. Nu se știe cine-i proprietarul mașinii. A fugit protejat de camuflaj. A fost strivit groaznic. Mulțumesc lui Dumnezeu că a murit pe loc.

— De ce s-a dus la clubul lui Mott ?

— I-a telefonat un individ comunicîndu-i un mesaj din partea lui Mott, un mesaj pe care l-a lăsat înainte de a pleca. Pare-se că voia să-l vadă cineva, într-o chestiune urgentă. Nu mi-a spus despre ce anume e vorba.

— Dacă ai trage un plînset bun, nu crezi că ar fi ai bine ?

— Nu sunt în stare nici să plîng. Sunt complet năucită. Nici nu mai vreau să trăiesc. Sunt sătulă de tot și de toate. Eram plictisită de multă vreme. Apoi a apărut Harcourt și n-am mai fost plictisită. Iar acum am să fiu tot timpul plictisită și nu mai pot suporta.

— Bea Martiniul ăsta. Are să-ți facă bine. Și nu uita, Fenella, că nimic nu-i chiar așa de rău cum pare. Totdeauna există un mîine. Probabil că asta n-are să-ți țină cu nimic de cald, dar cred că a fost cea mai bună soluție pentru Harcourt.

— E bună vreodată moartea pentru cineva ?

Bellamy dădu din umeri.

— În cazul lui Harcourt și în situația în care era el, da. O luase pe un drum complet greșit. Gîndea și trăia greșit. Și, în plus, bea prea mult. Apoi, nu uita că foarte curînd ai fi aflat adevărul despre el. Și nu ți-ar fi plăcut deloc, pentru că nu era nimic plăcut. Dimpotrivă. Acum nu mai ai ce afla și poți să gîndești cît vrei de frumos de-el.

— Era chiar așa de rău ?

— Da. Și nu cred că pînă la urmă ai fi rămas la fel de atașată de el. Sunt convins că accidentul ăsta de mașină te-a scăpat de multe dureri de cap.

Un zîmbet timid flutură pe buzele ei.

— Cîteodată ești teribil de drăguț, Nicky. Și reconfortant. Oricînd ar părea de curios, dar sunt aproape în stare să cred ceea ce spui despre Harcourt.

— Nu l-ai iubit *cu adevărat*, draga mea, spuse Bellamy zîmbind. Ai luat, în lipsă de altceva, ce ți s-a oferit.

Credeai că-l iubești. Doreai să iubești ceva, sau pe cineva, pentru că ești o femeie prea drăguță ca să te frămînți în acest West End de toți neisprăviții care frecventează barurile astea și așa-numitele cluburi și să fii obligată să-i duci la Ferdie Mott să joace „chemin", „faro" sau ruletă.

Cînd a apărut Harcourt, cu patosul lui, erai gata coaptă ca să cazi. Și ai căzut. Ai căzut așa de repede pentru că îți intrase în cap că vreau să-l bag la apă pe Harcourt pentru crimă sau altceva...

— Poate că ai dreptate, Nicky. De tot simt groaznic.

Bellamy îi zîmbi.

— Toți trecem prin asta periodic, de la caz la caz. Jucăm pe roșu și iese negru. Ce să-i faci... Ție ți-a ieșit negru... Asta-i tot. Data următoare cînd vei juca pe roșu, poate că are să iasă roșu. Asta-i cealaltă față a vieții. Totul e să alegi latura bună a lucrurilor și să te relaxezi. De fapt, n-ai altceva de făcut.

Fenella îl privi din nou. Ochii ei se mai limpeziră puțin.

— Mă întreb dacă ai dreptate, Nicky, exclamă ea cu îndoială.

Din buzunarul de la pieptul jachetei de seară Bellamy scoase zece bancnote de cîte zece lire.

— Am o idee. Uite suta de lire pe care o promisesem lui Harcourt. Acum e a ta. Du-te undeva la țară, într-un sat din Devonshire sau Somerset, sau ceva asemănător, unde nu sunt baruri pentru cocteiluri și unde oamenii te salută chiar dacă nu te cunosc.

Du-te undeva unde să poți dormi, pur și simplu, mult, să mănînci o mîncare simplă și să te plimbi prin landurile înverzite. Uită de Piccadilly și de Harcourt, uită bomba asta scîrboasă și oamenii ieftini care se învîrt pe-aici. Ai nevoie, draga mea fată, să te regăsești. Nici n-ai să te mai recunoști într-o lună.

Bellamy împinse banii spre ea pe masă.

— Mulțumesc, Nicky, ești într-adevăr un băiat bun. Poate că am să te ascult. Și, presupunînd că o să vreau să te mai văd, unde te pot găsi ?

— Mă găsești pe-aici.

Îi zîmbi, își luă pălăria și ieși din bar.

După plecarea lui, Fenella își puse banii în poșetă, apoi începu să se pudreze cu atenție.

Bellamy luă un taxi din stația aflată în apropierea clubului Malayan și rugă șoferul să-l lase în față la Wellington Barracks.

În mașină se gîndea la diferite aspecte ale întîmplărilor trăite în ultimele zile, căutînd să-și fixeze în minte anumite jaloane. Luminile slabe ale vehicolelor care apăreau și dispăreau vag în noapte i se păreau la fel de ireale ca și majoritatea așa-numitelor realități ale vieții.

Se gîndea la March. March își plătise datoria către societate. Nu încăpea nici un fel de îndoială. Chiar dacă executorul fusese o mașină neidentificată.

Poate că Harcourt plătise prea scump, dar Bellamy avea fire suficient de practică și își dădea seama că March, cu slăbiciunea sa, viciile sale, incapacitatea de adaptare la necesitățile vieții și imposibiltatea de a privi lucrurile direct în față, era mai fericit acolo unde se afla acum, indiferent unde.

Zîmbetul său se îndulci totuși, gîndindu-se la Carola. Orice s-ar spune, Carola era o adevărată femeie, cu capul bine pus pe umeri, frumoasă, stăpînită, și pe care te puteai oricînd bizui, nu te lăsa niciodată baltă... O femeie care nu putea fi niciodată, în viață, ieftină sau meschină.

În ceea ce o privea pe Fenella, gîndindu-se la ea, nu reuși să facă altceva decît să zîmbească cinic. N-avea prea multe motive ca să o simpatizeze pe Fenella. Probabil că îl va uita pe March la fel de repede cum se îndrăgostise de el, sau cum i se păruse că se îndrăgostise de el... Și, probabil, satul recomandat de el în Somerset sau Devonshire se va transforma într-o stațiune climaterică la modă, unde amenințarea bombardamentelor era uitată, unde bărbații continuau să fie bărbați, iar femeile erau fericite că-i așa.

Mașina se opri în fața a ceea ce se numea Barracks. Bellamy coborî, plăti șoferului și se îndreptă spre Whitehall. Deschizînd brusc poarta de fier a unei case așezată cu spatele spre Birdcage Walk, traversă grădinița din față și

sună la intrare. Un valet bătrîn deschise uşa şi, văzîndu-l îl salută ceremonios :

— Bună seara, domnule Bellamy. Sir Eustace vă aşteaptă.

— Nu te-am mai văzut de mult, Charles. Aproape că uitasem cum arăţi.

Îşi lăsă paltonul şi pălăria în hol şi urmă valetul în studioul bine luminat şi încălzit.

Subsecretarul de stat era aşezat la biroul său, în faţa lui Bellamy. În dreapta sa, instalat într-un scaun mare, se afla Harbell, şeful Secţiei speciale.

— Bună seara, Sir Eustace. Bună seara, Harbell, salută Bellamy.

— Ei bine, Nicky, ai pus mîna pe pradă ? întrebă Harbell. În ce mă priveşte, cred că da. Altfel n-ai fi aici.

Subsecretarul de stat trase un sertar al biroului său şi ocolindu-l, veni în faţa lor cu o cutie de ţigări de foi. Alese cu grijă una, îi tăie capul, i-o întinse lui Bellamy şi i-o aprinse cu o brichetă de aur.

Bellamy savură ţigara de foi trăgînd fumul adînc în piept şi spuse

— Ei bine, Sir, sunt într-adevăr nişte ţigări de foi excepţional de bune dar mai mult ca orice apreciez faptul că mi se poate oferi o astfel de ţigară tăiată şi aprinsă de unul dintre subsecretarii de stat ai Maiestăţii-Sale. Asta o face de două ori mai bună.

— Ei, se pare că ştii încă să te bucuri de viaţă şi că nu ţi-ai pierdut nici simţul umorului, Bellamy, replică subsecretarul de stat. Încep să cred că te-a şi amuzat toată povestea asta.

— Într-adevăr, replică zîmbind Bellamy. Am constatat că am o capacitate nelimitată de a bea orice amestec alcoolic. Şi, apropo, Harbell, ar trebui să sesizezi divizia de moravuri din Marlborough că e cazul să mai arunce o privire în zona asta. Nu mă deranjează prea mult viciul şi nici trişatul la cărţi, dar nu suport whiskyul falsificat. Asta-i prea mult...

— Ei bine, interveni Sir Eustace, Harbell mi-a spus că aţi vorbit îndelung, la telefon, în după-amiaza asta şi că e satisfăcut de felul cum merg treburile. E adevărat ? Sau mai ai ceva în plus de adăugat ?

— Există ceva ce nu i-am spus lui Harbell, Sir, răspunse Bellamy trăgînd din ţigară. Şi asta pentru că nu ştiam nici eu. Abia adineauri am aflat vestea. March e mort. A fost lovit şi omorît în seara asta de o maşină care a dispărut în St. John's Wood. Asta-i singura noutate.

Sir Eustace privi întrebător spre Harbell :

— Îţi spune ceva asta, Harbell ? Modifică cu ceva situaţia ? Schimbă ceva în tot ansamblul ?

Harbell dădu din umeri privindu-l pe Bellamy.

— Simplifică foarte mult lucrurile. Sir Eustace, răspunse Bellamy în locul lui. Într-un fel, cred că, dîndu-mi-se puteri depline, veţi fi satisfăcut de rezultat. Cred că, în fond, vă interesează, în special rezultatele, nu ?

Subsecretarul de stat deschise cutia cu ţigări de foi, îşi alese una cu grijă şi o aprinse cu atenţie.

— Mă interesează certitudinea că nu se vor mai ivi nici un fel de „scurgeri" de informaţii. Cît priveşte restul afacerii, cred că trebuie să vă înţelegeţi între voi. Sunt dispus să ascult numai ce credeţi de cuviinţă că m-ar putea interesa.

— Cred că *nu* vă interesează nimic altceva, Sir. Poate că ar fi chiar bine să nu vă intereseze nimic altceva, replică Bellamy.

Sir Eustace zîmbi.

— Neştiinţa-i o binecuvîntare, nu ? Ei bine, sunt gata să las totul în sarcina voastră, aşa cum v-am mai spus. Cînd toată povestea va fi terminată, poate că am să-mi permit să fiu ceva mai curios. Apoi, privindu-l pe Bellamy Şi cînd am să-i pot raporta ministrului că afacerea e *cu adevărat* închisă, Bellamy ?

Bellamy se rezemă de marginea căminului şi simţi apăsarea dură a Coltului automat pe şold.

— Cred că întreaga problemă va fi rezolvată chiar astă-seară, domnule. Cu excepţia curăţeniei ce se face, de obicei, după orice bal, şi a inscripţiei „Rezolvat" de pe dosar.

Secretarul de stat se ridică în picioare.

— Perfect. Vă las pe voi să faceţi curăţenia după bal. Şi întinzînd mîna : Bună-seara, Bellamy. Îţi mulţumim cu toţii foarte mult Sunt sigur că a fost o treabă plictisitoare.

Bellamy strînse mîna subsecretarului de stat şi ieşi din cameră urmat de Harbell, care-i spuse :

— Bună treabă, Nicky. Au să-ţi dea pe loc o decoraţie.

— O şi merit. Tu stai cu fundul pe scaun toată ziua şi cu mîna pe telefon fără să faci nici o treabă, în timp ce eu trebuie să-mi beau minţile în toate barurile. Asta nu-i o atitudine englezească.

— Te cred că nu-i ! Tu ai parte de ce-i mai bun. În timp ce ceilalţi băieţi din serviciul tău stau în culise urmărind spioni şi alte fleacuri neinteresante, tu nu faci altceva decît să bei toată ziua şi să faci curte femeilor frumoase noaptea. Şi, culmea ironiei, şi plătit pentru asta !

— Şi ar *trebui* să mi se mărească leafa. Ar trebui să te gîndeşti numai la anii lungi de studiu în care am învăţat ce trebuie să spun unei femei fără să primesc palme.

— Săracul Nicky ! murmură Harbell.

Scoase portţigaretul lui Bellamy din buzunarul lateral de la haină şi se servi cu o ţigară.

— Curioasă treaba asta cu March. O fi fost coincidenţă sau... ?

— N-a fost nici o coincidenţă. A fost un lucru calculat. Aproape un act de nebunie.

Harbell îşi îmbrăcă paltonul.

— Dă-mi de veste imediat ce eşti *sigur*. Şi spune-mi dacă ai nevoie de ceva.

— Da, vreau să-mi dai pe cineva care să mă dubleze. Un băiat bun care să mă ia în primire cînd am să plec de la clubul Malayan — unde mă duc acum — cam peste douăzeci de minute. Îi spun la momentul potrivit ce are de făcut.

— Bine. Aranjez eu asta. Ţi-l dau pe Lazenby. Noapte bună, Nicky. Fii atent.

— Am să-ncerc. La revedere, iubitul meu superintendent care ştie să se învîrtească aşa de bine... Sănătate ! Şi dacă ai nevoie de mine mai tîrziu, mă găseşti la barul lui Sydney, în Conduit Street.

Bellamy stătea cocoţat pe unul din taburetele înalte de la clubul Malayan şi comandă un Martini sec. Cînd îi aduse paharul, blonda îl întrebă :

— Aş fi vrut să fii aici acum o jumătate de oră. Cred că ai fi crăpat de rîs. O ţii minte pe fata care servea la bar la clubul Fallopi ? Ei bine, trebuie să recunosc că trebuie să alergi o zi întreagă ca să poţi vedea o fată mai drăguţă. A fost aici cu un tip pe care zice că o să-l ia de bărbat. Aş jura că n-ai văzut niciodată un specimen din ăsta. Cred că n-are decît un metru cincizeci şi cea mai pocită mutră pe care-am văzut-o în viaţa mea. Ce să spun, o arătare ! Gîndeşte-te că Gladys e înaltă, suplă şi are o ţinută regească — înţelegi ce vreau să spun — dar perechea pe care o făceau împreună era ceva de groază. Ce mai, dragostea-i ceva foarte ciudat !

— Aşa e, blonda mea.

— Am avertizat-o de nenumărate ori să nu se mărite, continuă blonda. Îi spuneam „Te măriţi, te-ai ars. Măritişul nu-i decît un miraj şi o deziluzie". Dar degeaba, n-a vrut să mă asculte...

— Ştiu. E uluitor, nu ? Mi-aduc aminte de o femeie din Pennsylvania...

— Dumnezeule, exact cînd îţi povesteam toate astea ceva îmi spunea că nici n-am să termin bine, că ai să-mi şi povesteşti despre o femeie pe care ai cunoscut-o undeva. Şi continuă privind strengăreşte : Cînd ai venit luni seara şi ai comandat şampanie, am crezut, un moment, că te interesam un pic.

Faţa lui Bellamy căpătă un accent tragic.

— Mă interesezi, blondina mea. Dar dacă ai şti... Pur şi simplu nu *pot* să mă îndrăgostesc de nici o femeie, din cauza unui motiv groaznic...

— Da, domnule Bellamy ? Îmi pare rău, n-am ştiut.

— M-am îndrăgostit de o contesă franţuzoaică pe cînd aveam şaptespe ani. Era fermecătoare. N-am mai întîlnit o femeie ca ea. Ne-am căsătorit într-o primăvară. Într-o seară a trebuit să plec şi a doua zi, cînd m-am întors, sărmana Hortense era zbanghie. Dar în aşa hal încît atunci cînd stătea lîngă mine la masă, mînca, din greşeală, din farfuria mea. N-am putut suporta...

— Dumnezeule ! Ce grozăvie ! Şi ce-ai făcut ?

— Am omorît-o, am vîrît-o într-un sac vechi şi-am aruncat-o în apă. De atunci nu m-am mai uitat la nici o femeie. Dar ochii ei mă urmăresc şi-acum.

— Eşti un adevărat diavol ! Credeam că spui, măcar o dată, adevărul. Oricum, spune-mi cum a fost cu femeia aia din Pennsylvania.

— Era o femeie unică şi foarte frumoasă. Avea patruzeci de ani şi patru fete. Trei măritate şi a patra care ardea de nerăbdare să se mărite.

Maică-sa nu era deloc de acord cu partida pe care voia ea s-o facă. Alesul inimii ei nu era nici frumos, n-avea nici bani şi nici vreo perspectivă. Totuşi, fata a pisat-o atîta la cap pe maică-sa încît mama, exasperată, i-a spus că va fi de acord, cu condiţia ca fata să viziteze mai întîi pe celelalte surori măritate.

Aşa că fata noastră a pornit la drum. Prima dintre surori locuia în Oklahoma. Cînd a sosit acolo, şeriful tocmai terminase de ridicat toate lucrurile din casă pentru neplata chiriei iar nefericita de soră-sa zăcea pe jos în dormitorul golit de orice mobilă, cu amîndoi ochii învineţiţi, cadou de la bărbat-su, care fugise cu o blondă din vecini. Asta a fost lecţia numărul unu.

Apoi fata a luat trenul şi s-a dus la cea de a doua soră, care lucra într-o spălătorie din San Francisco. Bărbatul ei fugise cu toate bijuteriile şi toţi banii ei lichizi, chiar în noaptea nunţii. Era cocîrjată din atîta aplecat deasupra albiei de rufe, suferea de bronşită cronică şi avea genunchii permanent umflaţi de la spălatul pardoselilor. Asta a fost a doua lecţie.

Eroina noastră se gîndi la toate astea în drum spre cea de a treia soră, care locuia la Hollywood. Odată ajunsă, descoperi că soţul surorii sale se însurase de şaisprezece ori pînă atunci şi că nevestele lui erau în viaţă. Sora ei era cam a zecea... Aşa că s-a întors acasă...

— Pariez că a învăţat lecţia şi nu şi-a mai dorit să se mărite.

— Ce să mai dorească ?! izbucni Bellamy vesel. Cînd a ajuns acasă, a descoperit cu stupoare că, în lipsa ei, maică-sa se măritase cu iubitul ei, şi asta zic şi eu lovitură groaznică pentru ea ! S-a chinuit trei săptămîni ca să priceapă care ar fi gradul de rudenie dintre ea şi pri-

mul născut din căsătoria asta. Şi cînd a descoperit că fostul ei logodnic era acum tatăl ei prin alianţă şi că fiul acestuia va fi fratele ei prin alianţă, s-a otrăvit cu sticlă pisată...

— Ştiu. Şi a murit în chinuri groaznice. N-am ce zice, frumos sfîrşit pentru o poveste. Bănuiesc că are şi o morală.

— Nu ştiu, răspunse Bellamy coborînd de pe taburet. Ultima dată cînd am văzut o morală, m-a făcut praf. A trecut pe lîngă mine fără să dea măcar bună-ziua. Pa, blonda mea...

Îşi luă pălăria şi ieşi.

Capitolul 15

JOI

Ultmul pahar

Bellamy stătea lîngă intrarea clubului Malayan. Îşi aprinse o ţigară ţinînd bricheta aproape de faţă, ca Lazenby să-l poată recunoaşte. Apoi porni spre Berkeley Square.

În staţie erau trei taxiuri. Bellamy se urcă într-unul şi-l rugă pe şofer să-l ducă la Hyde Apartments. Prin geamul din spate putea să vadă farurile maşinii lui Lazenby.

Îi deschise Vanning cu pipa între dinţi. Arăta ceva mai relaxat.

— Bună, Nicky. Îmi pare bine că te văd.

Închise uşa în urma lui Bellamy, în timp ce acesta îşi agăţa paltonul şi pălăria în cuier, şi îl conduse apoi în salon.

Bellamy se aşeză cu spatele la focul din cămin, privindu-l pe Vanning care umbla la bufet.

— Whisky ? întrebă Vanning ridicînd o sticlă.

— Da, te rog, Philip. Am să mai beau un pahar care va fi oricum, probabil ultimul pe care-l mai beau cu tine...

Își scoase portțigaretul zîmbindu-i larg lui Vanning.

— Nu-nțeleg, Nicky. Care-i poanta ?

Bellamy răspunse în timp ce lua paharul întins de Vanning.

— Ai fost destul de deștept eliminîndu-l pe March din cursă. A fost o lovitură reușită. Erai sigur că-i vor pune în cîrcă asasinarea Fredei și cum erai convins că povestisem deja noua versiune la Scotland Yard, versiunea care îl acuza formal pe el — l-ai omorît la timp, asigurîndu-te în ceea ce privește latura *asta* a afacerii. Existau, de asemenea, foarte multe șanse ca asasinarea lui să pară o sinucidere.

Vanning se întoarse la bufet, își termină paharul și îl puse jos.

— Ce-i cu tine, Nicky, ai înnebunit, sau ce te-a apucat ? Ar trebui să te vadă un doctor. Vrei să spui că Harcourt e într-adevăr mort ?

— Harcourt a fost călcat astă seară cam pe la ora șase de o mașină lîngă Acacia Road, iar șoferul a fugit apoi de la locul accidentului, ocrotit de camuflaj. A fost bine stîlcit. Cred că ai trecut peste el de cîteva ori ca să fii mai sigur. Nu sunt decît foarte puțini trecători prin părțile alea seara.

Vanning își băgă mîinile în buzunarele pantalonilor și îl privi țintă pe Bellamy, care continua să zîmbească într-un mod ciudat, cu dinții complet dezgoliți, ceea ce făcea ca figura lui să fie de-a dreptul macabră.

— A fost simplu ca bună-ziua, continuă Bellamy. Ți-ai făcut socoteala că am să mă duc azi la Scotland Yard să le spun povestea aia cu March și ei au să se lase convinși că e așa. Și exista un motiv ca ei să accepte povestea mea. I-ai telefonat lui Mott în dimineața asta și l-ai rugat să lase vorbă cuiva să-i telefoneze lui Harcourt după-amiază rugîndu-l să vină la clubul Mott. Și Harcourt s-a dus, pentru că se aștepta să te întîlnească pe tine și dorea mult acest lucru...

— Dorea el, *într-adevăr,* acest lucru ? întrebă Vanning stînd încă foarte liniştit. Şi aş putea să ştiu de ce ?

— Pentru că voia bani. Voia banii pe care n-ai putut să i-i dai pînă atunci, pentru că nu sosiseră încă. De asta voia să te vadă. Ei bine... n-a obţinut nici un ban. A fost numai „scos din circulaţie", însă cu preţul vieţii...

Trase adînc, cu plăcere, un fum din ţigară.

— Ţine cont, Philip, că nu-l simpatizam prea mult pe Harcourt, continuă Bellamy pe acelaşi ton egal. Era un tip stupid şi ieftin. Ar fi sfîrşit, oricum, rău.

— Acum sunt sigur că eşti într-adevăr nebun, Nicky. Am fost întotdeauna convins că ai un şurub lipsă. Dar, dacă trebuie să continuăm această comedie, cred că-mi este îngăduit să întreb de ce l-am ucis pe Harcourt. M-ar interesa foarte mult.

Bellamy aprobă din cap.

— Ai dreptate, Philip. Iar motivul e, de asemenea, foarte interesant. E evident că trebuia să-l ucizi pe March pentru că, deşi nu excela în inteligenţă, ar fi fost într-adevăr îimpit ca să nu-şi dea seama că tu ai omorît-o pe Freda. Ştiai perfect de bine că March o să-şi ţină gura atîta vreme cît se simţea în siguranţă. Şi mai ştiai foarte bine că îndată ce i-ar fi intrat în cap ideea că bănuielile ar putea să cadă asupra lui, că ar fi existat posibilitatea să fie arestat, ar fi vorbit şi ar fi avut *foarte* multe de spus. După cum ştiai, la fel de bine, că pînă atunci are să tacă din gură pentru că tu erai sursa lui de venituri.

Vanning se îndreptă spre canapea şi se aşeză. Îşi scoase portţigaretul şi îşi alese o ţigară. Părea perfect calm, dar Bellamy observă că-i tremurau totuşi puţin degetele.

— Eşti un tip teribil de şmecher, Nicky. La un moment dat, îmi amintesc, am crezut că eşti cel mai neisprăvit om din lume. Acum cred că eşti destul de deştept.

— Mulţi au crezut acelaşi lucru, Philip, şi asta nu le-a folosit la nimic.

Vanning îşi aprinse ţigara.

— Ceea ce-mi spui mă interesează foarte mult, dar desigur că totul nu e decît o simplă teorie. Nimeni nu

poate dovedi — nici într-o mie de ani — că l-am ucis pe Harcourt şi tu ştii foarte bine asta.

— Ai perfectă dreptate, confirmă Bellamy pe un ton obişnuit, de conversaţie. Dar am putut dovedi destul de uşor că ai omorît-o pe Freda. Culmea ironiei e că tu nu m-ai fi lăsat.

— Nu te-aş fi lăsat eu ? Vocea lui Vanning era la fel de rece ca şi a lui Bellamy. Începi, într-adevăr, să devii interesant. Deci nu te-aş fi lăsat să dovedeşti că am omorît-o pe Freda. Se rezemă într-un colţ al canapelei şi continuă : Apropo, dar de ce eşti atît de sigur că i-am omorît pe Freda şi pe March ? Se pare că am făcut crime cu ridicata... Zîmbi amabil. Ar trebui să scrii scenarii de film, Nicky. Ai un simţ dramatic excelent.

— E destul de bun, recunoscu Bellamy.

Se rezemă de marginea căminului şi îşi înfundă mîinile în buzunarele vestonului.

— A fost al dracului de simplu după prima mea întîlnire cu Meynell — detecticul-inspector care a fost însărcinat cu anchetarea asasinării Fredei — tot atît de simplu ca furtul unei jucării de la un copil, Philip. Vezi tu, ai chibzuit lucrurile destul de bine. Însă ai fost forţat să lucrezi repede şi n-ai avut timp să acorzi atenţia cuvenită amănuntelor, aşa cum ai fi făcut-o în mod normal. Dar o să ajung imediat şi acolo. Aruncă chiştocul în focul din cămin şi continuă : De fapt, Philip, vreau să fac un tîrg cu tine. Cred că putem ajunge la o înţelegere. Eşti dispus să discutăm afaceri ?

Ochii lui Vanning sclipiră pentru o clipă.

— Îmi place să te ascult, Nicky, aşa că dăi drumul. Ia-ţi oful de pe suflet. Am să te ascult cu mare atenţie. Dacă va fi prea nostim, pot să rîd. Sper că n-ai să te superi... nu ? Apoi, după ce vei fi terminat, s-ar putea să rîd din nou de ideea ta cu „tîrgul"...

— Nu te laşi încă, Philip ? zîmbi Bellamy, dînd din umeri.

— Mai mult sau mai puţin, răspunse evaziv Vanning.

Bellamy îşi scoase o altă ţigară şi o aprinse cu mişcări foarte încete, privindu-l pe Vanning pe deasupra flacării brichetei.

— Harcourt a început să te preseze cu bani acum cîteva luni, începu Bellamy pe un ton amabil. A început să te şantajeze imediat ce şi-a dat seama că soţia lui, Vanessa, era amanta ta. Pariez că nu i-a plăcut deloc treaba asta. În fond, cînd un bărbat şi o femeie au trăit şapte ani împreună şi cînd femeia e atît de atrăgătoare ca Vanessa, e un mare ghinion pentru un nimeni ca Harcourt să descopere că unul dintre prietenii săi e amantul ei. Scuturară scrumul ţigării în cămin şi continuă : Nici tu, nici Vanessa nu voiaţi să iasă, bineînţeles, nici un fel de scandal. Drept care ai plătit şi, ca să plăteşti, îţi trebuiau bani. Aşa că ai montat schema cu vînzarea materialului de propagandă. Erai nebun după Vanessa şi te înţeleg foarte bine. E tipul de femeie în stare să înnebunească oricînd un tip solid că tine. Ai fi făcut orice pentru ea şi, într-adevăr, ai făcut totul, mergînd pînă la crimă... Ei bine, s-a produs prima scurgere, în septembrie trecut. Şi desigur că guvernul a făcut un scandal monstru. Aşa că ţi-a venit o idee strălucită. Te-ai descotorosit de Mott, de March şi de mine. Oricum, nu-l doreai pe March prin preajma ta. În acelaşi timp, Mott trebuia îndepărtat, iar eu îţi dădeam bătăi de cap cu lenea şi băutura mea şi, în consecinţă, m-ai dat afară. Şi lucrurile s-au aranjat. În vremea asta March s-a despărţit de Vanessa trăind pe cont propriu. Era furios în felul lui tîmpit de a fi şi credea că vă pedepseşte pe amîndoi luîndu-vă toţi banii. În plus, a găsit-o pe Iris Berington, care era foarte dispusă să-i facă viaţa uşoară atîta vreme cît ţineau banii, iar Harcourt era încredinţat că au să ajungă la infinit.

Erai îngrijorat, pentru că nu aveai venituri prea mari — cel puţin nu atît de mari ca să-i închizi gura lui March — şi pentru a face rost de banii necesari, ai aranjat cea de a doua scurgere de informaţii. De data asta a fost mai uşor, din motive pe care le cunoaştem foarte bine amîndoi. Dar nu voiai să mai repeţi figura, de vreme ce ştiai că n-o să-ţi poată merge aşa la infinit.

Ei bine, lucrurile au ajuns într-un impas. March era pe geantă şi te tracasa întruna. Guvernul te tracasa şi el la rîndul său. Iris Berington se plictisise de Harcourt, pentru că nu mai avea bani, aşa că l-a dat afară. Şi

atunci Harcourt s-a înfuriat de-a binelea. Ţi-a pus condiţia să-i faci rost imediat de bani, ca să nu-l părăsească Iris. Dacă nu, te-a ameninţat că-i va spune totul Fredei. Îmi imaginez că l-ai rugat să te mai păsuiască un timp, ca să poţi face rost de bani. Şi ai aranjat a treia — şi ultima — scurgere de informaţii. Din nefericire, agentul domnului Goebbels nu s-a grăbit cu plata şi ai ajuns la punctul culminant cu March. Ca să fiu mai precis, asta s-a întîmplat lunea trecută.

Vanning aruncă chiştocul în foc, se scutură uşor ca de frig şi îşi încrucişă braţele.

— Era stabilit ca Harcourt s-o însoţească pe Freda la petrecerea dată de Carola luni seara, continuă Bellamy. March îţi spusese, probabil mai devreme, că dacă nu-i faci rost de bani în seara aceea, are să-i spună totul Fredei. Credeai că e un bluf. Dar nu era. Tu l-ai rugat să mai aştepte puţin şi credeai că nu e atît de tîmpit încît să-şi taie singur craca de sub picioare spunîndu-i totul Fredei. Dar Harcourt avea alt plan. O cunoştea foarte bine pe Freda şi ştia că povestea cu Vanessa are s-o dea gata, dar ştia în acelaşi timp că Freda nu suportă scandalul şi că îi va putea face rost de ceva bani, suficient de mulţi ca s-o potolească pe Iris pentru o vreme. I-a spus că are să ia nişte bani de la Freda, fără să-i explice însă în ce mod.

Cunoşti restul. S-a dus la Freda, au băut un cocteil împreună şi i-a spus tot. Freda a renunţat imediat să se mai ducă la petrecerea dată de Carola şi a încercat să dea de tine, dar nu te-a găsit, pentru că erai cu mine, îmi dădeai instrucţiunile legate de povestea cu propaganda. După ce ne-am despărţit la Berkeley Buttery, te-ai dus la biroul tău „C". Ai auzit că te căutase Freda, aşa că ai ieşit. Ai mîncat probabil undeva şi apoi te-ai dus acasă. Începuseşi să te întrebi dacă March a avut într-adevăr curajul să golească sacul în faţa Fredei. Ai intrat în bloc pe scara de serviciu, care începe din pasaj. Ai urcat scara şi ai intrat în casă pe uşa de serviciu. Freda te aştepta. Trebuie să fi fost vreo zece şi jumătate şi Freda ţi-a spus o mulţime de lucruri în termeni foarte duri. Ei bine, asta ar mai fi mers cum ar fi mers, dar, în timp ce-ţi vorbea, şi-a reamintit că i-ai dat şi lui March un vagon

de bani. Probabil că-i spusese chiar el asta și probabil că te-a întrebat de unde ai avut atîția bani. Și în acel moment i-a trecut prin minte un gînd îngrozitor... că *tu* ești cel care a vîndut informațiile legate de propagandă...

Bellamy se opri și-l privi dur pe Vanning. Acesta nu spunea nimic și stătea cu ochii pironiți în pămînt. Bellamy aruncă țigara și aprinse alta.

— Asta a fost prea mult, Philip, nu ? Ți-ai pierdut cumpătul, nu-i așa, Philip ? Și ai strîns-o de gît pe Freda. Apoi ai început să te gîndești cum să scapi de încurcătură. Nu ți-a trebuit mult ca să-ți vină o idee. Totul era să-ți găsești un alibi.

Ai scos blana Fredei din șifonier și ai pus-o pe ea. Iar pe noptiera de la capul patului ai pus pălărioara ei de catifea. Ai făcut toate astea pentru că urma să-i telefonezi Vanessei rugînd-o să te cheme la birou, dar să spună că e Freda și să lase vorbă să o cauți la unsprezece treizeci, ca apoi să-mi telefoneze mie la Carola, tot sub numele Fredei ; să spună că e răcită și că vrea să mă vadă urgent. Prezumția că Freda era răcită urma să explice schimbarea vocii.

Vanessa, fără să știe care sînt motivele, a acceptat. Ar fi făcut orice pentru tine, Philip, nu ? Și încă nu știa că ești un criminal. Ai rugat-o să dea toate telefoanele imediat după unsprezece. Asta îți îngăduia să ajungi la birou îndată după telefoanele date de Vanessa care se dădea drept Freda. Era un alibi de prima mînă, putînd fi confirmat de secretara ta, de femeia de serviciu a Carolei și de mine.

Dar ți-ai dat seama că toate aceste telefoane ale Vanessei, care se dădea drept Freda, trebuiau să vină din *afara* apartamentului vostru. Era ceva obligatoriu. Trebuia să găsești un motiv pentru faptul că Freda nu telefonase din apartament fie prin firul direct, fie prin centrala blocului. De aceea ai pus blana pe ea. *Ca să se creadă că ieșise din casă și că-ți telefonase ție și mie de afară.*

Aici ai scrîntit-o, Philip. Ai scrîntit-o rău de tot. Cînd am venit aici, m-am întrebat de ce era lungită în pat cu blana. Am pipăit blana și am văzut că era perfect uscată. La fel și părul, iar pălăria de catifea de pe noptieră era

imaculată. *Mi-am dat seama că nu ieșise din casă.* M-am întrebat de ce purta blana într-o cameră încălzită. Și am găsit curînd explicația. Cînd Meynell mi-a spus că Freda telefonase de afară, că nu folosise nici firul particular și nici pe cel al centralei pentru ca să te cheme pe tine la birou și pe mine la Carola, am înțeles că telefoanele fuseseră date de o altă femeie, iar asasinul pusese blana pe cadavrul Fredei ca să *pară* că Freda telefonase de afară.

Bellamy zîmbi către Vanning.

— Din păcate, ai uitat că plouase tot timpul și, deci, *blana Fredei ar fi trebuit să fie udă.*

— Dumnezeule, ce tîmpit am fost! exclamă cu o voce răgușită Vanning. Uitasem de ploaie...

— Exact, aprobă amabil Bellamy. Ei bine, nu mi-a fost prea greu să ghicesc cine a dat telefoanele. *Cine știa că sînt la Carola? Femeie care-mi telefonase trebuia să știe acest lucru, iar Vanessa plecase înaintea mea. Deci ea era femeia respectivă.*

Îndată ce Berington mi-a spus că Harcourt urma să ia niște bani de la Freda, am ghicit restul.

Credeai că ești bine asigurat. Existau doi suspecți de prima mînă. March și cu mine. Iar Iris Berington striga pe toate drumurile că March e criminalul. Așa că am fabricat dovada suplimentară a chiștocului de țigară, ca să te liniștesc și să am timpul necesar ca să obțin celelalte informații de care aveam nevoie.

Te-ai gîndit la o formulă care să-l liniștească pentru moment pe Harcourt și i-ai telefonat luni noaptea lui Mott, rugîndu-l să-l lase pe Harcourt să cîștige cîteva sute de lire la pocher. Credeai că asta o să-ți dea timp să-i poți face rost de alți bani. Și Harcourt și-a ținut gura. Bănuia probabil că tu ai omorît-o pe Freda, dar nu era treaba lui să spună nimic atîta vreme cît îl aprovizionai cu bani. Și l-ai omorît înainte de a putea vorbi.

O dată mort, toată lumea ar fi spus că Harcourt a fost criminalul și că se aruncase singur în fața mașinii. Și astfel ai făcut o combinație excelentă care, însă, n-a reușit. Cînd am aranjat întrevederea dintre tine și March și ți l-am adus beat mort, i-ai strecurat biletul și cheia

în buzunarul secret de la vestă. Biletul bătut la mașină care trebuia să pară că a fost scris de Freda. Știai perfect de bine că cei din Jordayne Court nu vă văzuseră niciodată bine la față, nici pe Vanessa și nici pe tine, cînd vă potoleați setea de dragoste acolo. Atît poliția, cît și oricine altcineva ar fi crezut că apartamentul din Jordayne Court era cuibușorul de dragoste al lui Harcourt și al Fredei. Încă o dovadă că el o omorîse și un motiv în plus.

Desigur că i-ai spus Vanessei totul despre uciderea Fredei. Dar nu i-ai spus nimic despre *adevăratul* motiv pentru care ai omorît-o. I-ai spus, probabil, Vanessei că ai ucis-o din pricină că Freda amenința s-o tîrască pe Vanessa în fața tribunalului într-un proces de divorț. Așa că Vanessa te-a acoperit. Îmi imaginez că a fost teribil de șocată și îngrozită, dar s-a mîngîiat cu gîndul că ai făcut-o într-un moment de furie și ca să-i salvezi ei reputația. Și, în plus, o femeie face orice pentru bărbatul pe care-l iubește.

Tot ce aveam de făcut era să verific dacă Vanessa e amestecaată și ea în toată povestea asta sau nu. Așa că i-am scris o scrisoare Carolei, în care sugeram că Harcourt e amantul soției tale. Am rugat-o pe Carola să-i arate scrisoarea Vanessei. Apoi m-am dus s-o văd pe Vanessa și ea a mușcat din momeală. Mi-a spus că *știe precis* că Harcourt e încurcat cu Freda și că acesta era motivul pentru care îl dăduse afară și pentru care o omorîse pe Freda. Săraca Vanessa... a luptat din greu ca să-ți salveze gîtul de streang, nu ? Și amîndoi credeați că ați scăpat, nu ?

M-am dus apoi în Jordayne Court și am găsit schemele de propagandă pe care le așezaseși acolo cu atîta grijă. Acestea urmau să dovedească faptul că Freda vindea informațiile privitoare la propagandă și că era răspunzătoare de asta împreună cu March...

— Ai vorbit despre un tîrg, interveni Vanning. Ei bine... ar fi mai bine să închei tîrgul. Și tu ești băgat în apă pînă la gît. Și te înșeli în privința unui lucru. Dacă ai impresia că numai Freda și Harcourt urmau să fie suspectați de afacerea cu propaganda, te înșeli amarnic. Se aplecă în față zîmbind : Freda, Harcourt și *tu*. S-ar

putea să te intereseze faptul că Serviciul special te-a suspectat de la bun început în privința scurgerilor de material propagandistic. E foarte frumos că ești atît de deștept ca să afli cine l-a omorît pe cutare sau cutărică, dar asta n-are să-ți salveze pielea. Dacă ai cît de puțin bun-simț ai să joci așa cum am să-ți cînt eu. Ai să continui să-i faci să creadă că March a omorît-o pe Freda și, dacă ai să faci asta, s-ar putea să-ți ușurez situația în ceea ce privește cealaltă problemă. Poate că am să-ți salvez chiar pielea. Harbell, de la Serviciul special, mi-a spus că abia așteaptă să pună mîna pe tine. Motivul pentru care ți-am dat această însărcinare a fost că ei mi-au cerut-o... Eu...

— Nu te mai obosi degeaba, Philip. Lucrez de șapte ani pentru Serviciul special. Toată schema asta îmi aparține. Noi te urmăream pe *tine*. Voiam să aflăm cui îi vinzi marfa și cum e scoasă din țară. Ei bine, acum vom afla. E foarte simplu. L-ai dat afară pe Ferdie Mott ca să aibă grijă de latura asta a afacerii. O dată ce nu mai lucra în cadrul „Biroului C" *nu mai putea fi suspect*. A deschis clubul Mott ca paravan. Nu cîștiga de pe urma lui nici atît cît să-și permită să trăiască bine și, totuși, vorbea tot timpul de intenția sa de a cumpăra o moșie la țară. Mott are să ne spună tot la momentul potrivit.

— Dacă au să pună mîna pe el. Probabil că acum e în Franța, zîmbi Vanning cinic.

— Nu prea cred, ripostă cu un zîmbet Bellamy. Vezi tu, Carola are grijă de el. Ea lucrează cu mine în meseria asta de la bun început. Toată povestea cu supărarea e pe mine din cauză că beau prea mult a fost un truc. Am aranjat împreună toată povestea asta. Așa cum am aranjat și cearta de la petrecerea ei. Știam că Ferdie e mort după ea și că îndată ce ea mi-ar fi dat „liber" are să-și încerce norocul. Ei bine... programul s-a îndeplinit ca la carte și astfel ea a putut să-l supravegheze liniștită tot timpul.

— Te gîndești la toate, nu ? remarcă Vanning cu amărăciune.

— Mă străduiesc și eu să fac ce pot, răspunse Bellamy modest. Și, apropo, Philip, a fost foarte inteligentă

ideea ta cu bilețelul pe care tocmai mi-l scria Freda și pe care l-ai lăsat să cadă între noptieră și pat cînd te-ai întors acasă, loc în care eu nu l-aș fi găsit, dar pe care poliția l-ar fi găsit cu siguranță. Cred că-mi scria pentru că tu îi spuseseși că eu sînt cel cu furtul informațiilor privind propaganda și, după discuția cu March, dorea să mă cheme ca să stea de vorbă cu mine și să mă convingă să mă autodenunț sau ceva asemănător.

Incidental am observat că mai rămăsese numai o foaie de hîrtie în bloc sub biletul neterminat. Cred că ai folosit-o ca să scrii biletul trucat adresat din Jordayne Court lui Harcourt și semnat „F".

Vanning dădu din umeri.

— Ei bine, spuse el trist, miroase a lichidare. Mi-am încercat norocul și nu mi-a mers... asta-i tot. Viața-i al dracului de ciudată, nu-i așa, Nicky ?

— Da, e o splendoare, aprobă Bellamy cu un zîmbet amar.

Vanning se ridică și se îndreptă încet către bufet, unde își prepară un whisky cu sifon. Apoi întrebă

— Ce se mai aude cu tîrgul pe care voiai să mi-l propui ? Mai stă în picioare ?

— Da, răspunse Bellamy.

Băgă mîna în buzunarul de la spate și scoase Coltul automat pe care îl duse pe măsuța de lîngă cămin.

— Desigur că nu dorim să se facă publicitate în jurul acestui caz. Asasinul Fredei nu va fi descoperit, March a fost ucis într-un accident și am să sugerez că ai fost atît de demoralizat de asasinarea soției sale și atît de extenuat de muncă încît ți-ai tras un glonț în cap. Și trebuie să te grăbești...

Vanning se răsuci brusc.

— Al dracului tîrg, nu ? spuse el cu o voce aspră. Și ce capăt *eu* în schimb ?

— Să nu fii spînzurat și s-o lăsăm pe Vanessa în pace. Acesta-i tîrgul. Pe trotuarul celălalt se află acum un om al Serviciului special care supraveghează casa. Te va urmări tot timpul. Dacă mai ești în viață mîine dimineață, ai să fii spînzurat. Dacă vei fi arestat mîine dimineață, va fi arestată și Vanessa pentru complicitate la asasinarea Fredei. În paranteză spus, nu cred că Va-

nessa știe ceva despre afacerea cu propaganda. Cred că asta n-ar mai fi suportat-o.

— Nu, nu știe nimic. Îți dau cuvîntul meu de onoare... atît cît mai valorează acum, că nu știe nimic.

Vanning își mai prepară un whisky.

— Îmi juri, Nicky, că ai s-o lași în pace dacă accept tîrgul ?

— Poți să fii absolut liniștit. Îți dau cuvîntul de onoare.

Vanning dădu paharul peste cap.

— Bine, Nicky, accept tîrgul.

Se rezemă de marginea bufetului.

Bellamy ieși în hol, își puse paltonul și pălăria și privi îndărăt în salon prin ușa deschisă. Vanning stătea tot rezemat de marginea bufetului.

— Pleci, Nicky ? Ei bine.. la revedere...

— Noroc, Philip.

Și ieși închizînd încetișor ușa de la intrare.

Cînd fu introdus înăuntru, Vanessa citea roman lîngă cămin. Îl amenință cu degetul spunînd

— Frumoasă oră de vizită. Ai întîrziat. Nu știam că ai și viciul ăsta.

— Îmi pare rău, Vanessa, dar am fost obligat să fac o partidă suplimentară de băutură în seara asta. Am observat că nu am suficient timp disponibil pentru băutură.

— Ar trebui să muncești. Ai putea să te faci paznic la apărarea antiaeriană, sau ceva asemănător.

— Știu, răspunse Bellamy, dar nu-mi place să muncesc... Munca distruge băutorii.

Se așeză într-un fotoliu în fața ei și își aprinse o țigară.

— Ce se mai aude cu cercetările pe care trebuia să le faci pentru Philip ? Cred că ai mințit și în privința asta. Ești incorigibil, Nicky.

Vanessa așeză cartea pe măsuța de lîngă ea. În acel moment se deschise ușa și Vanessa exclamă „Dumnezeule !"

Bellamy o văzu, privind peste umăr, pe Carola stînd în pragul ușii.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întîmplat ? întrebă Vanessa cu ochii ei frumoşi larg deschişi. Ştiam că ai plecat cu Ferdie la Paris, ca să vă căsătoriţi. Ce s-a întîmplat, Carola ?

Carola se uită cu ochii zîmbitori la Bellamy.

— A fost groaznic şi teribil de tulburător, răspunse ea Vanessei. Cînd am ajuns în gara Victoria, au venit cîţiva tipi care l-au luat pe Ferdie şi l-au dus în biroul şefului de staţie ca să-i percheziţioneze bagajele.

— Nu fi atît de misterioasă, Carola, interveni Bellamy. Mai bine spune-ne ce-au găsit... dacă au găsit ceva, bineînţeles. Căutau să se convingă, probabil, că nu vrea să ia niscaiva unt pentru luna de miere.

— N-o să credeţi, dar au găsit o bună parte din propaganda pe care Philip obişnuia s-o piardă peste tot în dreapta şi în stînga. Se pare că Ferdie e cel care fura documentele de propagandă.

— Doamne, Dumnezeule ! exclamă Vanessa. E uluitor... Mă întreb ce are să spună Philip de asta. Vezi, Nicky, vezi că poliţia ţi-a luat-o înainte ? Ar fi trebuit să-l suspectezi pe Ferdie. Nu mi-a plăcut niciodată prea mult.

— Asta demonstrează, spuse Bellamy, că nu poţi fi sigur pe nimeni, niciodată. Asta spun şi eu întruna. Se sculă în picioare.

— Ei bine, Carola, acum că Ferdie a intrat la apă, am să mai fac o încercare cu tine. Am să încep o viaţă nouă. Am să mă port minunat. Ce zici ? Eşti de acord ? Ştii foarte bine că adori pămîntul pe care calc...

Carola stătea pe braţul fotoliului, privind în sus.

— Eşti foarte îndrăzneţ. Dar poate că am să te las să încerci.

Îi zîmbea cu ochii.

— Vanessa dragă, plec cu fata asta ca să recuperăm din timpul pierdut. Şi asta să fie o lecţie pentru tine, Carola. Să nu mai părăseşti niciodată un bărbat numai pentru că e leneş, incompetent şi pentru că bea cît o cămilă şi să te arunci, în schimb, din nou în braţele unui vînzător de documente de propagandă frumuşel. Haide, femeie.

O luă de talie și, conducînd-o spre ușă, se adresă Vanessei peste umăr :

— Pa, Vanessa, fii cuminte și vezi să nu răcești la picioare.

Vanessa începu să rîdă, în timp ce ei ieșeau pe ușă.

Afară, pe strada cufundată în întuneric, Bellamy o luă în brațe pe Carola și rămaseră așa, înlănțuiți, sărutîndu-se pierduți, pînă cînd fură întrerupți de tusea discretă a unui paznic de noapte din corpul auxiliar.

— Am să-ți găsesc o mașină, spuse Bellamy. Te duci acasă, iar eu la barul lui Sydney. Poate că am să primesc un telefon acolo. Te sun mai tîrziu, ca să mîncăm ceva undeva, necredincioaso.

— Foarte bine, domnule. Dar trebuie să admiți că am fost o fată foarte bună. Felul în care l-am ținut pe Ferdie la distanță nu poate fi descris în cuvinte. Sper că și tu ai fost la fel de credincios ca mine.

— Pe parcursul cercetărilor, răspunse Bellamy cu un zîmbet, e necesar, cîteodată, să fac curte femeilor. Urăsc asta, dar trebuie să-mi fac datoria cu orice preț, pricepi, nu ?

— Al dracului de bine. Dar numai să te prind eu „cercetînd" o femeie, că ai să te miri ce te-așteaptă.

Bellamy opri un taxi și o instală înăuntru pe Carola.

— *Au revoir*, păpușico. A fost nostim, nu ?

— E totul în regulă ? întrebă Carola. E, într-adevăr, totul în regulă ?

— Va fi. Am încheiat un tîrg cu Vanning. La revedere...

Și dispăru în noapte.

Bellamy intră în barul lui Sydney de pe Conduit Street aflat la primul etaj. Sydney lustruia de zor tejgheaua de crom.

— Bună, domnule Bellamy, salută el bucuros. Mă întrebam pe unde mai sunteți. Mă credeți sau nu, dar zilele astea n-am mai văzut nici unul dintre clienții obișnuiți. Nici domnul March n-a mai dat pe-aici. Un Haig dublu ?

— Corect.

Bellamy se aplecă peste bar și Sydney se înclină la rîndu-i către el. Bellamy începu să cînte și Sydney îl acompanie, încercînd să armonizeze. Suna groaznic :

„Dacă sergentu-ți fură romul, nu-i nimic,
Dacă sergentu-ți fură romul, nu-i nimic.
Doar are și el dreptu' la un gît.
Dar blestematu' de beţiv
Nici că se satură cu-atît
Și-ți fură toată sticla.
Nu-i n-im-ic...“

În cabina telefonică din colțul barului începu să sune telefonul.

— E pentru mine, spuse Bellamy și intră în cabină.

Era Harbell.

— E-n regulă, Nicky. Lazenby mi-a telefonat acum zece minute. Era în holul hotelului și a auzit împușcătura. S-a dus cu portarul. Vanning s-a ținut de cuvînt.

— Deci, s-a terminat.

— Presa noastră v-a anunța mîine sinuciderea lui din cauza muncii excesive de mare răspundere și a morții soției sale. Se potrivește totul perfect. Am vorbit îndelung cu Mott. Mîine va face declarații complete, așa că totul e în ordine.

— Perfect. Îmi dai un concediu ?

— Ai o săptămînă. Trebuie lămurită afacerea aceea cu străinii de pe coasta de est. Te-apuci de treabă la sfîrșitul săptămînii de concediu și nu te ține de fleacuri...

— Satrap blestemat ! Vreau să mă însor.

— Foarte bine. Poți să te însori de o sută de ori într-o săptămînă. La revedere, Lothario.

— Dracu să te ia, răspunse Bellamy și închise telefonul.

Se întoarse la bar și își bău paharul de whisky. Apoi își puse pălăria.

— Noroc, Sydney. Ne mai vedem noi...

— Noapte bună, domnule Bellamy.

Cînd Bellamy ieșea, intră în bar o femeie drăguță și bine îmbrăcată. Își comandă ceva de băut și îl întrebă pe Sydney ?

— Cine-i tipul ? L-am văzut destul de des. În special la clubul Faloppi. E foarte atrăgător. Ce-nvîrtește ?

— Mă credeți sau nu, doamnă Lake, dar nu face nimic. E doar un pierdevară care mai trage cîte-o duș p-aci...

Lector ANDREI TEODORESCU
Tehnoredactor CONSTANȚA VULCĂNESCU
Tiparul executat sub comanda nr. 30150

Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria „CORESI" București
ROMÂNIA